NOELLE BERRY McCUE

Țărmul îndrăgostiților

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

O ceață groasă și deasă își întindea voalul opac pe drumul ce ducea la Bay Bridge. Maureen, care ținea strâns volanul Volkswagenului său, își impuse încă o dată să încetinească. Radioul difuza o muzică odihnitoare, dar ea ajunsese la o asemenea stare de nervozitate, încât nimic nu-i mai putea calma neliniștea.

Avusese impresia că punctul de percepere a taxei de trecere peste pod nu era foarte departe, dar ceața se îngroșase atât de mult încât panourile indicatoare de-abia se vedeau. Privi prin fereastră, încercând să observe conturul bazei militare din Oakland, dar totul dispăruse ca prin farmec.

Scoase un suspin de ușurare când luminile punctului de percepere a taxei clipiră în fața ei, într-un spectacol aproape ireal.

Maureen știa că în această imensitate pufoasă, noțiunea de distanță era înșelătoare, dar avea impresia că mergea de ore

întregi. Se opri, îi întinse biletul funcționarului și plecă imediat fără să remarce privirea admirativă pe care acesta i-o adresă.

Și totuși tânăra fată aprecia de obicei acest drum până la San Francisco, mai ales după acele frumoase zile de vară. Nu pleca niciodată de acasă înainte de ora opt seara și astfel beneficia de drumuri mai puțin aglomerate. În plus, în acest anotimp în care soarele apunea atât de târziu, mergea încă pe lumină de zi și nu avea de ce se teme de angoasele nopții.

Maureen încercă să se relaxeze și își frecă ușor mușchii amorțiți ai gâtului. Mângâierea ușoară și familiară a părului pe mână o liniști și își reproșă nervozitatea, fără să înțeleagă prea bine motivele acestei spaime care o tulburase dintr-o dată.

Totuși era obișnuită cu ceața. Atunci, de ce oare se simțise în pragul unei crize de nervi? Oare nu era decât o fricoasă? Maureen zâmbi pentru a-și face curaj.

În dreapta sa, antenele locale de radio străbăteau prin ceață și avu speranța că, mai departe, vizibilitatea va deveni mai bună. O cuprinse brusc o dorință nebună de a vedea bâtlanii zbenguindu-se în apă, dar pe o noapte ca aceasta, oceanul nu dezvăluia nici unul din secretele sale și ea simți o deznădejde aproape copilărească.

Tânăra fată se aplecă și puse o casetă. Avea nevoie de zgomot, liniștea din jurul său o apăsa. Era înspăimântătoare această impresie de singurătate în ceață. Trebuia să-și regăsească sângele rece, să-și spună că bâtlanii se jucau în apă,

că San Francisco se întindea în fața ei cu zgârie-norii înălțându-se mândri spre cer și că oamenii nu dispăruseră dintr-o dată. Să-și spună că nu era singură pe lume!

„Mulțumesc, Doamne!“ Maureen scoase un oftat de ușurare când pătrunse în tunelul bine luminat care traversa Treasure Island. Treasure Island, unde se desfășurase expoziția universală din 1939, o fascinase întotdeauna. Dacă o parte a insulei fusese creată de natură, cealaltă ieșise din mâinile oamenilor, iar cele două se contopeau armonios.

Ieșind din tunel, Maureen constată că ceața se risipea treptat. Putea zări acum de-a lungul armăturii cenușii a podului și în fața ei, desenându-se contururile încă estompate ale imobilelor vaste și moderne ale orașului.

Cel mai înalt, faimoasa piramidă „Transamerica“ se detașa mai clar, dar vârful dispăruse în nori, ca și când se lansase spre infinit. Maureen își putea imagina doar, la dreapta sa, „Coit Tower“, ascuns în întregime în ceață, în timp ce „Golden Gate Bridge“ se profila în depărtare, cordonul său lung de lumini părând suspendat în spațiu prin fire invizibile.

Tânăra fată zâmbi la amintirea zilei în care tatăl ei o dusese pe „Coit Tower“ când nu era încă decât o fetiță. Urcaseră până în vârf și tatăl său o ținuse ferm, cu brațele întinse, în timp ce se aplecaseră pentru a admira panorama ce se întindea în fața lor.

Cu ce pasiune îl ascultase când îi povestise istoria lui „Coit Tower“ și pe cele ale altor zgârie-nori din oraș! Îi rămăsese întipărit în memorie. El îi descrisese cutremurul de pământ

din 1906 într-o manieră atât de vie, că simțise vibrațiile în brațele sale. Aproape că putuse vedea limbile de foc pe pereți; și se înfiorase încă de mândrie la amintirea faptelor eroice ale celor care se luptaseră cu focul care distrugea orașul. Mai târziu, „Coit Tower" fusese construit în omagiul curajului de care dăduseră dovadă pompierii.

Maureen coti spre Brodway și, în timp ce efectua virajul, aruncă o privire spre „Bay Bridge". I se păru mai aproape de drum decât de obicei și structurile sale masive erau aproape ascunse în spatele vălului gros și persistent de ceață.

Maureen oftă. Chiar și celebrul restaurant Simbad i se părea murdar și trist! Nu va mai ajunge niciodată!

Recunoscu ușurată Centrul Comerțului Mondial și-l salută cu mâna. El reprezenta dovada că va vedea până la urmă acest interminabil drum încheindu-se. Acceleră și depăși cu rapiditate vechiul imobil din piatră cenușie.

Se îndreptă așadar spre parcajul rezervat personalului cabaretului și opri mașina. Ieși în sfârșit, inspirând cu deosebită plăcere aerul proaspăt ce venea dinspre ocean. Părul lung, negru, îi flutura în jurul ovalului delicat al feței cu tentă trandafirie.

Tânăra păși sub lumini, cu un ușor zâmbet pe buze, pe care și-l îndepărtă imediat la vederea unui necunoscut care înainta spre ea. Expresia rece și distantă pe care o imprimă chipului său îl descurajă fără îndoială pe acesta, deoarece trăsăturile i se înăspriră și o depăși rapid. Maureen fu ușurată.

Trebuia deseori să respingă avansurile unor anumiți clienți și nu putea risca să fie urmărită de un străin pe stradă până la Grady.

Ajunse în cele din urmă în fața cabaretului, împinse ușa grea de stejar și pătrunse înăuntru, sub lumina difuză. Maureen evita intrările principale pentru a se îndrepta spre locurile rezervate artiștilor. Se găsi în fața unei uși de un galben strălucitor pe care fusese fixată o stea ce strălucea cu mii de sclipiri.

Tânăra fată scutură din cap râzând. Împărțea această mică încăpere cu prietena sa Gaye; erau cele două vedete ale cabaretului și toți adorau să le facă mici farse care le făceau să râdă din toată inima. Maureen intră în cabină, gândindu-se cu duioșie la Grady. Avea într-adevăr o inimă de aur și era o bucurie să lucrezi pentru el.

– Hello Gaye, îmi pare rău că am întârziat. Privi cu părere de rău spre blonda frumoasă care îi zâmbi prin oglindă.

– Nu face nimic, inimioară, am putut să te înlocuiesc. Ia loc și relaxează-te, ai tot timpul.

– Gaye, ești un înger! Ce m-aș face fără tine? Grady era furios pe mine?

– Grady? Vrei să glumești, fără îndoială! Știi prea bine că este capabil să urle după noi ca un nebun, dar niciodată după mica sa Maurie, îi replică ea cu umor. Și la ce i-ar folosi?

– La nimic, este adevărat. Am întârziat din cauza ceții.

Maureen se așeză la măsuța sa de toaletă, alături de Gaye și începu să se machieze. În timp ce-și aplica un fond de ten, zări în oglindă expresia decepționată a prietenei sale.

– Ce este cu tine, Gaye? pari abătută. Probleme cu Harry?

– Oh, el!... Făcu o mutră dezolată și nefericită.

– Haide Gaye, nu uita că ești nebună după bătrânul tău Harry o ironiză Maureen cu drăgălășenie.

– Mizerabilul! De ce trebuia oare să mă îndrăgostesc de un bărbat care n-are inteligența de a recunoaște numeroasele mele calități? Nu înțeleg.

Gaye se avântă într-o lungă discuție, iar torentul cuvintelor sale se învârtea în mod plăcut în jurul Maurenei fără ca ea să fie cu adevărat conștientă de ele.

Își contură cu negru ochii de culoare închisă, deja somnoroși și aplicându-și rimelul pe genele lungi, mătăsoase, se bucură că erau în mod natural atât de dese. N-ar fi putut suferi să rămână machiată toată ziua, cum făceau unele din prietenele sale.

Când nu lucra, de-abia se farda și considera că pielea sa părea mai curată și mai sănătoasă fără nici un artificiu. Mama sa avusese fără îndoială dreptate când îi atrăsese atenția împotriva pericolului fardatului de care abuzau prietenele ei la vârsta adolescenței. Unele dintre ele erau deja ridate, în timp ce pielea sa era proaspătă și catifelată ca o petală de trandafir.

Punând la loc trusa de machiaj, Maureen își privi prietena îngrijorată și ciuli urechea, atentă la nenorocirile bătrânului și dragului Grady. Deși se așteptase, ceea ce-i spunea Gaye o mișca profund. Bietul Grady! El care era îndrăgostit de San Francisco! Aici trăise toată viața și muncise doar pentru reușita cabaretului.

Maureen se simțea îngrozitor de tristă pentru el, dar și mai mult pentru Grace, soția sa. În ultimii ani, crizele de astm ale tinerei femei deveniseră tot mai violente, în pofida tuturor tratamentelor pe care i le dăduseră cei mai eminenți specialiști.

Era sigur acum că nu-și va putea reveni niciodată în acest climat și cuplul luase cu greu hotărârea să părăsească locuința pe care o iubeau atât de mult. Cocoțată pe o colină, ea oferea o vedere magnifică asupra golfului San Francisco, atât de drag inimii lor. Maureen știa că Grady va suporta cu greu această schimbare. Dar era singurul mod de a salva sănătatea lui Grace pe care o iubea atât de mult și va pleca să se instaleze în altă parte, cu inima plină de bucurie.

Gândindu-se la aest cuplu atât de unit, tânăra fată oftă. Să iubești și să fii iubit era cea mai mare comoară pe care o puteau împărți două ființe Și ea iubise odinioară...

Maureen se ridică brusc, hotărâtă să uite fantomele trecutului. Își întoarse fața de la oglingă și își dezbrăcă rapid pantalonii. Apoi își desfăcu șireturile de la pantofi și își trase pe picioarele lungi și fine niște ciorapi de mătase.

Ar fi trebuit să mă machiez după asta!

Cuvintele Maureenei erau înăbușite în timp ce-și scotea puloverul larg din lână albă. Își puse o rochie din jerseu negru care se mula delicat pe formele perfecte ale corpului. Această rochie de culoare închisă punea în evidență ochii negri și părul ca smoala. Tânăra fată se simțea deosebit de frumoasă

când o purta, dar regreta răscroiala prea îndrăzneață a decolteului care-i descoperea baza sânilor și finețea materialului care trăda rotunjimea șoldurilor sale.

– Lasă-mă să te ajut, inimioară. Gaye înaintă rapid spre Maureen care, cu mâinile la spate, se lupta cu fermoarul.

– Mulțumesc, Gaye, am impresia că sunt o femeie din cauciuc de fiecare dată când îmbrac rochia aceasta, spuse tânăra fată râzând.

Dar tremuratul ușor al vocii sale nu-i scăpase Gayei, care-i zâmbi cu afecțiune. Gaye își cunoștea prietena mai bine decât oricine pe lume și-i înțelegea suferința. Se disprețuia că-și etala astfel feminitatea în ochii tuturor, chiar dacă era necesar în munca sa. Gaye observase emoția care punea stăpânire pe public atunci când prietena sa înainta pe scenă, cu părul lung și negru fluturând în jurul taliei. Ei adorau bluesurile pe care le cânta Gaye, dar emoția atingea culmea când Maureen își modula vocea gravă în frumoasele cântece spaniole de dragoste.

În mod curios, era aplaudată mai mult de femei decât de bărbați. Ele erau mișcate de expresia de nevinovăție pe care o degaja tânăra fată, în timp ce bărbații visau la ceea ce-i lăsau să-și imagineze ochii și vocea sa.

Se întâmpla uneori ca prietenele să cânte împreună și Gaye se simțea atunci, ea însăși, vrăjită de farmecul unei forțe căreia Maureen nu-i bănuia puterea. În timpul acelor momente extraordinare, își măsura greutatea afecțiunii pentru acestă copilă încântătoare și simplă.

Gaye abia se apropia de patruzeci de ani, dar se considera deja prea bătrână. Cu toate acestea, nu simțise niciodată vreo gelozie față de frumusețea și tinerețea Maureenei, ci numai o imensă dorință de a o ocroti, pe care o împărtășeau toți cei care o cunoșteau bine. Gaye știa mai bine decât oricine cât de dură fusese viața cu prietena ei până acum, dar tânăra fată nu păstrase nici o amărăciune. Era mereu voioasă, bine dispusă, gata să împartă totul cu ceilalți și toată lumea o adora.

Maureen o înconjură pe Gaye cu brațele și se priviră amândouă în oglindă.

– Suntem superbe, îi spuse ea râzând.

– Așa este, vor muri toți de dorință! Gaye întoarse capul și-i adresă tinerei fete un zâmbet călduros.

– Sper mai ales că-i vom plăcea mereu lui Grady! Era una din glumele lor preferate, deoarece știau amândouă afecțiunea duioasă pe care le-o purta bătrânul.

– Știi bine că Grady are o slăbiciune pentru toți cei care fac să-i intre banii în buzunar!

– Bietul Grady! Izbucni în râs cu prietena ei. Uneori mă gândesc că ne consideră ca pe fetele pe care nu le-a avut! Am avut mult noroc, Gaye, și mai ales eu!

Rostind aceste cuvinte, Maureen fu frapată de adevărul lor. Înainte de a veni să lucreze la „Miramar“, pentru ea viața nu fusese decât o luptă dură de fiecare zi. Uneori fusese chiar disperată, îngrozită la ideea de-a o pierde pe Kathy, dar astăzi, acest coșmar luase sfârșit.

Totuși, nu va uita niciodată acești ultimi ani, mai ales lungile nopți pe care le petrecuse pregătind hamburgheri într-un restaurant prăpădit deschis toată noaptea. Se întorcea apoi să facă un duș, petrecea câteva ore cu Kathy și-i pregătea prânzul. Apoi ducea copilul la Nonna înainte de a fugi la ceainăria unde era chelneriță. Uneori era atât de obosită încât se gândea că nu va mai putea continua mult timp în acest ritm. Apoi auzea râsul și gânguritul Kathyei în leagănul său și viața i se părea din nou frumoasă.

Cu toate acestea, ar fi putut abandona totul fără ajutorul vecinei sale. Ce-ar fi putut face oare, dacă Nonna n-ar fi adoptat-o imediat pe micuță? Ei i-o încredința cea mai mare parte a zilei, cu excepția câtorva ore de libertate pe care și le acorda dimineața.

Își aminti de acele zile îngrozitoare care urmaseră morții părinților săi. Maureen nu se putuse hotărî să părăsească bebelușul în mâinile unei asistente sociale, cum o îndemnaseră toți. Kathy era de-acum înainte tot ceea ce-i mai rămăsese din familie, era așadar a ei și numai ea îi va purta de grijă.

Întâlnirea cu Gaye și Harry, schimbase totul. Maureen zâmbi la această amintire. Goana nebună în care era de mai multe luni o epuizase. Într-o zi, atunci când venise să muncească în ciuda unei febre care o măcina – nu avea mijloace pentru a se opri fie și pentru o singură zi – leșinase punând o tavă pe o masă. Când își recăpătase cunoștința, două perechi de ochi o priveau cu îngrijorare.

Astfel făcuse cunoștință cu Gaye și Harry. Ei nu voiseră să-și termine prânzul și insistaseră chiar s-o ducă acasă. Era atât de slabă atunci, că nu opusese decât puțină rezistență ofertei lor.

Ei se arătaseră atât de amabili și atât de înțelegători, încât în pofida discreției și reținerii sale obișnuite, izbucnise în plâns și vorbise, vorbise, fără să se poată opri. Gaye și Harry se atașaseră amândoi de ea ca și de micuța Kathy și se ocupaseră de aceasta până când ea își revenise. Apoi Gaye o dusese să-l vadă pe Grady.

Grady fusese și el emoționat de povestea ei și-i oferise o slujbă de secretariat la „Miramar". Dar ea avea o voce minunată pe care el i-o descoperise auzind-o cântând în timpul unei pauze. Îi spusese atunci că știa să cânte de asemenea la chitară și el îi propusese să facă un număr muzical la cabaret.

Folosise probabil niște șiretlicuri, deoarece ea nu avea decât nouăsprezece ani, dar Grady credea cu putere în talentul său. Pur și simplu încălcase legea și Maureen cânta de atunci în sala restaurantului și nu la bar, cum era cazul pentru Gaye.

În câteva săptămâni, va fi aniversarea ei. Maureen scoase un oftat lung. Lucra deja la „Miramar" de doi ani și își recăpătase treptat încrederea în ea. Grady se gândea să organizeze o serbare în onoarea celor douăzeci și unu de ani, iar acest proiect o lăsase perplexă și o îngrijora.

Ea era dimpotrivă, fericită să nu fie încă majoră, deoarece asta îi permitea să nu fie în relații cu clienții. Grady nu le îndemnase niciodată să bea un pahar cu ei între numere – era pentru ele mai mult un tată decât un patron – dar anumiți bărbați, după mai multe pahare, deveneau cu ușurință prea întreprinzători. Da, hotărât lucru, regreta că pierdea protecția pe care i-o oferea faptul că era prea tânără. Avusese, la vârsta de șaptesprezece ani, o poveste de dragoste nefericită și nu era pregătită să se atașeze de un alt bărbat.

Maureen se încruntă cu tristețe gândindu-se la copila încrezătoare și naivă care fusese și la teribila deziluzie care urmase după ruptura lor. Scutură din cap și, uitând trecutul, gândurile sale luară un curs mai plăcut.

În cele din urmă, viața îi zâmbise, după întâlnirea cu Gaye. De ce oare relua mereu aceste amintiri penibile, în loc să se îndrepte spre viitor? Tânăra fată zâmbi, gândindu-se la Kathy. Micuțul monstru avea deja trei ani peste câteva luni. Ea și Nonna căutaseră o grădiniță unde micuța va merge după-amiaza: simțeau amândouă că avea nevoie să se joace cu alți copii.

Nonna le iubea cu duioșie, dar Maureen își dădea seama că bătrânei sale prietene îi era greu uneori să se facă ascultată de copilă. Ca și ei, de altfel! Un ușor zâmbet de mulțumire se contură pe buzele tinerei fete. La doi ani și jumătate Kathy cunoștea deja alfabetul, știa să numere până la zece, prefera cărțile jucăriilor și folosea vocabularul unui copil de cinci ani! Devenise în schimb o adevărată teroare, care avea nevoie de o mână mult mai fermă decât a ei, sau decât cea a Nonnei.

Maureen înălță capul și văzu că luminile de deasupra oglinzii începură să clipească. Doar cinci minute înainte de a intra în scenă! Își perie părul energic și se parfumă discret. Îi veni să caște și se ascunse în spatele mâinii.

– Maurie, la ce oră s-a trezit de dimineață acel mic monstru?

– Ca întotdeauna, la opt!

– Știi ce se întâmplă când îți ruinezi viața prin excese? bombăni Gaye cu îngrijorare.

Maureen nu se putu stăpâni să nu surâdă în fața aerului dezaprobator al prietenei sale, dar simți că o jignise și se grăbi s-o liniștească.

– Nu este atât de îngrozitor cum pare, Gaye. Mă culc la ora trei și mă trezesc în același timp cu Kathy, la ora opt. Dar mai dorm o oră sau două după-amiaza. Știi cât mă protejează Nonna! Mă lasă să-mi petrec dimineața lângă Kathy, dar o ia la ea pentru odihna de după prânz, până la cină. N-ai nici un motiv să te neliniștești.

Gaye se întoarse și strânse cordonul halatului din catifea roșu-închis, cu o mutră neîncrezătoare.

– Într-adevăr, nu știu cum te mai ții pe picioare! Este un drum atât de lung până la San Leandro. De ce nu cauți un apartament în San Francisco?

Gaye îi punea întrebarea pentru a suta oară. Maureen îi zâmbi, incapabilă să se supere. Era atât de plăcut să te simți iubită și protejată! Reluă cu răbdare același argument e care i-l prezentase deja atât de des.

– Gaye, știi prețul unei case cât de mici. Știi că nu vreau s-o cresc pe Kathy într-un apartament. Am mai discutat problema și în sufletul tău, ești de acord cu mine, nu-i așa?

– Poate ai dreptate, Maurie, trebui ea să admită fără tragere de inimă. Dar ar fi mult mai plăcut să locuiți lângă noi. Suntem foarte neliniștiți să te vedem conducând târziu în noapte.

Maureen își sărută ușor prietena pe obrazul parfumat.

– Gaye, ești un înger și știi cât mi-ar plăcea să mă apropii de voi, dar...

– Nu te-ngrijora. Știu de ce nu vrei să vii să locuiești în San Francisco și până la urmă împărtășesc punctul tău de vedere.

Maureen se gândi atunci la căsuța adorabilă pe care o descoperise. În realitate, era vorba de două case separate printr-un zid despărțitor, fiecare bucurându-se de propria sa intrare. Maureen își păstra astfel inpendența în timp ce micuța putea trece fără pericol dintr-o casă în alta, pentru a merge la Nonna. Era de fapt situată într-o fundătură, bine despărțită de drumul principal. Singurul inconvenient, pe care Gaye tocmai îl subliniase, era drumul lung pe care trebuia să-l facă aproape în zori și Maureen, asupra acestui punct, trebuia să recunoască, prietena sa avea dreptate.

Tânăra fată de îndreptă spre ușă, cu chitara în mână. Era un Martin, singura avere pe care o deținea: un cadou de la tatăl său pentru a douăsprezecea ei aniversare. De fiecare dată când cânta la ea, avea impresia că trăia încă și era lângă ea.

Un zâmbet duios i se contură pe buze și un val de amintiri îi năvăli în memorie. Silueta lui înaltă se profilă în fața ei. Îl

revedea așezat în fotoliul său preferat, cu o pipă în gură. Era o fire calmă, chiar visătoare, probabil moștenire a originii sale irlandeze; dar putea izbucni de asemenea în mânii nestăpânite când era provocat, deoarece în vinele lui curgea și sânge spaniol.

Maureen moștenise de la mama sa un echilibru solid și un bun-simț care o ajutase să treacă pese încercările vieții. La rândul său, tatăl îi transmisese pasiunea și impulsivitatea strămoșilor săi spanioli. Da, trebuia să admită că uneori îi era greu să-și stăpânească accesele de mânie care o cuprindeau brusc.

Din fericire, se gândi ea deschizând ușa, părinții îi lăsaseră o moștenire inestimabilă, dragostea pentru muzică, pe care i-o împărtășea Kathyei. Măcar ea era încă acolo, pentru a o îndruma!

– Te revăd mai târziu pentru o ceașcă de cafea, Gaye? își întrebă în cele din urmă prietena, sau preferi să rămâi cu Harry?

– Știi cât este de încântat să aibă în fața lui două fete frumoase care-l adoră! Gaye zâmbi tandru gândindu-se la dragul ei Harry. Își dezlegă cordonul halatului și luă rochia așezată pe scaun.

– Gaye, dacă cel puțin te-ar putea vedea Harry astfel, sunt sigură că ți-ar cere imediat mâna! Maureen izbucni în râs și bătu în retragere cu prudență în fața periei pe care prietena sa o învârtea desupra capului cu un aer amenințător.

Tânăra fară ieși pe culoar și, cu mersul său elastic și grațios ajunse la ușa de intrare în restaurant. Apăsă pe un buton pentru a-l anunța pe Jack, barmanul că era gata și acesta, la semnalul său, cufundă instantaneu restaurantul în semiobscuritate.

În cele din urmă Maureen intră și în timp ce urca pe estrada pe care i-o instalase Harry, un zgomot familiar de voci și râsete ajunse până la ea. Se așeză, puse piciorul drept pe barele de susținere ale unui taburet și își încrucișă picioarele trăgând mereu cu nervozitate de rochie.

Avea încă trac gândindu-se la toți acei ochi ațintiți asupra ei din penumbră. Își aranjă părul care cădea în cascadă pe spatele său, până la mijloc. Apoi își sprijini cu fermitate chitara și indică ușor din cap în direcția barului. Imediat o lumină galben-portocalie lumină silueta delicată.

Frumusețea aproape ireală a tinerei fete îi încremeni de stupoare pe meseni și o liniște profundă cuprinse atunci sala. Toți așteptau tremurând de emoție și abia dacă li se auzea respirația. Deasupra capetelor lor dansau mici umbre, proiectate de lumânările ale căror flăcări luminau fiecare masă. Numai atunci când Maureen resimți aproape fizic intensa emoție a publicului, făcu să-i alunece degetele de-a lungul corzilor chitarei, într-o mângâiere ușoară.

Cu ochii închiși și capul dat pe spate, dezvăluind perfecțiunea gâtului, cântă refrenul trist și copleșitor a unei balade spaniole.

Maureen deveni atunci o copilă. Era din nou în căldura liniștită a salonului și focul din șemineu lumina trăsăturile atente ale tatălui său, care o asculta cântând...

Vocea sa vibra încă la amintirea acelor zile pentru totdeauna pierdute, femeile își uniră lacrimile cu ale Maureenei și bărbații le rețineau probabil pe ale lor. Toți aveau ochii ațintiți asupra siluetei singuratice a tinerei fete care cânta, indiferentă la lumea din jurul său.

Cânta fără oprire. Nici o bătaie din palme nu îndrăzni să rupă vraja, să întrerupă magia muzicii. Ea cânta iar și iar, degetele îi alunecau pe corzile chitarei, mișcate de o călăuză invizibilă. În cele din urmă se opriră și Maureen dispăru în întuneric, în timp ce ultima notă răsuna încă în spațiu.

Timp de un scurt moment, aproape alarmant, nimeni nu mișcă, apoi aplauzele izbucniră și toți se ridicară ca omagiu al perfecțiunii artei sale.

Atunci Maureen reapăru, salută ușor din cap, cu un zâmbet obosit fluturându-i pe buze și un aer pierdut, ca și când revenea dintr-o lungă călătorie. Se întoarse în sfârșit și dispăru din lumină, urmată de exclamațiile entuzismate ale admiratorilor săi.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, o umbră se desprinse de perete și-i veni în întâmpinare. În fața acelor ochi cenușii cu privire de oțel, tânăra fată tresări și se dădu încet înapoi. Dar bărbatul se apropia necruțător, ca o fiară de prada sa. Nu vorbea, dar ca un fulger, privirea ciudat de deschisă la culoare o străpunse și zâmbetul disprețuitor care-i flutura pe buze fu ca o lovitură de pumnal în adâncul inimii.

– Oh, Dumnezeule, nu! murmură Maureen.

Ochii nu i se puteau desprinde de pe acel chip. Un chip pe care crezuse că nu-l va mai vedea niciodată. Încăperea se roti în jurul său, îl vedea înaintând spre ea ca prin vis. Îi părea amenințător și când se aplecă și o strânse lângă el, scoase un strigăt de disperare și leșină în brațele lui.

Capitolul 2

– Maurie, Maurie, deschide ochii, te rog!

Maureen percepea vocea lui Gaye, înăbușită și îndepărtată. „De ce acest vâjâit în urechi?“, se gândi ea. Simți un gust ciudat trecându-și limba peste buze. Era rachiu, îi detestase întotdeauna amărăciunea. Oare cine îi dăduse să bea? Deschise ochii și o zări stupefiată pe Gaye, aplecată asupra ei, încercând s-o facă să înghită încă puțin din acestă băutură oribilă.

– Nu... nu mai vreau, murmură ea în timp ce lichidul îi curgea pe gât, arzând-o ca focul. Ce s-a întâmplat? întrebă ea în sfrșit.

– Nu-i nimic, odihnește-te. Gaye se apropie și-i dădu la o parte cu blândețe câteva bucle umede care i se lipiseră pe frunte. Pur și simplu ai leșinat. Cum te simți acum?

– Bine, mă simt bine, răspunse ea, ezitând o clipă. Apoi se așeză și revăzu dintr-o dată scena care o tulburase atât de mult. Își puse o mână pe ochi, pentru a se feri de lumina

puternică împrăștiată de neonul fixat în tavan și încercă să se ridice din patul îngust unde veneau să se odihnească între numere.

– Unde este Daniel, Gaye? Știu că l-am văzut, nu mi-am putut imagina. Se încruntă și așteptă răspunsul, moartă de neliniște. Dacă toate astea ar putea fi doar un coșmar înspăimântător!

– Vorbești despre domnul Lord? Așteaptă în biroul lui Grady.

Gaye se grăbi imediat spre prietena sa, al cărui chip devenise brusc de-o paloare îngrijorătoare și o ajută să se întindă din nou.

– Maureen, ce secretoasă ești! Nu știam că-l cunoști pe Daniel Lord. Unde l-ai cunoscut?

– Este o poveste lungă, oftă Maureen, trecându-și o mână tremurătoare prin păr. Gaye era cea mai bună prietenă a sa și i-ar fi plăcut să i se poată destăinui. Dar nu avea nici curajul, nici puterea să se avânte acum într-o lungă explicație. Nu vreau să-l văd. Maureen înălță capul și-și privi prietena. Aceasta fu frapată de expresia tristă pe care o putu citi în ochii ei.

– Dar Maureen, oare știi cu adevărat ce reprezintă el? Este unul dintre oamenii cei mai puternici din San Francisco. Și n-am dori să se supere pe noi dându-l afară.

– Gaye, te rog, insistă Maureen, spune-i domnului Lord că sunt bolnavă. Inventează orice scuză, sau mărturisește-i adevărul, îmi este egal. Însă nu vreau să-l văd, nici acum, nici altă dată.

Gânduri confuze și contradictorii i se îngrămădeau în cap; tânăra nu-și putea analiza acel sentiment de panică ce o cuprinsese brusc. O durea mai mult în interiorul său și această suferință era de nesuportat. Își simțea inima bătând cu putere în piept și capul i se învârtea ușor.

– E în ordine, inimioară. Îi voi spune să plece, dar nu-i va plăcea asta. Nu este genul de bărbat pe care să-l dai afară fără urmări neplăcute, spuse ea în cele din urmă. Apoi o părăsi în tăcere.

Cuvintele lui Gaye o străpunseră pe Maureen ca o lovitură de pumnal. Își înăbuși un suspin și-și ascunse capul în mâini.

– Oh, Dumnezeule! cum de n-am știut ce fel de om este în realitate! murmură ea cu voce tare. Și amintirile dureroase ale scurtei lor aventuri îi năvăliră din nou în memorie.

Tatăl său avusese un magazin de antichități și se ocupa mai ales de restaurarea instrumentelor muzicale cu coarde. Cât îi plăcea când îl ajuta în munca sa! Magazinul era mic, dar era cunoscut în domeniul său și afacerile erau prospere.

Părinții duceau o viață îmbelșugată și ei nu-i lipsise nimic. Gândindu-se la asta, putea situa exact momentul în care totul se schimbase. Tatăl său nu mai era decât umbra lui însăși și avea o privire neliniștită și tristă. Mama era nervoasă, iritabilă. În cele din urmă, tatăl îi mărturisise adevărul: făcuse recent niște investiții imprudente și fără un împrumut nesperat, era în pragul falimentului. Această veste o consternase pe Maureen și ea află cu disperare despre ipotecarea magazinului și a casei.

Într-o ultimă tentativă, tatăl său fixase o întâlnire cu unul dintre cei mai influenți bancheri din San Francisco. Era ultima lor speranță.

Maureen se lăsă dusă în trecut și își șterse o lacrimă, oftând. Cât de diferită ar fi fost viața dacă tatăl său n-ar fi luat-o cu el, în acea zi fatală, acum patru ani. Patru ani deja! Și totuși, revedea încă scena cu precizie, ca și când s-ar fi petrecut în ajun.

Nu uitase acea încăpere, inundată de soare, în care secretara le spusese să ia loc. Păstra chiar amintirea delicatului parfum de trandafiri care dădea o notă de culoare în acel univers aproape auster. Mocheta, de un gri foarte deschis, se armoniza cu atmosfera calmă și liniștită a încăperii ce era înveselită de perdelele minunate din pânză subțire de bumbac albastre ca peruzeaua.

După o lungă și penibilă așteptare, ușa grea din stejar se deschise în sfârșit, pentru a-l lăsa să treacă pe tatăl său cu chipul alb ca varul, și cu un aer epuizat, traversă încăperea cu greutate pentru a veni să se așeze lângă ea și dintr-o dată, se temu de ce era mai rău. Tremurând încă de emoție, încercase să-i explice situația într-o manieră coerentă. Având deja ipotecate magazinul și casa, nu avea nici o garanție de oferit lui Daniel Lord și acesta nu avea nimic dintr-un filantrop! El îi înțelegea, de altfel atitudinea, încheiase oftând cu resemnare.

Dar ea devenise nebună de furie, incapabilă să suporte o asemenea umilință. Cum își putuse permite acel om să exprime o asemenea judecată după toți acești ani de muncă îndârjită. Trebuia să-i spună modul ce credea despre el!

Tatăl său încercase atunci s-o facă să-și schimbe părerea, dar ea nu-l ascultase. Încă se întreba cum găsise curajul să se avânte într-o asemenea întreprindere. Numai mânia o putuse împinge la asemenea acte de violență. Se gândise deseori la acest gest nesăbuit și ar fi dorit să revină în trecut, deoarece consecințele acelui moment de înflăcărare o costaseră scump, la fel ca pe părinții săi.

Își însoțise tatăl până la ieșire, apoi, pretextând că-și uitase poșeta în sala de așteptare, se grăbise spre secretară și-i ceruse pe un ton agresiv să-l vadă pe domnul Lord.

Spre marea ei surpriză, fu introdusă aproape mediat în biroul său. Bărbatul care se afla în fața ei era ființa cea mai seducătoare pe care o întâlnise vreodată. Un chip frumos, cu pielea bronzată, ochii de un cenușiu deschis, părul des și închis la culoare: un farmec de-ți tăia respirația! Și Maureen rămăsese cu gura căscată în fața lui, cu inima palpitând, înnebunită de privirea pătrunzătoare a acelor ochi cenușii care se plimbau pe corpul său cu cea mai mare nerușinare.

El remarcase imediat cât de tulburată era de prezența sa. La treizeci și patru de ani avea o mare experiență cu femeile și știa să le conducă după bunul său plac. Îndată ce o văzuse în fața biroului său, hotărâse că va fi a lui. N-avea importanță modul în care o făcea, pentru el nu era decât o toană, un joc oferit egoismului său. Cel puțin dacă ea ar fi știut atunci ceea ce nu înțelesese decât mai târziu, cu prețul unei suferințe îngrozitoare! Cât de scump o plătea astăzi!

El își jucase perfect marele său număr de farmec, își amintea Maureen; o invitație la cină și promisiunea de a

reconsidera situația financiară a tatălui său, fusese primul pas spre o intimitate pe care ea o considera adorabilă. Dragostea pentru el creștea cu fiecare zi, dar el se complăcea în a o lăsa într-o crudă incertitudine, părând că se mulțumește cu un braț trecut în jurul umerilor săi, sau o mână strânsă în cursul unei plimbări lungi.

Și ea care fusese atât de nervoasă în timpul primei lor întâlniri se simți curând în deplină siguranță cu el; era nebună după el, ar fi vrut s-o iubească, să-i cunoască gustul buzelor. Cât fusese de naivă să-și imagineze că se putea atașa de ea! Zbura spre lumină ca un fluture de noapte atras de strălucirea sa, dar nu știa că-și putea arde aripile pentru totdeauna.

Atunci, Daniel îi întisese o capcană în care se lăsase prinsă de bunăvoie. Îndată ce simțise puternica dorință care o atrăgea spre el, o condusese cu subtilitate acolo unde voia și imaginase un joc ale cărui reguli numai el le cunoștea.

Își schimbase treptat modul de a se purta și fusese atât de proastă încât nu înțelesese că râdea de ea! Dar era atât de tânără atunci și fără nici o experiență. Nici un prieten de vârsta ei nu-i făcuse inima să-i palpite. Prefera compania tatălui său și evita cu grijă toate întâlnirile cu băieții de la școală, după două sau trei ieșiri pe care le găsea plictisitoare de moarte. O naivitate dezarmantă, privirea arzătoare de dragoste pe care i-o acordase lui Daniel... dezastrul era inevitabil. În timpul cinelor lor, el își cufunda privirea în a sa și o lăsa să întârzie asupra gurii, făcând-o să tremure de emoție. Când dansau îi plăcea s-o țină strâns lângă corpul lui ferm și musculos, făcându-și mâinile să alunece pe spatele său până mai jos de

talie, mângâind-o ușor. Apoi își apleca spre ea capul, îi atingea ușor cu un sărut pleoapele închise și un geamăt ușor îi scăpă de pe buzele ce-i mângâiau gropițele din obrajii îmbujorați.

Maureen neglijase foarte repede tot ceea ce nu-l privea pe Daniel. Nu trăia decât pentru el și pentru clipele pe care le petreceau împreună. Chiar și problemele financiare ale tatălui său n-o mai frământau, își aminti ea nu fără o anumită tristețe. Credea că Daniel se ocupa de toate pentru că o iubea.

Absorbită de dragostea sa, chinuită de incertitudine, nu mai mânca, nu mai dormea. Da, Daniel se arătase într-adevăr foarte abil: o lăsase să plutească puțin câte puțin în derivă, pentru a prinde exact momentul în care va naufragia. Nu va uita niciodată acea zi când povestea cu zâne în care trăia se năruise, zdrobindu-i pentru totdeauna inima și visurile.

***

Totuși, ziua se anunțase minunată. Încă rănită de această amintire, Maureen își ascunse capul în mâini. Daniel îi dăduse întâlnire la birou și se duseseră la grădina japoneză din San Francisco unde se plimbaseră, mână în mână, unde se minunaseră în fața arborilor pitici și a podurilor delicate care treceau peste ochiuri minuscule de apă; parfumul persistent al plantelor în plină floare îi îmbătase.

Apoi mâncaseră de prânz pe terasa unui mic restaurant. Lumea încetase să mai existe în jurul ei. Era singură cu el, nu mai cunoștea decât ochii ce o mângâiau, decât mâna care o apăsa blând pe a sa.

Lui Daniel îi plăcea mult cartierul „Oackland Bay“ și o dusese să cineze la „Charlie Brown“. Drumul i se păru foarte scurt și totuși își amintea încă de una din clădirile pe care le remarcase în trecere. O clădire veche din piatră albă, alături de un turn ultramodern, ce avea desupra un clopot mic de o formă ciudată. Admirase stilul original al acestei construcții amuzante cu două etaje și fusese îngrozitor de decepționată când Daniel îi precizase că era folosită pentru ceremonii funebre.

Amândoi izbucniseră atunci în râs. La gândul dulce amar al acestei veselii împărtășite, Maureen nu-și putu reține lacrimile care îi curgeau pe mâini și pe față. Această scenă nu fusese totuși decât un sinistru semn prevestitor. Atunci nu-i înțelesese semnificația profundă... sfârșitul dragostei lor.

Ajunseră în cele din urmă la „Charlie Brown“ în „Edgewater West“. Aici atracția principală erau statuile remarcabile care adunau numeroși turiști. Erau realizate de tinerii hippy din Brakeley, care reușiseră să se exprime cu ajutorul a tot ceea ce puteau găsi în jurul lor și rămaseră uluiți în fața realismului acestor sculpturi; un tren și o mașină păreau că se mișcă, în timp ce o mică moară de vânt își învârtea neobosită aripile sub briză.

Se duseseră apoi să bea un pahar la „Tia Maria“ și era deja foarte târziu când părăsiseră atmosfera supraîncălzită a pistei de dans pentru aerul înghețat al nopții pentru a ajunge la mașină. Ea se împiedicase și numai brațele lui Daniel o împiedicaseră să cadă. Atunci el o îmbrățișase și pentru prima dată o sărutase nestăpânit. Încă tremura la amintirea fiorului

deosebit de plăcut care o străbătse în întregime. Îi revedea buzele, lacome și delicate plimbându-se peste ale ei, impunându-i un chin dintre cele mai delicioase... Nimic, nimic din visele sale cele mai tulburătoare, n-o pregătise pentru acea explozie din corpul său, pentru bătăliile înnebunitoare ale inimii.

Scena se desfășura nemilos în amintirea Maureenei.

Această imagine o chinuia și totuși, încă o îndrăgea. Se revedea, împotriva voinței ei, cedând valului de pasiune puternică, oferindu-se în întregime acelui sărut înflăcărat care făcea să se clatine lumea în jurul său.

Ar fi vrut să rămână astfel, strâns lipiți, ca niște naufragiați, cu respirațiile amestecate și cu inimile bătând în același ritm. Când în cele din urmă el se îndepărtă, îl privi cu un aer pierdut. Atunci, el îi propuse cu o voce răgușită să se întoarcă acasă, iar ea îl urmă până la mașină fără o vorbă.

Ce tânără era atunci și plină de înflăcărare! Dorea mai presus de orice ca Daniel s-o sărute din nou, s-o cuprindă în brațe, dar el porni imediat mașina, lăsând-o descumpănită. Se opriseră în fața unei clădiri pe care n-o cunoștea, în apropiere de „Embarcadero“ și el parcă mașina în subsol. Doar atunci Maureen realiză că Daniel o adusese la el acasă și nu la cea a tinerei fete. Acum era prea târziu să găsească o scuză plauzibilă și să-i ceară să o conducă la părinții săi. Nu mai era decât o fetiță naivă și speriată. În pofida inocenței sale, sesizase puternica senzualitate pe care o degaja acest bărbat și-i fusese teamă de necunoscut...

Maureen se întrebă de ce oare îl urmase în acea zi până la apartamentul său. Totuși, răspunsul era clar, nu voia, în cele din urmă, ca el să remarce completa ei lipsă de experiență. Voia să rămână pentru el femeia senzuală care se părea că-i plăcea. Din amor propriu, se comportase în fața acestei situații cu o seninătate și dezinvoltură care erau departe de ceea ce simțea.

Daniel, cu brațul trecut în mod tandru în jurul taliei sale, angajase o conversație fără sens cu băiatul de la ascensor, de care-și amintea încă, în uniforma ridicolă și cu o șapcă purtată pe cap cu îndrăzneală. Câtă rușine și câtă umilință când, profitând de o clipă de neatenție a lui Daniel, o privise de sus până jos făcându-i cu ochiul, cu un aer înțelegător! Maureen își simți obrajii îmbujorându-se la amintirea acestui afront...

Tânăra fată aruncă o privire disperată în jurul încăperii care îi devenise atât de familiară. Privi măsuța de toaletă din fața ei, acoperită cu flacoane și tuburi de cremă; voia să se agațe de prezent cu ajutorul lor, dar imaginea sa deznădăjduită pe care o reflecta oglinda o aduse în mod crud înapoi în trecut și revăzu din nou alte încăperi pe care voia să le uite pentru totdeauna.

Apartamentul lui Daniel se afla la ultimul etaj al imobilului. Ea nu-și putut reține o exclamație de admirație când el deschise ușa și o lăsă să treacă înaintea sa. Descoperi o încăpere imensă decorată cu tapet japonez gri perlă, decorată cu un rafinament și un gust admirabile. O canapea și două fotolii largi din piele erau dispuse în cerc în fața unei ferestre cu geamuri. Remarcă un vas din porțelan de China – epoca

Ming - în culori admirabile, care era așezat pe o masă joasă din sticlă. Câteva mobile vechi și un birou stil Ludovic al XV-lea, erau puse în valoare în acest univers totuși modern.

Păși pe o mochetă groasă din lână albă și străbătu salonul. Daniel apăsă pe un buton și ușile-ferestre alunecară, descoperind o adevărată grădină în miniatură. Ea ieși pe terasă și respiră încântată parfumul florilor de toate felurile care creșteau acolo, amestecat cu cel al plantelor exotice și al arborilor pitici.

Se aplecase peste balustradă; priveliștea era frumoasă de-ți tăia respirația. Dar Daniel i se alăturase și își trecu un braț în jurul umerilor săi. Ea se înfioră, regretând că-și lăsase vesta în interior. El îi atrase atunci atenția asupra nopților de vară din San Francisco și cât puteau fi de răcoroase și o aduse înapoi la căldură.

Daniel mișcă din loc o sculptură de pe un panou din cedru care acoperea o parte din perete. Aceasta se învârtise în jurul ei însăși, permițând accesul la un bar. Îi oferise un coniac pe care nu îndrăznise să-l refuse. Maureen se așeză pe canapea și-l văzu pregătind un whisky dublu. Băuseră puțin prea mult în seara aceea - în special Daniel - dar nu dăduse atenție acestui lucru până când nu fu prea târziu.

Apoi el puse un disc al Ellei Fitzgerald; tânăra fată o adora pe celebra cântăreață de blues, dar de data aceasta magia vocii sale nu reușise s-o calmeze. Daniel se apropiase de ea și o invitase la dans. Evoluară înlănțuiți și cuvintele dulci pe care el i le murmura le ureche o liniștiseră complet. Când o sărutase, răspunsese dorinței lui cu toată pasiunea și inocența unei tinere fete îndrăgostite.

Maureen luă peria care se afla pe măsuța de toaletă din fața sa și o făcu să alunece peste părul lung, cu un gest intim și familiar care-i calma sentimentele de neliniște sau de încântare. Era ciudat cum aceste amintiri deveneau neclare. Nu-și mai amintea, sau nu mai voia să-și amintească ce se petrecuse între momentul în care dansaseră și cel în care se văzuse întinsă pe canapea, cu Daniel alături.

Și totuși, simțea încă pe buze gustul gurii care o strivea pe a sa cu violență, fermitatea mâinilor care rătăceau peste corpul său.

– Ești frumoasă, te doresc, murmurase el cu o voce sălbatică, înainte de a-i smulge nasturii de la bluză. Gura i se afundă sub umărul gol, savurând fiecare bucățică, fiecare atom din pielea sa, tandru, cu o pricepută și răbdătoare lăcomie. O mare, o imensă flacără șerpuise prin ea și tremurase de plăcere. Dar când se văzuse brusc aproape goală, rușinată de un astfel de abandon, încercase să-și acopere corpul cu un gest pudic și jalnic.

– Nu, Daniel, nu, te rog, nu sunt încă femeie... Așteaptă, te implor, nu înainte de a fi căsătoriți.

Suspinele pe care nu și le mai putuse stăpâni izbucniseră atunci, amestecându-se cu respirația sacadată a lui Daniel.

În culmea suferinței, Maureen închise ochii la amintirea cumplită a licăririi sălbatice pe care o văzuse în ochii lui Daniel. El o strânsese din nou în brațe și pusese stăpânire în mod brutal pe buzele ei tremurătoare, în timp ce mâinile îi striveau corpul și îi violau cea mai profundă intimitate.

Cu ce cuvinte crude o copleșise atunci, cu ce dispreț biciuitor o făcuse să înțeleagă că n-avea nici o intenție să se căsătorească, mai ales cu o femeiușcă ușoară de genul ei! Reușise să se elibereze din strânsoare, dar atunci când luptase să-și recâștige libertatea, el se lovise la cap și căzuse fără cunoștință.

Scoasă din minți, cu ochii plini de lacrimi, găsise destulă putere pentru a ieși din apartament și a se întoarce la părinții săi. Se aruncase în brațele tatălui său și-i mărturisise adevărul.

Și totuși, cu tot răul pe care i-l făcuse, fusese incapabilă să-l urască pe cel care o chinuise. Îi găsise chiar scuze pentru a justifica modul în care se purtase și așteptase, plină de speranță, ca el să vină și, cât se poate de umilit, s-o implore să-l ierte.

Puțin după aceea, părăsiseră San Francisco, plecând în Oakland. Era bolnavă de tristețe, deoarece n-avea nici o veste de la Daniel. Își implorase chiar tatăl să ia legătura cu el, dar în zadar. Se părea că tânărul bărbat o alungase complet din viața sa și rămânea de marmură în fața ofertelor sale de împăcare.

O lăsase să înfrunte viitorul singură, fără o vorbă, fără măcar să aibă curajul de-a o vedea pentru ultima dată, preferând să comunice prin intermediul tatălui său. Și de atunci îl urâse, cu o ură sălbatică și violentă de care nu se crezuse niciodată capabilă.

Și totuși, această ură o ajutase să trăiască, își spuse privindu-și în oglindă ochii ce-i străluceau încă de mânie. Da, îi dăduse curajul să-și revină, să lupte pentru a ieși din acea apatie care o apăsase și asta pentru totdeauna...

– Oare ce naiba vrei să spui? De ce refuzi să mă vezi?

O voce dură o făcu să tresară pe tânăra fată care se întoarse și rămase neîncrezătoare în fața bărbatului nemișcat din fața ei.

– Nu... nu te-am auzit intrând, bâigui ea și mâinile îi tremurau.

– Se pare că nu!

– Ce faci aici, Daniel? Nu mai avem nimic să ne spunem. Se ridică și-l sfidă cu privirea.

– Dar iubito, nu conversația ta mă impresionează, cel mai mult replică el. Ochii săi îi mângâiau fără jenă formele rotunjite ale corpului...

– Da, acum știu ce cauți Daniel. Dar totul s-a terminat.

– Ești și mai frumoasă decât în visele mele, păpușă. Vocea îi era tandră. Se rezemă cu nonșalanță de ușă.

– Ceea ce crezi despre mine îmi este complet egal, Daniel. Și nu-mi mai spune păpușă.

Își amintea prea bine această siluetă înaltă cu aspect atletic. Crezuse că nu-l va mai vedea niciodată și iată că era în fața ei, atât de asemănător cu bărbatul care-i bântuia visele și totuși atât de diferit. Vocea îi căpătase un timbru mai grav și riduri fine i se adunaseră pe frunte și la ochi.

La tâmple, părul ușor încărunțit dezvăluia o viață tumultuoasă... Probabil prea multă muncă sau prea multe femei!

Daniel se apropie de ea ca și când i-ar fi citit gândurile și Maureen își simți inima bătând cu lovituri înăbușite și rapide.

– Odinioară mă ascultai și îți plăcea să-mi ceri părerea, spuse el atunci. Mâna lui îi mângâie încet brațul. Ea tresări ca electrizată de această atingere.

– Nu mă atinge, Daniel. Nu suport!

– Dimpotrivă, mi se pare că tu căutai gesturile mele de tandrețe. În ciuda tonului zeflemitor al vorbelor sale, Maureen simți din apăsarea degetelor pe încheietura ei că văzuse exact. Îl rănise și încercă o bucurie perfidă.

– Asta era acum mult timp. Eram tânără atunci, destul de tânără pentru a mă îndrăgosti de un bărbat ca tine. Dar acum am crescut. Și mulțumită ție, am învățat multe lucruri.

Maureen încerca să pară indiferentă și să ascundă tristețea ce o cuprinsese fără voia ei. Lăsă ochii în jos, incapabilă să-i susțină privirea.

– Este adevărat, te-ai schimbat mult, Maurie. Cine ar fi crezut că timida și cuminția mică Maurie ar putea într-o zi să se producă în public, pe o scenă, oferindu-se pentru a fi aleasă. Măcar te păstrezi pentru cei care plătesc mai mult?

Ea păli sub insultă, gata să-l lovească pentru a șterge acel zâmbet crud de pe fața sa, dar el îi strânse încheietura cu putere.

– Nu iubito, n-ar trebui! O atrase în brațe și o făcu să se îndoaie după corpul său.

– Lasă-mă, te urăsc din tot sufletul. Dar el strânse și mai puternic îmbrățișarea. Ea se zbătea cu o forță înzecită de ură.

– Aș vrea să te cumpăr, frumoasa mea. Care este oare prețul tău? Pentru mine, acum este singurul mod de a-mi satisface dorința care m-a urmărit de când m-ai părăsit.

– Te rog, Daniel. Lasă-mă, pentru ultima dată! Nu sunt ceea ce crezi tu.

El ezită o clipă, uluit și tulburat. Așadar, încă o dorea, la fel de total. Nici o femeie nu-l atrăsese atât de mult. Și, cu un oftat ce semăna a geamăt, se aplecă și-i strivi buzele cu ale sale.

Maureen refuza să se lase dusă de pasiunea pe care o simțea renăscând în ea, intactă după atâția ani. Dar când își simți forțată bariera gurii, uită totul, supusă instinctului cel mai primitiv. Rămaseră strâns lipiți, amestecându-și răsuflările într-un sărut fără sfârșit

Tânăra fată tremura, incapabilă să-și stăpânească emoția și marea sa surpriză. Daniel îi dădu drumul până la urmă.

– Ce vrei de la mine, Daniel? îl întrebă ea foarte încet.

– Nu mai ești o fetiță inocentă și știi ce vreau, răspunse el calm, cufundându-și privirea pierdută în ochii încețoșați de lacrimi. Ai fugit de mine o dată, Maureen, nu te voi mai lăsa să mă părăsești niciodată.

N-am vrut niciodată să fug.

Maureen dorea să-și strige durerea. „Tu ești cel care nu m-ai acceptat, Daniel".

Nu este adevărat, eram beat în noaptea aceea, Maureen.

Ea îl biciui cu o privire rece și disprețuitoare, care păru că-l tulbură.

– Recunosc, m-am comportat ca o brută, dar nu mi-ai lăsat nici o șansă să mă explic. Ai plecat fără un cuvânt și nici un detectiv din oraș n-a dat de urma ta sau a familiei tale.

„Oh, Dumnezeule! Și dacă acesta era adevărul?“ se întrebă ea.

O simplă privire asupra chipului său îi fu de ajuns; părea sincer și totuși era imposibil. Tatăl său îi spusese... Dintr-o dată, Maureen înțelese ce se întâmplase și această descoperire îi făcu foarte rău. De ce oare o înșelase tatăl său? Înțelegea totuși motivele atitudinii lui. Din acea noapte îngrozitoare în care se prăbușise în brațele sale, îl detestase pe Daniel și nu-i putuse ierta că-i rănise fiica. Se gândise, cu siguranță, că făcea mai bine să-l îndepărteze de ea pentru totdeauna. Maureen știa c-o făcuse din dragoste și nu-i reproșa.

Epuizată de intensitatea acestor emoții, tânăra fată se așeză în fața măsuței de toaletă, cu picioarele tremurând. Acum avea certitudinea că Daniel va vedea mereu în ea femeia cochetă care în realitate nu era. Un exces de băutură era tot ce-i rămăsese în minte? În orice caz, el nu avea nici o amintire din acea noapte care fusese totuși cât pe ce să-i distrugă viața.

Începu să râdă nervos în fața acestei ironii a sorții.

– Dar de ce te-ai întors acum, Daniel? Acum patru ani, mi-aș fi dat viața pentru tine, dar tu nu mă iubeai. Atunci, de ce apari și îmi tulburi universul confortabil pe care mi l-am creat?

El aprinse o țigară și privea fumul ce se ridica, având un aer visător.

– Te caut de atât de mult timp, Maureen, pentru a te găsi într-un loc acum este ăsta! Ea se încordă sub insultă și se agăță de marginea mesei.

– Unde vrei să ajungi? Ce vrei să spui?

Știi foarte bine care sunt convingerile mele profunde.

Locul acesta este perfect respectabil și cânt pentru a-mi câștiga existența, nimic mai mult, dacă te interesează. Se ridică și-i întinse lui Daniel scrumiera pe care Gaye i-o rezervase lui Harry. Sunt aici deoarece eram obosită să pregătesc hamburgeri, obosită să trebuiască să lucrez în două locuri diferite pentru a supraviețui.

Vocea îi tremura și-și întoarse privirea.

– Nu sunt singură, Daniel. Am o surioară la care trebuie să mă gândesc, murmură ea dintr-o suflare.

– Nu știam că aveai o soră, Maurie. Nu mi-ai spus niciodată. De ce v-a lăsat tatăl tău fără bani?

– A murit.

– Îmi pare rău, nu știam.

Ea... Kathy s-a născut cu câteva luni înainte de accidentul de mașină în care au murit părinții mei.

Maureen nu-și putea stăpâni lacrimile ce-i curgeau pe obraji, când se gândea din nou la moartea celor două ființe pe care le iubise cel mai mult pe lume. Se simțea atât de vulnerabilă sub privirea tăioasă a lui Daniel. Străbătu încăperea și se așeză în fața canapelei pe care stătea el.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi încă, Daniel... și nu doresc să-mi pierd timpul făcându-te să înțelegi. Știu că te gândești la mine, dar acum îmi este egal. Nu vreau decât să înțelegi asta: în mod hotărât, ai omorât în mine toate sentimentele pe care le încercam față de tine și nu vreau să te mai văd.

O tăcere apăsătoare urmă acestor cuvinte. Daniel, în penumbră, păstra ochii ațintiți asupra Maureenei. Ea suporta cu greu intensitatea acestei priviri, încărcată de amenințări. Îi întoarse spatele, cuprinsă de deznădejde.

El se ridică și, prinzând-o de umeri, o făcu să se învârtească în jurul ei însăși. Și cum ținea să se elibereze, el o scutură cu violență.

– Oare nu poți înțelege, o dată pentru totdeauna, că nu-mi pasă ce gândești, sau ce dorești!

Maureen cercetă cu atenție figura lui Daniel. Nici un mușchi de pe față nu i se mișca. Înțelese atunci că vorbele sale nu erau dictate de mânie... ci erau expresia voinței sale. Se sufocă de furie. De data aceasta, mersese prea departe. Trebuia să găsească un mijloc să-i dejoace planurile și, dintr-o dată, găsi o soluție. O soluție care o va salva, dacă va avea îndrăzneala s-o pună în aplicare.

– Daniel, știi că voința mea s-a supus întotdeauna în fața ta, spuse ea cu voce caldă. Dar nu mai sunt stăpână pe dorințele mele. Logodnicul meu, Jack, a devenit stăpânul și cred că numai el are dreptul să decidă când și cu cine trebuie să mă căsătoresc.

– Cine a vorbit de căsătorie?

– Jack, îi replică ea cu ochii strălucind.

– Vrei să spui, Jack Cunning, barmanul, cel care lucrează la cabaret?

– Da, bâigui ea, înspăimântată de privirea de oțel care o distrugea și o străpungea.

Tremura fără reținere sub degetele care își reluară strânsoarea autoritară. Oare nu-i va face, fără să vrea, necazuri lui Jack?

– Te rog, Daniel, mă doare, murmură ea, cu inima palpitând.

– Maurie, cred că Jack și cu tine trăiți într-o lume de vis!

– Dar el mă iubește, Daniel, este ceva ce tu nu vei putea niciodată înțelege! Eu nu vreau să fiu amanta temporară a unui bărbat bogat, când pot deveni soția unui alt bărbat.

Chipul lui Daniel se înăspri. Îi venea să urle; sentimentele ce-l copleșeau erau prea puternice pentru el. Tremura ca orice adolescent la prima decepție din dragoste. Ideea că putea aparține unui alt bărbat decât lui făcea să-i curgă prin vene o otravă mortală. Violența reacției sale îl surpinse.

Simulă un zâmbet de o răceală calculată, luptând împotriva dorinței imperioase de-a o face să cedeze prin orice șantaj oribil. Ar fi avut astfel un nou motiv să-l urască. Își impuse mai multe zile de gândire, cu scopul de-a găsi, poate, o altă soluție.

– Este în ordine, Maurie... am înțeles, spuse el calm, îndreptându-se spre ușă. Sper numai că a fi soția unui bărbat sărac îți va satisface toate dorințele, adăugă el cu răutate și închise ușa în urma lui.

Maureen îl privi uluită plecând, fără să creadă cu adevărat în victoria sa. Era cea mai tare. Îl umilise pe atotputernicul Daniel Lord. Scoase un oftat de ușurare, fericită de succesul nesperat al șiretlicului său.

Binecuvântat fie Jack! El nu era încă în temă... Acum trebuia să se ducă imediat să-l vadă și să-i explice hotărârea sa.

Se încruntă gândindu-se la Jack. Nu era foarte elegant să-l implice astfel în viața sa. Se dovedise un prieten adorabil și, mai mult, era îndrăgostit de ea. Era singurul bărbat pe care-l vedea cu regularitate de la aventura sa cu Daniel și singurul bărbat care o accepta așa cum era. Un fel de frate mai mare, căruia putea să i se destăinuie.

O luau întotdeauna pe Kathy cu ei când se duceau împreună să viziteze grădina zoologică din San Francisco, sau să facă un picnic în „Golden Gate Park".

Pentru prima dată în viață, Maureen se simțea fericită și destinsă cu un bărbat care nu era tatăl său. Și, totuși, acum risca să piardă această prietenie prețioasă. Nu voia să-i facă necazuri lui Jack și regreta că-l amestecase în această poveste josnică.

Tânăra fată înălță capul cu hotărâre.

„Pe viitor mă voi lupta cu Daniel cu propriile mele arme, își spuse ea, dezgustată de lașitatea sa. Jur în fața lui Dumnezeu să nu mă mai folosesc niciodată de un prieten pentru a-mi rezolva propriile probleme!".

Capitolul 3

Maureen își așternu prosopul multicolor și se întinse lângă Gaye. Căldura era aproape insuportabilă. Privi orbită oceanul și mișcarea regulată a valurilor care se spărgeau pe nisip, lăsând acolo o urmă de spumă albă.

La câțiva metri de ea, Kathy se juca ducându-se să caute apă cu gălețica și lopățica, în bălțile lăsate de marea ce se retrăgea. Văzând-o atât de fericită, Maureen se bucură că descoperise această plajă, ideală pentru copiii mici.

Golfulețul din Santa Cruz era o mică enclavă de nisip între două bariere din piatră, plăcut adăpostită de vânt. Panta plajei era ușoară și marea se retrăgea departe la nivelul cel mai scăzut al fluxului, lăsând câteva băltoace de apă care se încălzeau repede la soare. Micuței îi plăcea grozav să se bălăcească aici și Maureen o privea zbenguindu-se și scoțând strigăte de bucurie.

Adâncită în gânduri, tresări când un corp mic, bronzat și cald îi sări în brațe. Kathy strălucea de sănătate și energie, dulce ca un biscuit într-un adorabil costum de baie în dungi roz și albe.

– Maurie... aș vrea atât de mult să văd călușeii! Tu n-ai vrea? o întrebă ea pe un ton rugător. Își trecu brațele mici și durdulii în jurul gâtului Maureenei.

Maureenei îi plăcea mai mult decât orice mângâierea pielii, moi și plăcute și o strânse cu afecțiune lângă ea pe micuță. Ultimele săptămâni se desfășuraseră ca într-un coșmar, dar prezența Kathyei o ajutase să treacă hopul.

Daniel venise de mai multe ori la cabaret, dar ea nu-l întâlnise. Gaye îi spusese că petrecea mult timp discutând cu Grady, închiși în biroul său; nu-i dezvăluise motivul. Maureen se încruntă, roasă de îngrijorare.

De la ultima lor întâlnire, era pe jar. O părăsise fără o vorbă, cu chipul palid și un fel de rânjet pe buze. Acea mască de nepătruns o înghețase de groază. Ar fi înțeles mai bine o explozie de mânie, un act de violență, dar această pasivitate o neliniștea. Îl cunoștea prea bine pe Daniel pentru a ști că nu era bărbatul care să accepte o înfrângere fără să se lupte.

– Vă admir energia, Kathy și Maureen, bombăni Gaye, cu ochii pe jumătate închiși, copleșită de căldură. Ea auzea strigătele de bucurie ale micuței și ale prietenei sale, care se zbenguiau râzând și gesticulând. Zâmbi și se așeză în capul oaselor, înăbușindu-și un căscat.

– Tot acest soare și aerul puternic de mare mă transformă într-un aluat dulce.

– Mătușă Gaye, vreau dulciuri, exclamă Kathy. Se eliberă din brațele Maureenei pentru a se așeza cu bruschețe pe genunchii lui Gaye.

– Dar nu avem dulciuri, inimioară! Mătușa Gaye îți va da puțin suc de portocale.

– Nu vreau suc! Kathy vrea dulciuri! replică ea ferm. Fața micuță luase un aer tragic și o strâmbătură îi apăru pe buze. Maureen își dădu seama de semnele unei crize de mânie iminente și-i veni în ajutor prietenei sale.

– Kathy, mănâncă mai întâi un sandviș și bea sucul de portocale. Apoi te vom duce la călușei, dacă ești cuminte.

Un zâmbet radios lumină imediat chipul fetiței. Se așeză lângă Maureen și luă sandvișul pe care i-l întinse Gaye.

– Și dacă mănânc coaja, pot face două tururi?

– Ei bine, vom vedea dacă mătușa Gaye este de acord.

– Da! Atunci este da! strigă ea cu bucurie.

– Nu vorbi cu gura plină, bombăni Gaye.

– Biată mătușă Gaye! Vei fi cu siguranță vinovată de primele ei fire albe de păr, spuse Maureen râzând, cu mâna așezată pe capul mic și buclat al Kathyei.

Își mâncară toate trei sandvișurile la soare, savurând acest moment de fericire liniștită. Maureen nu se putu împiedica să nu zâmbească văzând copila care ocolea cu grijă coaja pentru a mușca din partea moale a sandvișului, cu poftă. Și totuși, exista cu adevărat în asta un motiv de a se bucura? Kathy devenea înspăimântător de răsfățată și toată lumea se obișnuise să-i îndeplinească tot ce-și dorea. Maureen oftă. Cât era de greu să crești singură un copil!

Masa o dată terminată, se ridică împreună cu Gaye și adunară amândouă resturile picnicului într-o geantă mare. Maureen porni în căutarea jucăriilor pe care Kathy le lăsase pe nisip și se îndreptară apoi cu mare greutate spre treptele care duceau spre calea de acces la plajă. Kathy alerga înainte, strecurându-se printre numeroșii turiști.

– Kathy! Oprește-te, strigă Maureen, moartă de frică la ideea de-a pierde copila în mulțimea care cobora spre plajă. Kathy se opri imediat din fugă și o așteptă pe Maureen. Își puse mânuța în mâna sa cu un zâmbet încântător. Câtă cumințenie! se gândi atunci tânăra fată, cu un zâmbet amuzat. Kathy era o copilă inteligentă, purtarea ei exemplară fiind, fără îndoială, dictată de promisiunea mai multor tururi de călușei. Așadar, nu era momentul să fie neascultătoare! Maureen zâmbi la rândul său. Cum să reziști farmecului acestui copil?

– Ar trebui mai întâi să facem un duș, dacă sunteți de acord, spuse Maureen privind cu resemnare mâinile murdare și lipicioase ale Kathyei. Apoi ne vom schimba și... la drum spre călușei.

– Este o idee bună, aprobă Gaye, ridicând geanta de plajă care apăsa greu pe umerii săi.

– Lasă-mă s-o duc și eu un timp, propuse Maureen.

– Iubito, ocupă-te mai bine de Kathy. Această micuță este ca argintul viu!

Gaye îi aruncă o privire prietenei sale. Observă cearcănele întunecate ce-i apăruseră sub ochi și încordarea din jurul gurii, pe care acest week-end de relaxare nu le putuse face să

dispară. Dorise atât de mult ca aceste zile la soare să fie o cură de odihnă pentru Maureen. Văzând-o cum o cară în brațe cu un aer obosit pe micuță, prea agitată ca să meargă pe jos, întoarse capul. Părea fericită, relaxată și totuși ochii ei luau mereu un aer rătăcit când se credea la adăpost de orice privire. Gaye avea motive să creadă în vinovăția lui Daniel Lord. Când o femeie este nefericită, ei bine, cauza este cel mai adesea un bărbat, se gândi ea cu oarecare cinism.

Maureen simți ochii lui Gaye ațintiți asupra sa și în sinea ei oftă. Știa că trăsăturile sale alungite și obrajii scofâlciți trădau o stare de oboseală pe care n-o putea ascunde pe deplin de perspicacitatea prietenei sale. Gaye ghicise probabil o parte din adevăr și suferea pentru lipsa sa de încredere. Totul ar fi mai ușor dacă ar putea să i se destăinuiască în întregime, dar un sentiment ascuns îi oprea confidențele.

Era oare orgoliul? Cu siguranță, dar nu era singurul motiv. Maureen căpătase un anumit spirit de independență, cu prețul unor lungi suferințe și să meargă până la capăt, chiar în fața unei prietene ca Gaye, ar fi fost o piedică pentru libertatea ei. La urma urmei, poate era mai bine astfel!

Gaye deschise ușa grea a motelului unde rezervaseră o cameră. Maureen o dezbrăcă pe micuță în baie înainte de-a da drumul la dușul călduț. Apoi o îmbrăcă într-o rochie de plajă drăguță, de un galben foarte deschis și se aplecă să-i încheie minusculele sandale albe pe picioarele durdulii.

Se schimbă la rândul său și își puse un tricou alb și o minijupă asortată, care-i punea în valoare picioarele lungi, bronzate.

– Îmi vei da complexe, Maurie, oftă Gaye cu un aer nefericit.

– Tu de ce nu porți niciodată minijupă, Gaye? Este atât de cald și pe plajă este foarte plăcut.

– Dacă picioarele mele erau la fel de perfecte ca ale tale, n-aș fi purtat niciodată nimic altceva, îi replică ea privindu-se cu tristețe în geam, în timp ce se îndreptau spre călușei.

– Nu te neliniști, Gaye. Toată lumea te adoră așa cum ești, adăugă Maureen zâmbindu-i afectuos prietenei sale. Apoi privi în jurul ei cu neliniște. Kathy dispăruse. Profitând de un moment de neatenție a celor două persoane mature, plecase pe neobservate și alerga în față, cu un aer hotărât, să ajungă la călușei. Maureen o ajunse din urmă și trebui s-o țină ferm de mână, de teamă să n-o piardă din nou.

Era o adevărată încântare, această micuță nostimă, cu fața îmbujorată de încântare, care le făcea semne cu mâna, de fiecare dată când trecea prin fața lor, cocoțată pe un superb cal din lemn vopsit în alb și negru. Amândouă îi zâmbeau, emoționate și mândre.

– Nu obosește niciodată? întrebă Gaye, ușor amețită de zgomotul monoton care acompania călușeii.

– Niciodată! De altfel, eram la fel ca ea! Îmi amintesc că am venit aici cu părinții mei. Aveam un cal preferat, complet auriu și nu-l vroiam decât pe acela. Nici un altul nu-mi plăcea. Maureen zâmbi, gândindu-se la acele zile fericite.

– Imaginează-ți-l pe bietul meu tată, alergând în jurul caruselului în căutarea acelui faimos cal! Mă cocoța deasupra, îngrozitor de jenat, roșind sub glumele celorlalți părinți care-l

luau probabil drept nebun. Din fericire, nu avem aceeași problemă în ceea ce-o privește pe Kathy! Maureen izbucni în râs în fața aerului îngrozit al lui Gaye, văzându-se și ea obligată să alerge pe lângă caii din lemn, urmărită de urletele Kathyei.

Micuța tropăi din picioare de supărare când, la sfârșitul a două ture, fură obligate s-o scoată din călușei. În disperare de cauză, Gaye propuse o plimbare de-a lungul plajei.

– De ce n-am cina mai devreme, la ceainăria care îi place Kathyei atât de mult? propuse ea în cele din urmă.

– Bună idee. Apoi ne-am putea culca. Privește ce aer obosit are, adăugă Maureen zâmbind. Drăcușorul, departe de-a da semne de oboseală, urla încă din toate puterile, ghemuită pe umărul tinerei fete.

Dintr-o dată, lăsă mâna Maureenei și sări în față. Zărise teatrul de păpuși care se afla lângă ceainărie. Dansa de bucurie de pe un picior pe altul, uitându-și tristețea, complet fascinată de clovn.

– Oh, nu, credeam că ne va lăsa în sfârșit să respirăm, oftă Maureen cu un aer exasperat.

– Nu te neliniști, scumpete, o vom ispiti cu o reprezentație de marionete dacă va cina liniștită cu noi! Gaye se aplecă spre micuță pentru a-i explica ce hotărâseră.

– Văd că ai înțeles metoda mea de educație, adăugă Maureen râzând în hohote.

După o masă ușoară, compusă din salată de pui și pâine prăjită, în atmosfera amuzantă și strălucitoare a unei ceainării la modă, se lăsară conduse de Kathy până la teatrul de

marionete. Spectacolul o fascină pe copilă, care urla de bucurie, cu fața îmbujorată de emoție și bătând din palme sub privirile înduioșate ale Maureenei și a Gayei. La sfârșitul reprezentației, ajunseră pe bulevard și, de comun acord, hotărâră să meargă puțin de-a lungul plajei.

Seara era magnifică, blândă și caldă; o briză ușoară li se juca prin păr. Câțiva turiști făceau o baie târzie și se auzeau de departe strigătele lor, amestecate cu zgomotul valurilor.

Ce week-end plăcut! Se gândi Maureen în timp ce mergea, savurând fiecare clipă a acestui moment special. Se simțea relaxată, departe de umbra amenințătoare a lui Daniel. Și, totuși, acesta îi bântuia încă visele; se simțea prinsă în capcană și știa că va veni o zi în care o va regăsi pentru a o face să se supună legii lui.

Pe măsură ce se apropiau de motel, Kathy cedase oboselii.

– Sărmana mea păpușică, nu mai poate, murmură ea cu blândețe. Kathy, cu degetul în gură, se clătina pe picioare de oboseală. Tânăra fată o sărută cu duioșie pe frunte și o luă în brațe.

– Este deja aproape adormită, Gaye, a fost o zi lungă pentru o fetiță atât de mică.

– Trebuie să mărturisesc, sunt aproape la fel de obosită ca ea, exclamă Gaye. Tu ești fără îndoială obișnuită cu goana asta nebună, dar iată, și pentru această fată mare, a fost o zi la fel de grea, adăugă arătând spre ea cu umor.

– Nu sunt obișnuită, mormăi Kathy pe jumătate adormită, înainte de-a se ghemui din nou pe umărul Maureenei.

Cu câtă ușurare văzură apărând motelul. Maureen îi făcu rapid o baie fetiței și o îmbrăcă într-o nostimă pijama de catifea, roz pal. Apoi o așeză în pat, se aplecă s-o sărute, respirând cu încântare parfumul ușor dulce al pielii de copil, înainte de a ieși din cameră în vârful picioarelor.

Maureen lăsă ușa ușor întredeschisă și aprinse lampa mică de pe culoar în cazul în care s-ar fi trezit peste noapte. Într-adevăr, Kathy se obișnuise să doarmă cu o lampă mică aprinsă. Avea somnul ușor și se trezea deseori noaptea, urlând de groază dacă în camera sa era întuneric.

– Vrei să joci cărți sau să te uiți la televizor? propuse Gaye când Maureen veni să i se alăture.

– Să-ți spun drept, n-am decât o dorință... să fac un duș și să mă culc, răspunse ea prăvălindu-se într-un fotoliu. Îmi pare rău Gaye, dar adineaori o invidiam pe Kathy, bine ascunsă sub pături.

– Atunci, du-te repede. Nu te simți deloc obligată să-mi faci conversație. Încă o noapte bună de somn și mâine dimineață vei fi în formă.

– Nu știu ce mi se întâmplă de câteva zile. Sunt cu adevărat o persoană plictisitoare! Iartă-mă, Gaye. Maureen își ascunse în spatele mâinii un nou căscat și o privi pe Gaye cu un aer stânjenit.

– N-aș vrea pentru nimic în lume să par indiscretă, inimioară, dar îmi permiți să-ți pun o întrebare absolut personală?

Maureen se încordă instinctiv pe scaun. Ce-i va răspunde oare lui Gaye? Îi oferise o versiune îndulcită a fostelor relații

cu Daniel. Îi explicase că se despărțiseră după o ceartă serioasă. Dar ce va face dacă Gaye, urmându-și intuiția, îi va cere mai multe precizări? Nu va putea niciodată s-o mintă, era o prea bună prietenă. Dar cunoscând bine caracterul lui Gaye, ea nu va dori să învenineze lucrurile.

Își dădu seama, fără să vrea să accepte, că n-ar suporta să-și audă prietena criticându-l și disprețuindu-l pe Daniel, chiar dacă ea și-o permitea. Gaye avea o inimă de aur, dar avea tendința de a exagera...

La urma urmei, această aventură nu mă privește decât pe mine, își spuse în sinea ei și aparține trecutului. De-ar rămâne acolo pentru totdeauna! De ce să răscolească din nou tot acest noroi? Și de ce oare era atât de sigură că întrebarea lui Gaye îl privea pe Daniel?

Maureen și-l alungă cu greu din minte și-i zâmbi afectuos Gayei, înclinând ușor capul în semn de acceptare.

Atunci aceasta inspiră adânc și se întoarse spre tânăra fată.

– Micuțo, ce intenționezi să faci când Grady va fi obligat să vândă cabaretul?

Maureen oftă cu ușurare, puțin dezorientată de această întrebare la care nu se aștepta.

– Mă voi întoarce să lucrez la restaurantul la care am fost angajată odinioară... în cazul în care noul proprietar nu mă păstrează, răspunse ea calm.

– Exact de asta mă temeam, replică Gaye cu îngrijorare. Nu vei putea face niciodată destule ore pentru a vă întreține pe amândouă și a te ocupa în același timp de Kathy care devine

atât de neastâmpărată! Vino cu noi în Nevada. Sunt sigură că vom putea câștiga acolo mulți bani... mai ales cu o voce și un chip ca ale tale.

Maureen era tentată de propunerea lui Gaye, dar n-o putea accepta. În aceste ultime luni, prea multe evenimente îi tulburaseră viața și riscau să amenințe echilibrul atât de fragil pe care reușise să și-l mențină până atunci.

Mai întâi, cererea în căsătorie a lui Harry, la care Gaye nu mai spera și planul lor de-a se instala în Nevada după călătoria de nuntă. Maureen se bucurase pentru prietena sa, dar nu voia cu nici un preț să le fie o povară în timpul primilor ani de căsătorie.

Puțin timp după aceea, primi un alt șoc, acesta mai serios: anunțul oficial al plecării lui Grady. Soția lui Grady suferea de frecvente crize de astm, din care una fusese gata s-o coste viața. Atunci, bătrânul îi adunase pe toți în birou, pentru a le explica situația. Ei îl asiguraseră de toată simpatia și declaraseră că înțelegeau motivele plecării sale; dar această veste n-o prăbușise pe Maureen prea mult într-o situație îngrijorătoare. Acea bruscă apariție a lui Daniel în viața ei nu-i adusese decât necazuri până acum, oftă tristă Maureen.

De atunci, mai multe cabarete o contactaseră deja, dar se temea de noul mod de viață pe care un nou contract l-ar aduce. Sigură de protecția lui Gaye și a lui Grady, îi plăcea munca sa la „Miramar". Ce s-ar fi așteptat oare de la ea în alte cabarete? Mai bine își va relua serviciul de chelneriță decât să suporte familiaritățile anumitor clienți, își spuse înfiorându-se de dezgust.

– Gaye, îți mulțumesc pentru oferta ta, știu că te îngrijorezi pentru Kathy și pentru mine, dar...

– Îți înțeleg delicatețea Maurie, ți-e teamă să te impui în viața noastră, dar te asigur că lui Harry și mie... ne va plăcea să te avem lângă noi.

Maureen se ridică și-i dădu o palmă prietenească.

– Nu fi atât de neliniștită Gaye, îți promit să mă mai gândesc la asta, dar nu conta prea mult pe acceptul meu. Cine știe? Poate-l voi întâlni pe Făt-Frumos care mă va face să zbor până la stele pe calul său alb și Kathy agățată de coamă?

– Cred că pe acest Făt-Frumos l-ai întâlnit deja!

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu o voce tăioasă.

– Inimioară, ți-am spus adineauri că nu voiam să fiu indiscretă. Dar din acea seară nemaipomenită nu mai ești aceeași. Trebuie să-mi spui dacă Daniel Lord te-a cerut în căsătorie, acum câțiva ani, când ieșeați împreună. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, trimite-mă la naiba sau spune-mi pur și simplu să-mi văd de treburile mele!

– Nu o căsătorie este ceea ce spera el, răspunse Maureen în mod spontan, fără să aibă timp să se gândească.

– Oh... îmi pare rău dacă insist atât de nepoliticos, dar... ai accepta oare să te căsătorești cu el dacă ți-ar cere-o într-o zi?

– Nu. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi și pe care nu ți le pot spune. El nu mă iubește, Gaye...

– Dar Maurie, gândește-te la viața plăcută pe care ți-ar putea-o oferi ție și Kathyei! Este limpede că totuși te dorește și ar putea chiar să vrea să-și lege viața de a ta. Dumnezeule, știu o mulțime de femei care ar vrea să fie în locul tău, cu sau fără căsătorie!

– Gaye, încearcă să mă înțelegi. Mă vrea și mă dorește, dar eu nu sunt făcută astfel. Mi-ar fi groază dacă ar trebui să mă privesc în oglindă în fiecare dimineață, știind că sunt amanta unui bărbat ca el! Daniel mă va modela după imaginea sa, fără să țină cont de aspirațiile, gândurile sau sentimentele mele. Și dacă aș deveni soția lui, mi-aș pierde treptat personalitatea.

În ciuda suferinței pe care I-o provoca o asemenea hotărâre, Maureen știa că era înțeleaptă, atât pentru ea, cât și pentru Daniel. N-avea de ales. Poate într-o zi se va îndrăgosti cu adevărat de o altă femeie, se gândi ea cu o ciudată înțepătură în inimă. Știa că acea femeie va fi atunci ființa cea mai mulțumită din lume. Daniel era tipul de bărbat autoritar și dominator; dar n-ar putea oare deveni un îndrăgostit minunat în fața unei femei a cărei iubire să-l conducă și să-i asigure liniștea?

Ar fi putut oare, odinioară, să fie ea cea care să-i fi deschis inima? Dar era prea târziu. El distrusese în ea orice speranță și o copleșise de două ori cu disprețul său. Cu el va fi într-o luptă permanentă pentru a-și păstra identitatea și nu o împărtășire a sufletului și minții. Ea avea nevoie să iubească și să fie iubită, să fie ocrotită și să ocrotească, dar Daniel nu avusese niciodată nevoie de nimeni, concluzionă ea cu tristețe.

– Maurie, înțeleg ce simți, dar este o nebunie, declară Gaye fără menajamente. Și Jack? Este nebun după tine.

– Dar eu nu sunt nebună după el, nu destul...

– Dar, Maurie...

– Știi că-l consider pe Jack drept un foarte bun prieten. Dar nu l-aș putea lua de soț niciodată, fără dragoste. N-am dreptul să-l fac să spere altceva. Cred că este îndrăgostit mai ales de ideea de a avea o soție și copii. Și o adoră pe Kathy.

– Oare nu este minunat?

– Ar fi minunat dacă l-aș iubi atât de mult cât merită. Dar eu nu-l iubesc și nu-l voi iubi niciodată.

Maureen se îndreptă spre camera sa. Ajunsă în fața ușii, se întoarse spre Gaye.

– Știu că nu mă înțelegi cu adevărat, Gaye. Poate sunt eu prea pretențioasă, dar... nu pot altfel. Nu-ți face griji, adăugă ea pe un ton mai degajat. Atenție la riduri, dacă te încrunți așa.

Gaye sări în picioare, încrețindu-și fruntea pentru a face să apară niște riduri imaginare. Maureen îi ură noapte bună și dispăru în camera sa. Nu văzu expresia dezolată care întunecă fața prietenei sale când o urmări părăsind încăperea.

Maureen făcu rapid un duș și se strecură în patul pe care-l împărțea cu Gaye. O durea capul și, în pofida unei mari dorințe de a dormi, știa că noaptea aceea va fi asemănătoare ultimelor nopți, chinuită de chipul întunecat al lui Daniel. Dar aerul puternic al mării o epuizase; închise ochii și căzu într-un somn adânc.

Nu se mișcă nici când Gaye i se alătură până la urmă. Se întinse lângă ea cu inima grea. Care va fi reacția Maureenei când va afla numele noului proprietar? Și oare de ce acesta ajunsese să cumpere „Miramar“?

***

Maureen era în seara aceea acasă, în capot și papuci, hotărâtă să petreacă o seară liniștită și să termine o carte care o pasiona. Se simțea bine, fericită să regăsească obiectele familiare din casă, mai relaxată decât fusese vreodată.

Week-end-ul lor se terminase plăcut. Părăsiseră toate trei motelul devreme, pentru a avea timp să se oprească la renumitul orășel Santa, ale cărui mici cabane colorate și înflorate se împrăștiau pe munte. Se plimbaseră mult timp pe străzile povârnite și, după un picnic încântător pe malul apei, o luară liniștite pe drumul de întoarcere.

Kathy își făcuse o scurtă siestă în spatele mașinii, lăsându-le pe Gaye și pe Maureen să discute nestingherite.

Acum nu-i mai rămăsese decât să se culce. Maureen se ridică și se întinse, strâmbându-se de durere. Picioarele și spatele o ardeau ca focul și toți mușchii o dureau. „Așadar, sunt destul de bătrână pentru a fi epuizată după un week-end pe plajă!".

Brusc, tresări: cineva tocmai ciocănise la ușă. Privi pe fereastră și-l zări pe Daniel. Cu inima palpitând, trebui să se sprijine de perete. Dorea la nebunie să facă pe surda, pretinzând că dormea. Dar, din păcate, casa era luminată și n-o va crede. Se îndreptă spre ușă cu un mers hotărât și deschise cu bruschețe.

Se gândise atât de mult la el în aceste ultime zile, încât prezența sa fizică aproape o liniștea. El înaintă spre canapeaua unde stătuse ea câteva minute mai înainte, iar ea îi admiră mersul suplu și grațios.

– Îmi permiți să mă așez o clipă? o întrebă cu un aer degajat.

– Da, desigur, bâigui Maureen în culmea nervozității. Închise ușa și se așeză pe un scaun, la celălalt capăt al încăperii.

– Pentru Dumnezeu, Maurie, vino aici, trebuie să-ți vorbesc.

Maureen se ridică împotriva voinței sale și trebui să i se alăture pe canapea. Se așeză cu brațele încrucișate, în defensivă.

– Daniel, ce vrei de la mine? îl întrebă abia auzit. Este târziu și sunt obosită.

– Haide Maurie, n-am venit aici cu intenția să te violez, dacă de asta-ți este teamă, exclamă el exasperat.

– Oare cum aș putea să te mai cred, Daniel? îi replică neliniștită.

Înălță capul și privirile li se întâlniră. Da, era încă tulburată de perfecțiunea acelor ochi cenușii, cu reflexe schimbătoare. Citi în ei o hotărâre necruțătoare care o făcu să tremure.

– Maureen, continuă el pe un ton mai blând, mi-am petrecut aceste ultime două săptămâni punându-mi ordine în afaceri. Ți-am lăsat destul timp să te gândești... însă am obosit să aștept. Este momentul să te comporți ca un adult și să nu mai fii copil!

– Ce fel de afaceri? replică prompt Maureen. Știa că nu e bine să se joace cu focul și că era periculos cu un bărbat ca Daniel; dar era furioasă că avea încă puterea s-o înfurie, ca apoi, câteva minute mai târziu, să-i facă inima să palpite.

– Ce naiba vrei să spui, Maurie? urlă el prinzând-o de umeri.

– Nimic, ni... nimic Daniel, șopti ea, conștientă că a mers prea departe.

N-avea nimic de câștigat provocându-l mai mult, în afară de-a atrage asupra ei una dintre acele mânii violente pe care le cunoștea.

Privirea sa chinuită se aținti asupra chipului lui și asupra pieptului musculos și bronzat pe care-l punea în evidență o cămașă albă puțin întredeschisă. Cât suferea la vederea acestei frumusețiri virile! Părul cu reflexe de bronz și pielea smeadă! Fața aspră, ochii obosiți, de culoarea banchizei, buzele atât de senzuale care puteau în același timp răni și provoca cele mai dulci incendii!

– Am făcut ultimele pregătiri pentru căsătoria noastră care va avea loc peste două săptămâni, declară atunci Daniel, aprinzând din nou în ea o nouă flacără de ură, care o cuprinse în întregime.

Merse ca o furie până la ușă și o deschise în mod brutal, fără să-l scape din ochi.

– Pleacă imediat, du-te. Nu vreau să te mai văd, Daniel!

Cum îndrăznea oare să vină la ea, să se așeze pe canapea și să-i facă o propunere atât de absurdă! Se aștepta oare să-i sărute mâna, debordând de recunoștință? O lua drept o marionetă ce putea fi manevrată după voința lui? Se înfioră de dezgust.

Cum putuse oare concepe un asemenea plan când îl lăsase să înțeleagă că iubea un alt bărbat? Afară doar dacă nu găsise

cuvinte suficient de impresionante pentru a-l convinge? Și totuși, era sigură că nu avea îndoieli privind natura relațiilor sale cu Jack.

Îi cercetă fața cu atenție, dar el rămăsese de marmură și nu-și dezvăluia nici unul dintre secretele sale. Tăcerea era apăsătoare, trebuia s-o rupă ea, înaintea lui.

– Daniel, nu mai este nimic între noi, nu ne mai leagă nimic unul de celălalt, decât un trecut plin de amărăciune. De cât timp ai nevoie să-ți reiei… activitățile?

Maureen era stupefiată de propria îndrăzneală. Îl văzu pe Daniel încordându-se sub insultă și mergând apăsat spre ea. O prinse în brațe și o strânse lângă el. Împotriva voinței ei, corpul i se arcui spre el. El simți răspunzând dorinței sale și o acoperi cu o privire înflăcărată.

Închise ușa cu o lovitură de picior și o îndoi sub greutatea corpului său. Strecurându-se sub cămașa de noapte, mâna sa liberă îi rătăcea pe piele. Îi atinse ușor sânii cu un deget imaterial.

– Corpul tău nu minte, gemu el dintr-o suflare.

– Maurie! O voce subțire o făcu să tresară și se desprinse cu greu din brațele lui Daniel.

– Lasă-mă, Daniel, murmură ea, grăbindu-se spre camera copilei. Slavă Domnului, Kathy o strigase. De ce oare exercita încă o asemenea putere asupra ei?

– Cine este domnul? întrebă Kathy cu voce tare. Daniel se așezase pe pat, fermecat de tabloul plăcut pe care-l formau Maureen și fetița.

– Tu cine crezi că sunt, micuța mea dragă? Daniel mângâie blând frumosul cap buclat.

– Ești un tată? Ai și tu o fetiță?

Chipul lui Daniel se îmblânzise ca prin minune. Maureen fu mișcată de tandrețea acelui zâmbet. Nu se gândise niciodată că acest bărbat dur iubea atât de mult copiii.

– Nu, fetița mea, eu n-am acest noroc. Dar ar fi cea mai dragă dorință a mea! adăugă el, cu vocea vibrând de emoție.

– Tata este în cer.

– Știu, este foarte trist. Tuturor ne-ar plăcea să aibă o fetiță ca tine.

– Poți fi tatăl meu, dacă vrei. Întinse brațele spre Daniel, care o ridică și o așază cu atenție pe genunchi.

– Kathy, ajunge, este timpul să dormi acum.

Maureen era uimită de reacția copilului. Ea, atât de sălbatică de obicei cu persoanele pe care nu le cunoștea, îl adoptase imediat pe Daniel. Probabil cedase șI ea farmecului său irezistibil!

Tu ești tatăl meu acum, vrei?

Fără să țină seama de ordinul Maurie, fetița se cuibări pe umărul său și își trecu mânuțele durdulii în jurul gâtului.

Un val de duioșie pe care n-o simțise niciodată pentru nimeni îl copleși atunci pe Daniel.

– Este exact ce încerc să fac, puiule. Dar Maurie are dreptate. Acum trebuie să dormi. În pat...

O așeză cu delicatețe între cearșafuri, o înveli și o sărută blând pe obraz. Ea închise ochii, murmurându-i numele, pe jumătate adormită.

– Daniel, cum îndrăznești? izbucni Maureen îndată ce părăsiră camera.

– Am toate îndrăznelile, Maureen, știi bine. Tu poți să refuzi să mă vezi – deși corpul tău m-a convins de contrariul – dar fetița care este acolo are nevoie de mine. Ceea ce i-am promis este adevărat, Maureen. Ești sora ei, dar te consideră mama sa. Când vei fi soția mea, sunt gata s-o tratez ca pe fiica mea!

– Oh, Daniel, de ce refuzi să mă asculții? Un nu este un nu! Dar atoputernicul Daniel Lord nu poate suporta nici cea mai mică înfrângere... adăugă ea cu voce mușcătoare. Preferi să distrugi viața mea și pe a Kathyei, decât să renunți la ceea ce a devenit ideea ta fixă.

– Maurie, dorința mea pentru tine nu este singurul motiv care m-a împins să-ți cer mâna. Mi-ai aruncat în față acel pretins logodnic și știu că nu voi avea nici un drept asupra ta dacă te vei căsători cu el. N-am căutat niciodată să seduc femei căsătorite, crede-mă.

Tânăra fată lăsă capul în jos, zdrobită de emoție.

– Maurie, eu am nevoie de o soție și tu ai nevoie de un bărbat care să aibă grijă de tine și de surioara ta. Fiecare dintre noi posedă o comoară pe care o poate împărți cu celălalt: tu îmi oferi o familie și eu îți dau numele meu, îți aduc un cămin și o siguranță pentru viitor. Încetează să te mai joci de-a copilul martir! Oare nu vezi avantajele unei asemenea căsătorii? o întrebă el cu o voce blândă, mângâindu-i cu degetul obrazul scăldat în lacrimi.

– Și Jack, n-are oare nici un cuvânt de spus în toate acestea?

– Nici unul. Mâna sa îi atinse ușor curba plăcută a gâtului.

– Nu mă atinge. Maureen izbucni în plâns. Mi-e frică de tine, vreau să-mi păstrez libertatea.

Daniel deschise ușa și se întoarse pentru ultima dată.

– Îți voi anunța locul și ora ceremoniei imediat ce toate amănuntele vor fi stabilite. N-ai de ales, Maurie, știi că obțin întotdeauna satisfacție.

Cu fața scăldată în lacrimi, tânăra fată îl privi plecând. Vru să-l roage din nou, dar nici un sunet nu-i ieși din gură.

– Văd că ne înțelegem, spuse el în cele din urmă, zâmbind cu insolență. Și închise în tăcere ușa în urma lui.

Maureen rămase mult timp nemișcată, ascultând pașii lui dispărând în noapte. Încăperea se învârtea în jurul său și trebui să se așeze, cu inima palpitând. Daniel avea dreptate, nu mai avea de ales.

Adormi în cele din urmă pe canapea, pentru o noapte de coșmar, în care Daniel, cu fața deformată monstruos, izbucnea într-un râs sardonic care o chinuia fără încetare.

Capitolul 4

Maureen plecă să lucreze în seara aceea fără tragere de inimă. Se simțea îngrozitor de rău și mai cu seamă obosită. Kathy fusese într-una dintre cele mai proaste zile ale sale, cerând fără încetare la plajă și la dragii ei căluși. Iar Maureen, în culmea nervozității, nu știuse să găsească acele vorbe pentru a o liniști. Își pierduse chiar de mai multe ori răbdarea în fața fetiței dezlănțuite care nu se mai gândea decât la „noul tată".

Sărmana Kathy!, se gândi ea întorcându-se în cabină, nu se lăsase rugată când trebuise s-o ducă la prietena sa Nonna. Maureen se simțea în pasă proastă, dar poate această seară o va pune pe picioare.

La sfârșitul ultimului său număr, îl văzu pe Jack, făcându-i semne.

– Maurie, strigă el, Grady ne așteaptă pe toți în birou.

– Îmi dă măcar timp să mă schimb?

– Îmi pare rău, scumpete, trebuie să facem cunoștință cu noul proprietar. Sper că ne va păstra pe toți, cum s-au înțeles. Este atât de greu să găsești de lucru astăzi! Iar eu m-am atașat de dragul nostru Miramar!

Își trecu protector brațul în jurul umerilor Maureenei și amândoi se îndreptară spre biroul directorului.

Maureen avea inima grea de îngrijorare. Ce va face oare dacă Grady o va anunța că nu va mai putea rămâne la Miramar? De ce era oare viața atât de complicată uneori?

De câteva zile, totul mergea rău, chiar și micuța și încântătoarea sa soră încerca s-o evite. Era prea răsfățată, o știa, dar nu avea întotdeauna puterea de-a ține piept unei fetițe atât de voluntare.

Și acum, umbra lui Daniel plutea deasupra ei, grea de amenințări. Mintea ei chinuită nu putea găsi o soluție față de această situație de necrezut. Poate îi lansase pur și simplu o provocare pentru a o face să participe la un joc la fel de crud, pe cât de periculos? Nu, îi citise în privire dorința sălbatică de a-i înfrânge rezistența!

Dar era oare în stare să iubească? Maureen nu era sigură de asta și totuși, îi zâmbise Kathyei cu atâta duioșie pe care numai o fire sensibilă o putea demonstra. Cât despre Kathy, crescută într-o lume de femei, fusese amețită, subjugată de forța pe care o degaja acest bărbat pe care, mica seducătoare de trei ani reușise deja să-l cucerască. Maureen nu realizase niciodată cât de mult visa Kathy la tatăl său și Daniel corespundea cu exactitate imaginii pe care și-o făcuse despre el.

Singura soluție pe care o avea, era s-o ia pe Kathy sub braț și s-o ducă departe, foarte departe, acolo unde nu va putea niciodată să le găsească. Dar unde ar găsi refugiu fără relații, fără prieteni? Rămânea propunerea lui Gaye: să-i însoțească pe tinerii căsătoriți în Nevada. Dar acolo Daniel o va putea găsi și s-o aducă înapoi cu forța.

Și Nonna? Știa că i-ar zdrobi inima bătrânei prietene dacă ar lăsa-o în urma lor. Maureen nu se simțea în stare să-i aducă o asemenea supărare. Nu, trebuia să găsească un alt mijloc pentru a ieși din acest labirint, își spuse pentru a suta oară.

Jack o ceruse în căsătorie, după ce-i relatase conversația cu Daniel și vicleșugul pe care a trebuit să-l folosească împotriva voinței ei. Se arătase atât de bun, atât de generos, încât ar fi demnă de dispreț dacă până la urmă ar accepta să-și lege viața de a lui.

Pentru ea, căsătoria era o unire a două iubiri, a două ființe care încearcă aceeași atracție una pentru cealaltă. Nu-l voia de soț pe Daniel, deoarece credea că n-o iubea. Cum să se gândească atunci să se abandoneze în brațele lui Jack, pe care nu-l iubea?

Maureen oftă cu tristețe. De ce oare acel chip aspru îi chinuia mereu visele, de ce oare acei ochi de culoare deschisă o urmăreau chiar și când era trează? Totul ar fi fost atât de simplu dacă ar fi fost îndrăgostită de Jack.

Fu ușurată când o văzu pe Gaye care-i veni în întâmpinare.

– Maurie, trebuie să știi ceva, înainte de a ajunge la Grady, îi spuse cu răsuflarea tăiată.

– Despre ce este vorba, Gaye?

– Inimioară, este... Gaye se întrerupse auzind ușa deschizându-se în spatele lor. Mauree, cu fața albă ca varul, începu să tremure din tot corpul.

– Oh, nu, murmură ea, îngrozită, nu se poate!

– Curaj, Maurie! Gaye se apropie de prietena sa și-i puse o mână pe umăr.

– Mulțumesc Gaye... Oh, de ce nu mi-ai spus?

Ochii nu părăseau silueta înaltă care se aplecă spre Grady.

El părea că-i ignoră prezența și făcea cunoștință cu ceilalți angajați ai cabaretului pe care Grady i-i prezenta, cu un zâmbet larg. Cât fusese de proastă că nu presimțise mai curând adevărul!

Grady radia de bucurie. Se neliniștise mult pentru viitorul cabaretului și pentru al celor care lucraseră cu el de atâția ani. Ce ușurare să-i poată liniști, să le poată spune că nimic nu se va schimba și că vor putea toți să rămână să lucreze la Miramar dacă doreau.

Își aminti explozia de bucurie generală care urmase anunțului acestei vești bune. Numai Maureen nu se bucurase de această veselie colectivă; se întrebase cu îngrijorare dacă noul director nu va încerca să o seducă. Departe de a fi vanitoasă, știa că frumusețea sa interesantă provoca bărbații și putea deveni cauza unor situații penibile. Uneori avea neplăcuta impresie că nu era apreciată decât pentru perfecțiunea corpului și a chipului său.

– Maurie, crede-mă, mă gândeam că voi avea timp în seara aceasta să te pun la curent. Voiam ca înainte de toate să profiți din plin de acest week-end. Aveai deja atâtea griji.

– Ai avut perfectă dreptate, o liniști ea, cu strângere de mână. N-aș fi putut pleca în aceste condiții.

Îl văzu cu neliniște pe Daniel apropiindu-se și luă hotărârea fermă să-și păstreze calmul, orice s-ar întâmpla.

– Gaye, cred că Grady are nevoie de dumneata la bufet, îi spuse el zâmbind. Se întoarse și arătă cu degetul platourile fastuoase, încărcate cu felii de pâine prăjită cu tot felul de garnituri și sticle de șampanie pe care chelneri, îmbrăcați în alb, se ocupau să le destupe.

– Foarte bine, domnule Lord, mă duc.

– Numele meu este Daniel.

Gaye acceptă zâmbind și o lăsă pe tânăra fată singură cu Daniel.

– Te rog să mă ierți! Maureen făcu un pas înainte... Trebuie s-o ajut pe Gaye, poate are nevoie de mine. Daniel o prinse cu bruschețe de mână și o făcu să se întoarcă.

– Maurie, se pot descurca și fără tine, o asigură el cu o voce aspră.

Maureen îi simți apăsarea degetelor pe piele. Cu inima plină de ură, ridică ochii spre el, dar se pierdu în privirea în același timp arzătoare și pierită cu care îi urmărea chipul.

Își lăsă brațul mângâierilor ușoare ale degetelor sale. Un lung și încântător fior îi străbătu tot corpul.

Apoi îi dădu drumul, lăsând-o uluită, îngrozită chiar de acel val brutal care o dusese atât de rapid spre un țărm necunoscut.

Îl auzi ca prin vis vorbind despre căsătoria lor. Trebuia să aibă loc peste trei zile, îi spuea, cu două săptămâni înainte de data prevăzută.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu-i așa Daniel? spuse ea atunci pe un ton trist.

– Te-am anunțat, iubito, peste trei zile vei fi soția mea. Ești a mea pentru totdeauna.

– Cum de ești oare atât de sigur, Daniel? Înălță capul, cu un gest de revoltă și-l sfida cu privirea. Știa că el câștigase; nu mai avea puterea de a lupta, visa de prea mult timp la o odihnă pe care credea că o merita. Și totuși... odinioară, Daniel îi provocase o rană care nu se vindecase încă. Putea avea oare încredere în el? Era rândul ei să-l facă să sufere.

– Crezi într-devăr că-ți iau amenințările în serios? reluă ea cu înverșunare.

– Sunt sigur de asta, draga mea, mă cunoști suficient pentru a ști că nu rostesc niciodată amenințări fără rost.

– Greșești, Daniel, murmură ea schițând un zâmbet, n-ai nici un mijloc de presiune asupra mea.

– Privește în jurul tău, Maurie. Toți acești oameni ți-au devenit prieteni, nu-i așa? Par atât de fericiți, de încrezători în viitorul lor. Ce păcat dacă pe neașteptate acest viitor ar fi amenințat de nu știu ce schimbare!

– Oare ce vrei să spui, explică-te? întrebă ea pe nerăsuflate.

– Am devenit proprietarul acestui cabaret. Aș putea să-l închid definitiv, dacă aș vrea.

– Nu vei putea...

– Se pare că ții mult la prietenul tău Jack și la toți cei care lucrează cu tine. Și ei sunt atașați de tine, i-am auzit în aceste ultime săptămâni ridicând-o în slăvi pe mica Maurie... refuză să mă iei de bărbat și te asigur că imediat, mâine, închid cabaretul. Îi dau afară, fără excepție și fără referințe. Nu cred că-și pot găsi ușor de lucru!

– Dar, Daniel, ei nu ți-au făcut nimic!

Închise ochii; o paloare mortală îi cuprinse fața. El se gândise la tot. Știa să-și fixeze ținta și să depășească toate obstacolele pentru a o atinge. Într-adevăr, știuse să unelteasc perfect.

Deschise cu greu ochii și-l zări pe Grady și privirea drăgăstoasă pe care o ațintise asupra soției sale. Văzu mâna descărnată și tremurătoare mângâind la rândul său brațul soțului. Maureen înțelese atunci că trebuia să joace jocul lui Daniel, oricât de demn de dispreț ar fi el.

– Ce trebuie să fac, Daniel? îl întrebă cu o voce calmă, resemnată.

– Vom anunța imediat logodna noastră, Maurie. Ea schiță un gest de protest, dar el continuă fără milă. Vom face ce am hotărât... va fi astfel o dublă sărbătorire.

Ea strânse buzele și înclină ușor capul. Îi făcea silă. Nici o privire, nici un cuvânt nu va putea exprima vreodată tot disprețul ce-l simțea pentru el.

Se lăsă condusă în mijlocul încăperii, în timp ce toți formară un cerc în jurul lor. Înainte de a lua cuvântul. Daniel privi cu atenție pe fiecare dintre cei ce se aflau acolo. Ochii cenușii deschis se opriră pe chipul plăcut, acoperit cu pistrui al noului administrator, Jack Cummings. Cei doi bărbați se înțeleseră, fără să schimbe o vorbă. Și mai târziu, în zarva bucuroasă care urmă anunțului de logodnă, Daniel îi strânse mâna cu o anumită cordialitate. Jack murmură în grabă câteva cuvinte de felicitare înainte de-a se îndepărta rapid, cu inima grea. Pierduse o dată pentru totdeauna speranța de a cuceri inima Maureenei.

Cu un zâmbet de circumstanță fluturându-i pe buze, aceasta se lăsă sărutată și felicitată în timpce ar fi vrut să-și urle neliniștea și să denunțe înșelătoria. Își trecu mâna tremurătoare peste fruntea jilavă și-l privi pe Daniel care vorbea cu Harry și Gaye, de cealaltă parte a încăperii.

Se sprijinise cu nonșalanță de perete și își aplecase capul spre Harry care sosise cu câteva minute mai devreme și-și trecuse brațul voinic în jurul taliei lui Gaye.

Părea fermecat de ceea ce-i spunea Daniel. Cât despre Gaye, încântată, izbucnise în acel râs din toată inima, pe care Maureen îl considera atât de contagios. Tânăra femeie se simți dată la o parte, exclusă din acel tablou atât de intim pe care-l formau toți trei.

Îl văzu pe Daniel ducând o țigară la gură; simți exact în acea clipă un lucru straniu, căruia îi cunoștea prea bine

simptomele. Era ca și când el întinsese mâna pentru a o mângâia; avea pe buze gustul lui, parfumul fumului pe care el îl înghițea.

Simți atunci privirea lui Daniel ațintită asupra ei și întoarse cu rapiditate capul pentru a schimba cu doamna Grady câteva banalități. Respira cu greutate și spera că nimeni nu va remarca starea de extremă nervozitate în care o aruncase dorința intensă pe care o citise în ochii lui.

Tresări când două brațe puternice o cuprinseră de talie și când o respirație fierbinte îi gâdilă plăcut urechea.

– Vino, Maurie, te conduc acasă, murmură el cu o voce răgușită.

Îngăimând câteva scuze pentru plecarea lor rapidă, se strecură prin încăpere și-și luară rămas bun de la fiecare dintre prietenii lor. Merseră un timp în tăcere, amețiți încă de zgomot și șampanie.

– Nu-ți da osteneala să mă conduci, Daniel, am venit cu mașina. Este târziu, cu siguranță ești obosit.

– Ce fermecător! Blânda logodnică se îngrijorează pentru sănătatea mea!

– Oh, Daniel, încetează să mai râzi de mine! exclamă Maureen cu o voce ascuțită și stridentă, care nu era a ei.

Daniel o făcu să se așeze în mașina sa și se strecură lângă ea.

– Dă-mi cheile tale.

– Cheile mele? Dar pentru ce?

– Îi voi cere lui Blake să-ți aducă mașina mâine dinineață.

– Sunt fericită că Blake mai este cu tine.

Blake era șoferul, secretarul, pe scurt omul bun la toate ale lui Daniel. Odinioară venea deseori s-o ia de la părinții săi, când Daniel era reținut de vreo reuniune. Treptat, ea se atașase de el și își amintea cum, în felul lui, o atenționase asupra lui Daniel.

– Cheile, Maurie! Vocea autoritară o scoase din visurile sale. Își vârî mâna în poșetă și i le întinse fără o vorbă.

– Mor de foame, declară el pornind mașina. Ne vom opri în drum să ronțăim ceva.

Maureen aprobă, deși numai gândul la mâncare îi făcea greață. Privi pe fereastră și observă că se îndreptau spre „Vulpea albastră". Nu cinase niciodată acolo, dar îi cunoștea renumele. Era dintre cele mai bune restaurante europene din oraș; un loc ultrasofisticat, ca toate cele pe care le frecventa Daniel.

El lăsă mașina în fața restaurantului, încredințând grija parcării unui băiat în livrea. Daniel îi oferi brațul pentru a o ajuta să iasă din Jaguar și-i deschise ușa grea cu două canaturi. Un bărbat înaintă imediat în întâmpinarea lor – proprietarul restaurantului, îi explică rapid Daniel. Nu făcuseră rezervări și Daniel se scuză față de el. Dar avea întotdeauna o masă rezervată pentru domnul Lord, îi asigurase el cu amabilitate. Și, în timp ce se așezau, Daniel o prezentă ca pe logodnica sa, înainte de a-i cere vești despre familia lui pe care se părea că o cunoștea bine.

Maureen privi în jur și admiră decorul luxos și rafinat al micului salon în care fuseseră conduși. Admirabile oglinzi de

Veneția captau reflexele schimbătoare ale diamantelor ce împodobeau gâtul vecinelor sale. Argintăria strălucea pe fața de masă grea, albă, înveselită de culorile vii ale motivelor chinezești ce ornau farfuriile din porțelan de Limoge.

Șeful de sală veni să le ia comanda și-i lăsă în cele din urmă singuri. O tăcere apăsătoare se lăsă între ei, întreruptă de sosirea celui care răspundea de vinuri, care le aduse în semn de bun venit două pahare cu un amestec de vin alb și lichior de coacăze. Era delicios! Maureen își termină repede paharul și mai ceru unul.

– Atenție micuță Maureen, care n-are obiceiul să bea! îi spuse el pe un ton ironic.

– Nu mai sunt un copil, Daniel, aș vrea să încetezi să mă mai tratezi ca pe o păpușă!

– Crede-mă, nu doresc deloc să te tratez ca pe o păpușă, dimpotrivă. Ochii i se ațintiră asupra pieptului pe care decolteul adânc al rochiei îl dezvăluia. Cât era de frumoasă, una dintre acele frumuseți ascultătoare și îndrăznețe care le plăcea s-o picteze maeștrilor olandezi, sub lumina blândă a lumânărilor.

Maureen se simți ametită de vinul de Burgundia care însoțea celebrul cocoș cu vin. Vorbiră nestânjeniți despre cabaret și despre schimbările pe care Daniel intenționa să le aducă. Vrând să aprobe dragostea ei pentru ciocolată, el comandă pentru desert o înghețată cu fructe și cacao, pe care ea o găsi delicioasă.

Încăperea dansa ușor în jurul său, capul i se învârtea și luminile jucau în fața ochilor ei uimiți. Daniel zâmbi; era așa

de drăguță; vorbea fără oprire, cu obrajii în flăcări și privirea confuză. Plăti, lăsând un bacșiș generos și o luă cu fermitate de braț pentru a o ajuta să se ridice și să iasă din restaurant.

Ghemuită în fotoliul confortabil din piele, Maureen se lupta cu somnul. Ce seară minunată! Un zâmbet duios îi flutura pe buze în timp ce privea distrată pe fereastră. Daniel o trase spre el și ea își înfundă capul la umărul lui. Închise ochii și adormi imediat, legănată de torsul moale al mașinii.

Daniel privi cu tandrețe la frumoasa adormită. Conducea ca un nebun, cu inima palpitând, fără să-și poată totuși desprinde privirea de la acest chip pe care voia să-l sărute cu nesaț. Atingerea acelei mâini mici și calde pe coapsă îl ardea ca un fier roșu.

– Te vreau, murmură el cu sălbăticie.

Și ca pentru a-i stimula dorința, ea se frecă de el în somn, stânjenindu-l în realitatea sa cea mai intimă.

– Lasă-mă să fac din tine o femeie, draga mea, murmură el, îmbătat de parfumul părului său, plete superbe ce coborau în cascadă pe umeri... Femeia mea!

Dar Maureen dormea încă, inocentă și pură, inconștientă de incendiul pe care-l aprinsese în el. Gemu ușor în somn atât de profund încât abia se mișcă atunci când mâna lui Daniel rătăci pe piciorul său, mângâind blând pielea moale și mătăsoasă. Și Jaguarul se afundă în noaptea întunecată, înghițind distanța care-i separa de casa Maureenei.

Capitolul 5

Maureen deschise încet ochii încă grei de somn și observă cu stupoare că-și odihnea capul pe umărul lui Daniel. Respinse cu un gest brusc mâna care-i mângâia părul și se refugie cu un aer îmbufnat, cât mai aproape de portieră, cu mintea încă încețoșată de aburii alcoolului.

Realiză totuși că Jaguarul o luase acum pe drumul care ducea acasă la ea. Ajunseseră! Daniel opri morotul și amândoi se îndreptară în pas lent spre căsuța luminată de lună. Noaptea era magnifică. Stelele străluceau pe un cer de vară perfect curat. Nici un zgomot. Daniel luă cheile din mâinile tremurătoare ale Maureenei și deschise ușa.

Razele lunii scăldau salonul într-o lumină blândă. Rămaseră un moment nemișcați în întuneric, apoi Maureen se îndreptă spre bucătărie, poticnindu-se ușor.

– Ia loc, Daniel, am să fac o cafea.

Oare de ce-i propusese să intre pentru un ultim pahar? Ce nebunie. Îi văzuse privirea rătăsind în jurul său și ațintindu-se asupra fiecărei mobile din salon.

Oare ce putea gândi despre lumea sa umilă? Probabil, același lucru pe care-l gândea și despre mașina sa, un Volkswagen vechi, pe care și-l cumpărase cu doi ani mai înainte. Bineînțeles că nu mergea prea repede, dar ei îi plăcea așa cum era. Era ridicol, își spuse zâmbind, să o compare cu Jaguarul lui Daniel, acea fiară gata să se arunce asupra asfaltului.

– La ce te gândești? Cărui fapt îi datorez acel zâmbet de pe gura ta frumoasă?

Maureen roși de rușine și-i explică pe oun ton sacadat, cursul gândurilor ei.

– Este adevărat! Daniel izbucni într-un râs energic și sonor. Mașina asta este imaginea mea, un animal de pradă care-și așteaptă cu nerăbdare viitoarea victimă!... Oh, Maureen, este o glumă, adăugă el, amuzat de aerul înfuriat al tinerei care-l privea cu obrajii în flăcări.

O lăsă să se agite în minuscula bucătărie, cu un tapet amuzant presărat cu cireșe și se așeză în micul fotoliu din încăpere, un balansoar vechi, pe care Maureen îl găsise la piața de vechituri.

Îi plăcea atmosfera calmă și călduroasă ce se degaja din această cameră de zi. Cu mijloace puține și mult gust, făcuse o oază de liniște și rafinament.

Crease totul în tonuri de albastru: pereții albastru deschis, niște perdele de un albastru mai intens și niște perne de un albastru-mov pe care le aranjase pe canapeaua care, vai, cunoscuse zile mai bune. O masă drăguță din cireș îi atrase atenția; o zărise odinioară la părinții Maureenei. Și pretutindeni flori, flori de câmp, simple și vesele, care dădeau încăperii o notă mai rustică.

Pe pereți, numeroase tablouri, câteva desene făcute în creion cu mină roșie și acuarele; așezate pe o comodă, două sau trei fotografii de familie. Recunoscu, așezată alături de tatăl său, o mică Maureen de doisprezece sau treisprezece ani, cu niște cozi lungi, brunete. Încântătoarea tânără de astăzi se ghicea deja în adolescenta prea slabă. Perfecțiunea trăsăturilor nu era decât schițată... și totuși, era aceeași Maureen.

Revăzu atunci apartamentul său, atât de luxos, dar fără suflet, pe care-l încredințase mâinilor unui decorator. N-avea farmecul acestei delicate căsuțe. Da, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că va trebui să cumpere o casă mare cu grădină, unde Kathy va putea alerga și juca fără nici un pericol...

– Cafeaua va fi gata în cinci minute, Daniel. Vocea Maureenei îl scoase din visare.

– Este perfect, am nevoie de o ceașcă bună de cafea înainte de-a porni iar la drum.

Maureen, cu o tavă în mână înaintă spre el, dar picioarele îi tremurau. Brusc, își pierdu echilibrul și Daniel o prinse când era gata să se prăbușească pe covor.

– Scumpo, te-aș sfătui să faci un duș bun, rece, în timp ce eu mă voi uita la televizor. Crede-mă, te vei simți mult mai bine după aceea.

– Cu tine în camera învecinată? îngăimă Maureen.

– În trei zile vei fi soția mea. Când îți vei face toaleta? În timpul orelor mele de lucru? Este ridicol, Maureen!

– Nu suntem căsătoriți încă și este posibil ca această căsătorie să nu aibă loc niciodată.

– Îți amintesc faptul că de câteva ore logodna noastră este oficială. Sau poate că ai uitat deja?

– Nu... Bine, voi face un duș.

– Lasă-mă să te ajut, murmură el îmbrățișând-o. Cu mâini pricepute, îi descheie partea de sus a rochiei, sărutând-o la baza cefei.

– Du-te repede, înainte să-mi schimb părerea și să mă închid cu tine sub duș!

Maureen bătu în retragere cu prudență, urmărită de râsul ironic al lui Daniel.

Rămas singur, el întoarse distrat butonul televizorului. Privea cu un aer absent imaginile plicticoase ale unui foileton de doi bani, când o altă fotografie îi atrase atenția. Era Kathy pe la doi ani. Ce fetiță dulce, se gândi înduioșat; portretul Maureenei, aceiași ochi, același păr. Și se gândi la copiii pe care îi vor putea avea împreună.

Maurie iubea copii. Atitudinea sa atât de maternă față de sora mai mică era dovada clară. El suferise fiind fiu unic și-și

dorea o familie mare în jurul său. Maureen, de asemenea, trăise singură cu părinții ei, până la nașterea Kathyei. Oare încercase și ea aceeași penibilă senzație de singurătate? Dar părinții săi o înconjuraseră cu dragoste, în timp ce el crescuse, puțin iubit, între un bărbat și o femeie care se urau cu fiecare zi tot mai mult.

Copil, trăise zilnic supliciul a două ființe care nu se mai iubeau și se sfâșiau cu sălbăticie. Cu toate acestea, se pregătea să-și facă viața sa cu Maureen, deoarece știa că asta era singura soluție. Chipul și corpul ei îl obsedau din acea seară fatidică în care o lăsase să plece și se prăbușise beat de alcool și oboseală. Și acum, nu-și mai putea asuma riscul s-o piardă din nou de data aceasta pentru totdeauna. Căsătoria cu Jack ar fi îndepărtat-o de el.

Acest sentiment curios care-l împingea cu atâta violență spre ea, se numea oare dragoste? Nu, o ființă ca el nu iubea, nu fusese niciodată învățat să iubească. Era mai degrabă instinctul vital și primitiv al unui bărbat care vrea să posede o femeie.

„Nu-mi aparține decât mie", își spuse cu îndârjire. În seara aceea, când o ascultase cântând în cabaret, fusese pe punctul să facă scandal. Mort de gelozie, l-ar fi lovit, fără să ezite, pe bărbatul a cărei privire se oprea cu dorință pe pieptul delicat al Maureenei. Voia să fie singurul care să mângâie această tânără frumusețe. Și dorința, ascunsă în umbră, se ivi din nou în el, cuceritoare și violentă.

Nu îndrăznise s-o prindă în brațe îndată după intrarea în casă. Ea părea atunci atât de timidă, atât de puțin sigură de ea însăși. Apoi înțelese, din tonul vocii sale, că într-adevăr nu lua în serios logodna lor. Acum era hotărât să-i dovedească realitatea acestei căsătorii prin unirea trupurilor lor.

Închisă în baie, Maureen ezita totuși să facă un duș, când Daniel era la pândă, în încăperea de alături. Dar îi era atât de cald, corpul îi era jilav și rochia i se lipise de piele. Se dezbrăcă rapid și oftă de plăcere când jetul de apă călduță îi curse pe corpul obosit. Dar în loc să prelungească acele momente de încântătoare intimitate, ieși rapid și împături în jurul său ca pe un sari, un prosop de baie galben pai. Apoi își perie în fața oglinzii părul lung și puțin umed.

Scăldându-și fruntea și obrajii îmbujorați, cu apă rece, se gândi la evenimentele serii. Oare avea o șansă de a-și dobândi fericirea – și pe cea a lui Daniel – legându-și viața de a sa? Era gata să prindă această șansă. Dar putea oare șterge din memorie toți acești ani de suferință?

Oftă și deschise ușa ce ducea la camera sa. Era cufundată în întuneric. Ea lăsase totuși lumina aprinsă... O umbră se desprinse în întuneric și-i veni în întâmpinare.

– Daniel, îngăimă ea nervoasă, ce cauți în camera mea?

– Vino aici, lângă mine. Numai dacă nu preferi să vin eu spre tine?

Maureen se apropie ca un automat, ținându-și prosopul. O mână îi mângâie atunci ușor pielea moale și mătăsoasă a brațului.

– Mică zână, oare nu înțelegi de ce am venit la tine?

– Bănuiesc ce intenții ai, Daniel! Dar refuz să te ascult. Lasă-mă și întoarce-te imediat acasă.

Privirea pe care i-o aruncă era încărcată de dispreț. Știa că nu putea face nimic împotriva unui bărbat ca Daniel, dar mânia care urca în ea îi dădea forță pentru a se lupta.

– Scumpete, ar fi atât de plăcut să rămân cu tine în seara asta, în loc să fac din nou drumul acela lung până la San Francisco, îi șopti el la ureche.

– Monstrule, m-ai mințit! Ești odios și te urăsc. De la început ai pus totul la cale și de asta ai ținut atât de mult să mă conduci acasă!

– N-ai dreptate, Maureen, crede-mă. Și apoi, ce importanță are? În trei zile vom fi soț și soție.

– Nu vreau și asta este suficient. Nu voi vrea niciodată, amenințările tale nu vor schimba nimic!

– Este o remarcă stupidă, Maureen. Sunt sigur că îți vei schimba foarte repede părerea. Și vei fi nerăbdătoare să te căsătorești cu mine, adăugă el pe un ton plin de ironie.

Maureen încerca să scape, dar o prinse de încheietura mâinii. Încercă în zadar să se desprindă din îmbrățișarea lui și-i dădea mici lovituri repetate în speranța nebunească de a-l face să-i dea drumul. Când o lipi de el, o imobiliză total. Tremura toată de revoltă și spaimă și-l imploră pentru ultima dată.

– Daniel, te rog, lasă-mă.

– Nu Maurie, este prea târziu. Vom face dragoste și mica fetiță ipocrită se va vedea obligată să mă ia de bărbat. Am

discutat destul! Ți-am spus că vei fi a mea, de voie sau cu forța. Este timpul să înțelegi că îmi țin întotdeauna cuvântul.

– Nu, nu-ți voi permite, urlă Maureen, tremurând de mânie, cu ochii scânteietori.

– Sunt mai tare decât tine, Maureen. Lasă-te în voia mea... Nu vreau să-ți fac rău, reluă el mai blând.

În ciuda spaimei și mâniei sale, cuvintele înflăcărate o impresionaseră profund și deja bătăile inimii i se accelerară. Apoi un fulger o străbătu dintr-o dată, trăsnetul neașteptat al dorinței pentru singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. O clipă hotărârea i se clătină, dar imaginea Kathyei, dulce și pură apăru în mintea ei amorțită. Nu, nu se putea abandona în brațele acestui bărbat și să compromită viitorul ei și al Kathyei.

– De ce te înverșunezi împotriva mea, Daniel? Mâinile tale nu vor putea decât să mă lovească și să mă rănească atâta timp cât sunt conduse de o violență oarbă și nu de o dragoste reciprocă!

Dar Daniel n-o mai asculta, robit în întregime de dorința sa. Aplecând capul spre ea, îi strivi gura cu atâta violență, încât picături minuscule de sânge îi apărură pe buze.

În timpul luptei nemiloase pe care o duseră unul împotriva celuilalt, prosopul se desprinse și căzuse la picioarele Maureenei. Îi simți pieptul tare și musculos frecându-se de sânii săi goi, catarama de la curea îi răni și zgâria pielea netedă și catifelată de pe abdomen.

Apoi Daniel, o ridică de parcă era o păpușă și o așeză pe pat. Maureen nu mai mișca, prea slabă pentru a respinge acel corp mândru și viril ce se prăbuși asupra ei.

– Oprește-te, Daniel, îl imploră ea pentru ultima oară. Nu mai știi ce faci. Vei regreta întotdeauna acest moment de nebunie!

Dar el rămase surd la apelurile sale disperate. Curând, ea încetă să se mai zbată. O licărire de triumf se aprinse în privirea bărbatului. Se abandonase în sfârșit dorinței sale! Nu-și putea lua ochii de la șoldurile rotunjite, de la curbura perfectă a sânilor și de la picioarele lungi și fine ce i se ofereau în lumina lunii.

– Cât ești de frumoasă și de seducătoare! Te doresc, murmura el la nesfârșit.

Se dezbrăcă în mare grabă și, Maureen, cu ochii mari deschiși, admiră fără voia sa corpul superb care se întinse lângă ea.

Mâinile pricepute îi atinseră ușor pieptul, desenând cercuri ușoare în jurul sânilor, scoțându-le în relief vârfurile roz. Gemu și el o simți tremurând în brațele sale. Vru atunci, prin mângâieri mai intime, să potolească furtuna pe care o simțea mocnind în ea, dar suspinele pe care ea și le reținuse atâta timp izbucniră în cele din urmă.

Lacrimile, eliberate, îi curgeau pe obraji, pe gât, pe mâini. De ce oare degetele acestui bărbat îi impuneau un chin căruia nu-i mai putea rezista? Oh, Dumnezeule, dă-mi puterea să-l resping, se rugă ea cu un strigăt de agonie.

Parcă emoționat de această rugăminte, Daniel îi dădu drumul și-i privi atent chipul scăldat în lacrimi.

– Iartă-mă Maureen, dar eram subjugat de un farmec magic, murmură el tulburat.

Sări din pat și, adunându-și în grabă hainele împrăștiate, se retrase în baie.

Maureen închise ochii, epuizată și învinsă. Nici cea mai slabă înțepătură de ură nu-i era permisă. Mintea îi era goală de orice gând și de orice sentiment.

Îi deschise pentru a-l vedea pe Daniel care-i întindea o ceașcă de cafea. Ea își duse ceașca la buzele rănite și înghiți cu recunoștință lichidul fierbinte. El se aplecă spre ea și se așeză alături pe pat. Îl privi cu un aer buimac și atât de trist încât îi frânse inima.

– Maurie, întrebă el cu o voce blândă, de ce nu mi-ai spus nimic?

– Pentru că nu m-ai fi crezut, Daniel. Pentru că lucram într-un cabaret, ți-ai închipuit că mă lăsam sedusă de toți bărbații care se apropiau de mine. Dar asta nu mai are importanță acum, oftă ea cu resemnare.

– Nu este adevărat, Maureen. Cum aș fi putut oare bănui că teama era cea care...

– Probabil te gândeai că te refuzam din joacă sau din perversitate? Nu mai era ea cea care vorbea, cu un mic demon viclean și perfid care îi sufla răspunsurile la care nu s-ar fi gândit. Daniel interpretase greșit motivele temerii sale. Făcea mai bine să-l lase să creadă că era virgină.

– De ce oare n-ai mers până la capăt? Câtă delicatețe... Cu toate acestea, acum nu mai sunt decât una dintre amantele tale... în afară de acest mic amănunt.

– Nu... niciodată! Tu ești cea care îmi ești destinată să-mi fie soție.

– De ce, Daniel? De ce săiei prin forță ceea ce ți-aș fi dat din dragoste? N-o voi putea uita niciodată. Mă voi căsători cu tine, Daniel, dar numai cu o condiție: dacă mai încerci o singură odată ceea ce tocmai ai făcut, te voi părăsi imediat.

– De ce mai vrei o căsătorie, care nu va fi o căsătorie. Eu sunt un bărbat normal și nu voi putea accepta niciodată să trăiesc în asemenea condiții! Daniel vorbea cu buzele strânse, cu un nod în gât din cauza emoției.

– Nu-mi lași de ales, o știi bine. Ai fost destul de arogant pentru a-mi enunța acest șantaj josnic. Nu te voi lăsa niciodată să le faci rău celor care au fost atât de buni cu mine, singura familie care mi-a mai rămas. Și este un motiv suficient.

– Maurie, ce aștepți oare de la mine? Aproape plângea, ținându-și capul cufundat în mâini.

– Nimic, Daniel, nu mai aștept nimic de la tine... decât să-mi redai libertatea și să ieși din viața mea pentru totdeauna.

– Știi bine că-mi ceri imposibilul, mai ales după ceea ce tocmai s-a petrecut între noi.

O privi cu insistență, tulburând forma întinsă între cearșafuri.

– Ești a mea pentru totdeauna, îi spuse în șoaptă.

Maureen voia să-l pălmuiască pentru îndrăzneală și să-l facă să regrete comportarea de soldățoi. Dar acest bărbat disperat, gata să plângă, o înduioșă, mișcând-o până în adâncul ființei sale. Simți o infinită milă în fața acestei deznădejdi a cărei profunzime n-ar fi bănuit-o.

Trebuia să recunoască faptul că încă îl iubea, cu o dragoste pe care nimic n-o va putea distruge.. Însă Daniel nu încerca pentru ea decât o pasiune fără afecțiune, o dorință fizică ce o tulbura, dar nu-i era suficientă pentru a o mulțumi pe deplin. Ce se va întâmpla cu ea, când Daniel își va domoli pasiunea? Da, singura soluție era această căsătorie la care consimțise, dar în condițiile pe care ea le va impune.

– Nu, Daniel, nu îți aparțin. Nu sunt una dintre acele prostituate pe care le cumperi la prețul pe care îți place să-l fixezi.

– Dar ți-am cerut să devii soția mea, Maureen și nu amanta mea! Nu uita. Și puțin îmi pasă de pretinsele tale amenințări! Sunt nebun după tine, din momentul în care te-am văzut apărând în biroul meu. Dacă în această seară m-am comporttat ca o brută, a fost din cauza unei frustrări care devenea de nesuportat. Dar nu regret, gemu Daniel atrăgând-o în brațele sale.

– Scumpo, uită tot ce s-a întâmplat adineauri, uită-ți teama. Voi fi blând cu tine, lasă-mă să te iubesc, Maureen...

– Nu mă atinge, urlă ea, zbătându-se din toate puterile. Te urăsc. Nu ești decât un monstru de egoism îndreptat numai spre plăcerea ta.

Așadar, durerea pe care o afecta și pe care ea o crezuse, nu era decât teatru, ceva regizat pentru a o înduioșa! Fusese destul de proastă să creadă că era capabil să simtă afecțiune și compătimire. Cât îl disprețuia că se jucase atât de abil cu sensibilitatea ei.

Izbucni în hohote pe plâns atât de puternice, încât simțea că i se rupe pieptul. Își înfundă fața sub pernă. Ar fi vrut să fie moartă.

– Bine, Maureen. În trei zile vom fi soț și soție. Nu fac nici o promisiune pentru viitor, dar voi avea răbdarea să aștept să ieși până la urmă din adolescență. Găsesc ridicole temerile pe care le nutrești față de mine, dar le voi respecta... cât timp va trebui. Cu toate acestea, să nu uiți niciodată că sunt hotărât să te posed în toate sensurile cuvântului!

Și trânti ușa în urma lui!

Capitolul 6

Când Maureen se trezi a doua zi dimineață, camera sa era inundată de soare. Ieși întinzându-se din căldura patului moale. Nu dorea câtuși de puțin să se scoale și să înfrunte din nou realitățile dure ale vieții. Privi totuși deșteptătorul și sări în picioare. Era foarte târziu și Nonna aștepta probabil să se ducă s-o ia pe Kathy.

Se grăbi în baie, făcu un duș rapid, apoi se întoarse în camera sa și deschise larg dulapul. Pentru ce ținută să se hotărască oare? Daniel ar putea sosi dintr-un moment în altul. Ca pentru a-l sfida, alese cei mai vechi blugi și un tricou simplu alb, pe care-l îmbrăcă în grabă.

Își perie în fața oglinzii părul lung, ce se încurcase în timpul somnului, și-l ridică pe ceafă cu ajutorul a două agrafe din baga, dar împinse cu un aer hotărât trusa de machiaj. Mai bine îl va înfrunta pe Daniel fără nici un artificiu. Poate își va

schimba părerea văzând-o atât de diferită de ființa sofisticată care cânta în fiecare seară la cabaret!

După ce sună la ușa Nonnei, Maureen intră în casă fără să aștepte răspuns, sigură de primirea călduroasă ce i se va face. Nonna îi ceruse de mai multe ori să intre fără să bată, dar tânăra fată îi explicase râzând că nu voia să-și asume riscul s-o surprindă cu vreun dansator de revistă! Bătrâna sa prietenă nu-i înțelesese imediat gluma și se indignase, amenințând-o cu gesturi și strigăte în limba maternă. Apoi se alătură veseliei Maureenei și pieptul său mare se scutură de râs.

– Nonna îmi pare rău că am întârziat atât de mult. Tocmai m-am trezit, îi spuse ea întâlnind-o în bucătărie. Unde este Kathy?

– Fetița se joacă în grădină, replică Nonna, cu buzele strânse, chipul întunecat și-i întoarse cu bruschețe spatele tinerei fete.

Maureen urmări cu ochii silueta voinică ce se agita prin bucătărie. Nu înțelegea atitudinea ostilă pe care o adopta în acea dimineață Nonna.

– Nonna, ce s-a întâmplat? o întrebă în cele din urmă.

– Tu o întrebi pe Nonna ce s-a întâmplat?

– Vrei să-mi răspunzi la întrebare, sau preferi să mă joc de-a ghicitul? insistă ea, exasperată.

– Am văzut acel bărbat întorcându-se cu tine aseară, murmură ea cu o voce tremurândă. Apoi se întoarse spre Maureen. Credeam că erai o fată cinstită, dar Nonna știe că el a plecat mult prea târziu noaptea.

Apoi izbucni în lacrimi și își ascunse fața în spatele șorțului alb, corpul scuturându-i-se de suspine.

– Nonna, te implor, nu plânge, exclamă Maureen, trecându-și un braț în jurul gâtului bătrânei doamne. Nu este ce crezi tu. Acest bărbat se numește Daniel Lord. Îl cunosc de foarte mult timp, de când părinții mei trăiau încă. Vrea... vrea să devin soția lui, Nonna.

– Știe de Kathy?

– Da, i-am spus totul, repetă prompt Maureen.

– Tatăl tău l-a ales pentru tine, nu?

Maureen nu avu inima să-i arate că se înșela. La ce bun s-o neliniștească pe draga de Nonna spunându-i adevărul? Să-și păstreze iluziile și să se bucure de această căsătorie fără reticență.

–Da Nonna, este logodnicul meu, „novio“ al meu. Ne vom căsători sâmbăta viitoare, îi explică ea cu blândețe.

– Oh, Maurie, sunt atât de fericită pentru tine, atât de ușurată să știu că un bărbat va veghea asupra lui Maureen și a micii mele Kathy! Nu sunt decât o bătrână nebună că m-am îndoit de tine, mă ierți?

– N-ai de ce să-mi ceri iertare, Nonna, înțeleg.

– Dar nu te va duce, pe tine și pe micuță departe de mine? Nonna o privea cu neliniște și mâinile îi tremurau de emoție.

Și Daniel nici nu știa de existența Nonnei. Fără să știe ce să răspundă, Maureen își mușcă buzele, furioasă de neglijența sa. Se hotărî să spună o minciună respectuoasă bătrânei sale prietene; va avea destul timp să-i vorbească apoi lui Daniel și să-i explice situația.

– Bineînțeles că nu, Nonna! I-am vorbit lui Daniel despre tine și vom... vom fi fericiți să vii să locuiești cu noi.

Imediat, un zâmbet radios lumină chipul întunecat al Nonnei. O strânse pe Maureen la piept, plină de recunoștință.

– Acest Daniel Lord este un bărbat cu suflet, nu-i așa? Da, cu siguranță, un om cumsecade dacă o vrea pe fetiță și de asemenea pe Nonna ei!

– Desigur, Nonna, vă vrea pe amândouă. Pentru început vom locui la San Francisco, într-un apartament. Oare vrei să vii cu noi?

– Nonna va merge și la capătul pământului, se va culca și pe paie atâta timp cât i se permite să rămână cu fetele ei, răspunse bucuroasă ștergându-și cu șorțul ultimele lacrimi ce-i curgeau din ochi.

– Voi pregăti cafeaua și niște „pasteles“ pentru a lua masa de dimineață, da, frumoaso?

„Numai Nonna mai știe să mă alinte ca pe o fetiță“, se gândi Maureen înduioșată. Ea era bunica pe care n-o cunoscuse niciodată și refuza s-o părăsească. Mai mult ca niciodată, avea nevoie de afecțiunea ei nemărginită, deoarece viitorul o speria și se temea să înfrunte singură viața de femeie căsătorită. Da, o iubea pe Nonna din toată inima. Și dacă Daniel refuza să vină să locuiască împreună cu ei? „Să se ducă la naiba“, își spuse, afectând un curaj pe care era departe de a-l simți în prezența sa.

Mureen își bău cafeaua trăgând distrată cu urechea la nenumăratele întrebări pe care i le punea Nonna, agitată și fericită. Îi răspunse evaziv, privind-o pregătind excelentele „pasteles“, banane verzi, umplute cu carne de porc și măsline negre.

Nonna le mânca pe ale sale însoțite de un sos cu piper roșu. Cu o strâmbătură, tânăra fată își aminti de ziua în care vrusese să guste și ea. Cu gâtul arzând și obrajii roșii, înghițise câțiva litri de apă, în râsetele Nonnei și ale Kathyei, înainte de a calma îngrozitoarea senzație de arsură.

Da, de patru ani, cele mai minunate amintiri i le datora Nonnei și era absolut necesar să-l pună imediat pe Daniel la curent cu situația.

O lăsă pe Nonna în bucătărie și se întoarse acasă mergând încet, cu fruntea îngândurată. Ridică receptorul și cu inima palpitând formă numărul lui Daniel. Degetele atingeau tastele din instinct, fără să fie conștientă cu adevărat.

Îi răspunse o voce cunoscută, pe care o identifică imediat.

– Alo, Blake? Știi cine este la aparat? întrebă ea cu o voce călduroasă.

– Domnișoară Maureen! Sunt atât de fericit să vă aud vocea, după atâția ani! Ce mai faceți domnișoară Maureen?

– Bine Blake... sunt bine!

– Pot să vă prezint, ca și domnului Daniel, urările mele cele mai sincere de fericire? Maureen simți un nod în gât ascultând din nou vocea lui Blake. Ea făcea ca să-i reapară în față trecutul, intact și dureros.

– Mulțumesc Blake... Da... Daniel s-a întors? murmură ea dintr-o suflare.

– Da. L-am văzut acum câteva momente. Atunci mi-a anunțat vestea cea mare. Știam de mult timp că dumneavoastră erați femeia care-i trebuia. Vă potriviți atât de

bine amândoi! Și micuța va fi bucuria noastră, a tuturor... Vom forma o adevărată familie, așa este? Nu închideți, mă duc să-l caut.

– Alo, Maurie? Mi-a spus Blake că vrei să-mi vorbești...

Când recunoscu acea voce, cu un timbru energic și grav, Maureen nu-și găsi cuvintele și rămase tăcută la capătul firului.

– Maureen? Mai ești acolo? Nu uita că tu ești cea care a sunat! adăugă Daniel pe un ton zeflemitor.

– Știu că eu am fost cea care a sunat, mulțumesc Daniel! Nu fi atât de sarcastic, eram pur și simplu preocupată de...

– Ei bine?

– Ei bine...

– Maurie, sosesc imediat și te strâng de frumosul tău gât, reluă el în culmea exasperării.

– Te vreau... vreau să spun, vreau să te văd, îngăimă ea roșie din cauza lipsei de claritate.

– Scumpo, repetă ceea ce tocmai ai spus. Îmi place atât de mult sunetul vocii tale când murmură „te vreau", răspunse Daniel cu voce gravă. N-aș putea rezista niciodată unei invitații atât de tulburătoare!

– Cum aș putea să te mai vreau, după ceea ce s-a întâmplat aseară?

– Scutește-mă de observații jignitoare, Maurie! Mi-am cerut deja o mulțime de scuze. Ce-ți trebuie mai mult? Sângele meu?...

– Să lăsăm asta Daniel, trebuie să-ți vorbesc serios. Este foarte important.

– În ordine. Vin cât mai repede posibil. Ora douăsprezece și jumătate îți convine?

– Este perfect.

– Blake va pregăti un prânz pentru Kathy și te duc la restaurant.

– Dar...

– Pregătește câteva hăinuțe pentru ea, Maurie, o țin la mine în noaptea asta.

– Nu se poate, Daniel.

– Ba da, este absolut posibil. Trebuie să cunosc această copilă înainte de căsătorie, și doresc s-o văd singură, fără tine, trebuie să înțelegi Maureen. Ea trebuie să se obișnuiască de asemenea cu mine și cu ideea că ne vom căsători și vom trăi împreună. Așa este înțelept, Maurie.

„Încă o dată trebuie să mă închin în fața voinței acestui tiran", își spuse ea închizând telefonul. „Mă face uneori atât de nervoasă, că-mi vine să urlu!" Și totuși, Daniel avea fără îndoială dreptate. Kathy trebuia să se adapteze cu noul său anturaj.

Din dragoste pentru Kathy, trebuia să rămână calmă, tare și demnă în fața acestor evenimente, chiar dacă o depășeau. Se îndreptă spre camera sa cu pas lent, hotărâtă să-și găsească seninătatea în treburile zilnice.

În timp ce terminase să-și facă patul, auzi mașina lui Daniel parcând în fața casei. Își schimbă blugii și tricoul cu o rochie ușoară dintr-o țesătură fină, imprimată, ale cărei tonuri de roz

îi puneau în valoare părul bogat și negru. O atingere ușoară de fard roz pe obrajii palizi și de rimel pe gene, câteva picături din parfumul preferat și era gata.

Înaintă pentru a-l întâmpina pe Daniel, deschise ușa și-i făcu loc să treacă.

– Ești încântătoare Maurie, murmură el, cu blândețe. Fără să vrea, privirea i se opri pe buzele tandre și senzuale, pe rotunjimea fermă a sânilor care se profilau sub țesătura ușoară a rochiei. Lupta cu îndârjire împotriva dorinței puternice care-l cuprinsese brusc, de a o prinde în brațe și de-a o strânge până la pierderea respirației.

– Unde este Kathy? o întrebă cu o voce rece, lipsită de orice emoție.

– Este la vecina mea. Daniel, ar fi posibil să mergem să prânzim în împrejurimi, apoi să te întorci s-o iei pe Kathy? N-am avut timp să-i pregătesc valiza și aș vrea să facă o baie înainte de-a pleca și...

– Ușurel, ușurel, scumpete. Tot ce vei dori. Dar cum va reacționa părăsindu-te?

– Oh, foarte bine, răspunse ea, fără să se gândească. Va fi încântată, îmi vorbește tot timpul de tine.

Spre marea ei stupoare, Maureen descoperi dintr-o dată în fața ei un alt Daniel. Chipul radiind de fericire îi zâmbea tandru, fără aroganța obișnuită. Poate acest bărbat arogant nu era la urma urmei decât un om foarte sensibil, lipsit de dragoste? Ar putea oare răspunde la gesturile sale de dragoste în loc să-l provoace fără încetare? Poate atunci ar începe și el...

Dar acest bărbat diabolic îi va ghici tulburarea și i-o va exploata! Îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă.

– Vreau s-o avertizez pe Nonna de plecarea noastră și s-o anunț pe Kathy că-și va petrece noaptea la tine. Mi-ar plăcea s-o cunoști și tu pe Nonna, dacă asta nu te plictisește, adăugă timid, fără să-l privească.

– Dar asta nu mă plictisește, scumpo.

Zâmbetul îi îngheță când ușa se deschise și când o mână de femeie cu un corp plinuț i se avântă în brațe și trăgându-i capul în brațele sale robuste, îi acoperi obrajii cu sărutări sonore. Maureen privea scena înduioșată, împărțită între râs și lacrimi.

Daniel se lăsă cu amabilitate legănat de pieptul mare al Nonnei și-i făcu tinerei cu ochiul, complice.

„Așteaptă-ți rândul, frumoaso“, spunea strălucirea diabolică ce lucea în ochii de culoare deschisă.

Tânăra întoarse imediat capul. Oare cum se putea comporta ca și când nimic nu se întâmplase între ei noaptea trecută? Cum avea îndrăzneala să flirteze în mod deschis cu ea? Era mult prea seducător pentru liniștea sufletului său. Ridică ochii și privirile li se întâlniră. O clipă, toate barierele fură desființate între acest bărbat și această femeie. O înțelegere absolută, unică, domnea între ei.

– Mă duc s-o caut pe Kathy, spuse ea în cele din urmă, rupând vraja. Ieși și merse în pas grăbit până în grădină, în spatele casei, unde o descoperi pe micuță acoperită de noroi, bălăcindu-se în mâl, într-o veritabilă baltă.

– Oh, nu, de ce trebuia să se întâmple asta tocmai astăzi? izbucni ea disperată. Kathy o zări pe Maureen și-i adresă cel mai fermecător zâmbet al său.

– Maurie, vino să-mi vezi castelul, îi zise ea cu mândrie. Apoi se opri, neliniștită de expresia decepționată pe care o citea pe chipul Maureenei.

Tânăra scoase un lung oftat. Ar fi trebuit să bănuiască asta. Kathy îi ceruse recent să-i citească niște povești cu zâne și-și crease, în felul său, un regat de noroi în care era prințesă! Măcar de-ar avea timp s-o vâre într-o baie, înainte de-a o vedea Daniel în starea asta jalnică.

– Daniel, urlă Kathy. Trecu în trombă prin fața Maureenei care închisese ochii, sigură de iminența unei catastrofe. Când îndrăzni să-i deschidă, o văzu pe fetiță agățată de gâtul lui Daniel, care-i vorbea încet la ureche.

Ea izbucni în râs, incapabilă să se mai stăpânească mult timp. Sughița, cu ochii strălucind de lacrimi, în timp ce ei o priveau cu dezaprobare, uimiți de această comportare ciudată.

– Ce te face să râzi atât, Maurie?

– Daniel ești... Ești plin de noroi! Dar mai ales fața ta este complet neagră și... îmi pare rău, sunt foarte prost crescută, dar ești prea caraghios!

– Ce casă! oftă Daniel ridicând ochii spre cer. Scoase din buzunar o batistă și i-o întinse Maureenei. Ea se apropie râzând și îndepărtă blând noroiul care îi acoperea nasul și fruntea. Se înfioră ușor când îi atinse gura din neatenție.

Daniel crezu atunci că era o grimasă de dezgust și chipul i se înăspri. De ce oare îi era atât de teamă de el? Cum oare să-i redea încrederea? Nu dorea acea căsătorie în condițiile pe care voia să le impună Maurie.

Ridică ochii spre Kathy. Ea privea de asemenea cu un aer nefericit pantalonii negri de noroi. Gurița îi tremura și ochii îi străluceau de lacrimi.

– Sunt rea, te-am murdărit, murmură ea înainte de a izbucni în plâns.

– Nu-i nimic, draga mea. Îi zâmbi cu drag și o legănă lângă el. Maurie ne va face o bucurie și ne va vârî pe amândoi într-o baie mare, nu-i așa Maureen? Oh, oh, Kathy, vom avea probleme, adăugă râzând, în fața aerului înfuriat al tinerei fete.

– Îți interzic să-l certi pe dragul meu Daniel, îi ordonă Kathy, cu fața mică încruntată de mânie.

Era atât de nostimă și serioasă, încât Daniel și Maureen râseră din toată inima. Nonna li se alătură atunci, și privi cu un aer înduioșat tabloul frumos pe care-l formau toți trei. Apoi scoase niște strigăte îngrozitoare în fața pantalonilor albi și a hainei ușoare bleumarin murdare de noroi.

Îi duse cu autoritate în baie și după ce-o spălă pe Kathy, o trase cu forța în cameră pentru a-i schimba rochița.

Maureen aruncă o privire rapidă în oglindă. Șuvițe rebele îi scăpaseră din coc; rimelul îi cursese pe obraji, amestecându-se cu lacrimile și mâinile și erau negre de noroi. Avea nevoie să se împrospăteze.

– Nu mă poți lăsa singură o clipă, Daniel? îl întrebă, întâlnindu-i privirea în oglindă.

– Dar nu te jena de mine, iubito!

Maureen îl văzu înaintând încet spre ea și simți apăsarea fermă a degetelor pe umerii săi. Își apăsă corpul pe al ei și-i atinse cu un sărut ușor ceafa delicată și gingașă. Ea închise ochii, oferindu-și această nevinovată plăcere. El luă o mănușă de baie și o trecu ușor peste chipul ei. În contact cu apa rece se înfioră, gata să-l respingă.

– Nu te mișca, Maurie, lasă-mă să spăl noroiul de pe nasul acesta frumos! Vocea îi era blândă și afectuoasă. Tânăra se întoarse și se supuse capriciului său, cu un zâmbet ușor fluturându-i pe buze.

Daniel îi simți corpul relaxându-se în brațele sale. Remarcă înduioșat gropița ce apărea pe obrazul drept. Înnebunit de speranță, își pierdu capul și-i mângâie pielea mătăsoasă a gâtului și a umerilor. Ea nu se mai mișcă, atentă la aceste dezmierdări. Un val de căldură o străbătu în întregime. Se înecă în privirea ochilor cenușiu deschis, fericită să se piardă în emoțiile sale nesfârșite. Pentru prima dată de patru ani, nu încerca să fugă. Dimpotrivă. Era atrasă spre el ca de un magnet.

Daniel își aplecă atunci capul și-i atinse ușor buzele. Ea se mângâie ușor de el și-i răspunse la sărut cu înflăcărare, apăsându-și gura pe a lui.

Totuși, Daniel fugi cu regret de aceste buze care îl înnebuneau. O sărută ușor pe obraz și o strânse în brațe ca pe

o copilă. Nu voia s-o sperie din nou. Ieri văzuse în mângâierile ei inocente o dovadă de experiență și o tratase ca pe toate femeile pe care le posedase. Dar numai blândețea și răbdarea îl vor face stăpân pe acest trup pe care-l venera.

– Nu suntem în stare de-a ieși, Daniel. Am putea rămâne să prânzim aici. Pentru Nonna va fi o bucurie să te primească la ea, murmură Maureen în cele din urmă, eliberându-se din îmbrățișare.

– Voi fi încântat să cunosc bucătăria spaniolă a Nonnei, răspunse Daniel. Și-mi este foarte foame, adăugă el pivind-o cu un aer pofticios.

– Să mergem, atunci. Nonna ne așteaptă, probabil.

Daniel o urmă în grădina minusculă, cu inima ușoară, fericit că, pentru prima dată, fusese la înălțimea situației. Fusese recompensat pentru răbdarea sa prin acel zâmbet deschis și luminos ce-i fusese adresat... și prin acel sărut, premisă a unei intimități pe care corpul său viguros o aștepta de mult timp...

Capitolul 7

– Maurie, sunt epuizat, abia mă mai pot ține pe picioare! oftă Gaye oprindu-se brusc în mijlocul trotuarului. Maureen îi zâmbi amabil și puse lângă ea numeroasele pachete pe care le ținea în mână. Făcuseră cumpărături toată ziua și visa și ea la o odihnă binemeritată.

– Propun să punem toate cumpărăturile în portbagajul mașinii și să ne oferim o cină la restaurant. Ce crezi?

– Că este o idee excelentă, Maurie! Dar eu plătesc în seara aceasta. La urma urmei, este ultima ta seară de celibatară, adăugă ea râzând.

– Știu că n-are rost să discut cu tine! Așadar, mă înclin și-ți mulțumesc din toată inima. Unde mă duci la cină? Mor de foame.

– Într-un loc liniștit, unde vom putea bea un pahar înainte de masă, o rugă Gaye, ridicând ochii spre cer de oboseală.

– Este exact ceea ce voiam să-ți propun!

Cele două prietene găsiră cu ușurare confortul plăcut din micul Volkwagen. Gaye privea emoționată profilul delicat al Maureenei în timp ce conducea cu atenție pe străzile aglomerate din San Francisco. „Ce copilă adorabilă!“, se gândi ea, întotdeauna uimită de frumusețea sa. „Și atât de fermecătoare! Tandră și afectuoasă, o prietenă minunată!“

Nu era decât un act de dreptate că se căsătorea cu Daniel Lord, care era o partidă atât de bună. După toți acești ani în care a trebuit să se lupte pentru a-și câștiga existența, merita să se odihnească până la urmă lângă un bărbat de o asemenea valoare. Gaye o cunoștea bine pe Maureen. Era uneori recalcitrantă, încăpățânată și de neclintit în hotărârile sale. Dar avea intuiția că Daniel va ști să îmblânzească acest cal nărăvaș!

– Maurie, ce-ai spune de „Delfinul Alb“? o întrebă ea în cele din urmă. Este un restaurant minunat în portul de agrement. Îți va plăcea cu siguranță, ție care petreci bucuroasă ore întregi privind vasele cu pânze.

– Nu vreau să te ruinez. Ești sigură că nu este prea scump?

– Absolut!

– Mi-e teamă să nu fie un restaurant ultraelegant și nu sunt îmbrăcată pentru...

– Maurie, doream cu adevărat să ieșim în seara asta. De ce n-am putea trece pe la tine, să ne schimbăm? Îți repet, este ultima ta seară de celibatară! Trebuie să profiți!

– Ai dreptate! Sunt entuziasmată și eu de ideea de-a cunoaște acest restaurant și să petrec această seară cu tine! Este o idee minunată.

Maureen se simțea treptat câștigată de entuziasmul prietenei sale. Nu dorea deloc să se plictisească așteptând singură în cameră, în seara aceea, cum făcuse în ultimele două zile. Făcea tot posibilul să nu se gândească la ziua de mâine. Gaye avea dreptate, trebuia să profite de această ultimă seară înainte de...

Maureen urcă imediat pe „Hesperian Bulevard". Era încordată, agățată de volan, ca de un colac de salvare. Gaye îi respecta tăcerea, știa că prietena sa avea nevoie înainte de orice de calm și liniște. Maureen îi zâmbi cu recunoștință. Era prea obosită și prea nervoasă pentru a putea susține o conversație. O durere pulsantă îi zvâcnea în tâmple. Acel prânz improvizat la Nonna, cu două zile înainte, o dezorientase și nu mai vedea limpede în ea însăși.

Își aminti cu un zâmbet ușor acea zi plăcută pe care o petrecuseră toți patru împreună. Descoperise un Daniel vesel și tandru. Se ocupase în mod minunat de Kathy, cu amabilitate, dar fermitate, murmurându-i la ureche secrete ce o făceau să se încovoaie de râs. Subjugată de prezența sa, Kathy stătuse în mod corect la masă; terminase chiar tot din farfurie, sub privirile uimite ale Maureenei și Nonnei.

Bătrâna doamnă cedase și ea farmecului său. El nu mai conteni cu complimentele despre mâncarea sa mult mai bună, îi spusese, decât cea care se putea mânca în Mexico, și Nonna

lăsase capul în jos, încântată și roșie de rușine. Trebuia să vină să stea cu ei, continuase el. Va avea el grijă de tot, se va ocupa chiar de mutare, să nu-și facă griji!

Maureen îl asculta cu gura căscată, supărată să-l vadă impunându-se în calda lor intimitate. Și totuși, n-ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru asta? Era iritată, poate geloasă de afecțiunea crescândă pe care se pare c-o dovedea bătrâna doamnă și fetița. Deveni un erou în fața Nonnei care-l sorbea din ochi cu adorație și o cucerise definitiv felicitând-o pentru „pasteles" într-o spaniolă perfectă. Era evident că Nonna îl adoptase imediat. Era bărbatul care le trebuia „fetelor ei dragi". Și Maureen avu neplăcuta impresie că el se pusese în valoare pe ascuns, pecetluind în mod irevocabil logodna pe care ea n-o putea rupe fără să se dezonoreze în ochii Nonnei.

Dar nu putea nici să ucidă bucuria pe care o vedea jucând în ochii Kathyei când era cu Daniel. La terminarea mesei, ea se strecurase pe genunchii săi și-l îmbrățișase, mângâindu-i fața cu mânuța durdulie. Adormise în brațele lui și el însuși o așeză pe pat, după ce o dezbrăcă ușor, fără s-o trezească.

Când se întoarseră în salon, discutară despre viitor și despre pregătirile ce trebuia făcute. Daniel telefonase unor societăți de transport al mobilei și, în mai puțin de o oră, totul era organizat în cele mai mici detalii, fără ca nici Nonna, nici ea, să poată interveni.

Daniel remarcase pe chipul său aerul posomorât și lipsa de entuziasm. Și când se pusese problema rochiei de mireasă, îi lăsase cu diplomație mână liberă. Maureen se gândi cu un

zâmbet fericit la rochia minunată din tafta de mătase albă pe care o găsise la „Sherry's" în San Leandro. Părea făcută pentru ea, simplă și vaporoasă, rochia de mireasă pe care o visase întotdeauna.

În timp ce intra cu mașina în garaj, observă un camion pentru mutări, parcat în fața casei Nonnei. „Când Daniel Lord dă ordine, sunt urmate imediat cuvânt cu cuvânt", își spuse puțin răutăcioasă, scoțând pachetele din mașină. Îi făcu un semn cu mâna Nonnei care se agita, cu un aer aferat pe lângă lucrătorii ce mutau mobila, înainte de-a intra la ea urmată de Gaye.

Și aici se schimbase totul. Jucăriile Kathyei erau deja împachetate și gata de plecare. I se strânse inima când văzu încăperea goală, plină cu lăzi. Această casă era a ei de mult timp! Trăise aici zile grele, dar fericite. Adună un urs din pluș care căzuse și-l duse la față.

Era încă impregnat de parfumul Kathyei. Copila îi lipsea; era prima dată când erau despărțite atât de mult timp. Daniel insistase s-o țină o zi în plus și ea avea o nevoie aproape fizică de-a o strânge în brațe.

Maureen scutură din cap pentru a alunga gândurile negre. Cele două prietene pregătiră baia flecărind și râzând nepăsătoare. În entuziasmul cinei, tânăra uită de griji și-și regăsi bucuria de a trăi.

***

Când mai târziu, seara, se aflau la „Delfinul Alb“, Maureen își lăsă prietena să admire o magnifică brățară din jad, încrustată cu diamante, care era expusă într-o vitrină și pătrunse în sala retaurantului.

Își ținu respirația la panorama admirabilă oferită de imensele ferestre. O mulțime de ambarcațiuni cu pânze se legănau în fața ochilor săi uimiți, ca și când însuși restaurantul era ancorat în mijlocul apelor. Vocea lui Gaye o smulse din contemplație și o urmă fără tragere de inimă până la primul etaj. Se opri pe ultima treaptă când strigăte de bucurie îi salutară sosirea. Aruncă o privire pierdută lui Gaye care trebui s-o împingă în încăpere.

Fu întâmpinată de o larmă de voci și râsete. Toți prietenii săi de la cabaret, fără excepție, se aflau acolo. Maureen simți un nod în gât și lacrimile îi apărură în ochi. Era profund emoționată în fața acestor chipuri prietenoase și care debordau de afecțiune. Își înăbuși un suspin și o lăsă pe Gaye să-i înconjoare cu brațele corpul ce tremura de emoție.

Înțelese atunci că Daniel închisese cabaretul, cu această ocazie, pentru ca toți să poată participa la această sărbătorire și bucuria îi fu umbrită. Maureen își reproșă imediat că răspunde cu atâta ingratitudine amabilității lui Daniel. Căsătoria lor era sortită eșecului dacă va continua să denigreze în mod sistematic tot ceea ce făcea el. Și acum, când făcea un pas spre ea, iată că-l respingea. Dar nu îndrăznea să-i vină în întâmpinare: nu avea încredere și se temea de el.

Totuși trebuia să le ofere prietenilor săi zâmbetul încântat al unei logodnice fericite; aveau încredere în ea și nu-i va decepționa. Dar ce va face oare la căderea cortinei, când voalul care proteja minciuna lor se va destrăma, lăsându-i descoperiți în fața privirii perspicace a oamenilor? Va fi acuzată că s-a căsătorit cu Daniel pentru banii lui sau pentru locul de prim rang pe care-l ocupa în lumea bună californiană. Va fi batjocorită, umilită. Își vedea numele alăturat celui al lui Daniel, într-una din acele foi de scandal care nu trăiesc decât din nefericirea altora.

Dar mai ales, va putea oare suporta indiferența lui, când pasiunea îi va fi domolită? Șampania curgea în valuri și Maureen, cu buzele uscate, își găsi încurajare în acea băutură ușoară și efervescentă. Abia i se golea paharul, că i se umplea iar ca prin minune și curând trebui să se așeze, ușor amețită.

Își vedea prietenii râzând și bând în jurul său și remarcă dintr-o dată că unul singur dintre ei lipsea. Nu-și dăduse măcar osteneala să vină, își spuse într-o stare de semiconștiență. Și apoi, n-avea importanță! Șampania îi curgea prin vine și se simțea ușoară, ușoară... O văzu ca prin vis pe Gaye apropiindu-se de ea cu un ușor aer îngrijorat.

– Mă.. mă simt foarte bine, bâigui ea.

– Maureen, va trebui să încetezi să bei.

– Nu sunt beată, protestă ea cu indignare.

– Nu asta este impresia pe care o dai! Va trebui să mănânci puțin și să te oprești din băut. Daniel îmi va suci gâtul dacă te vede în starea asta!

– Oare vine să...

– Ce?

– Mă vadă?

– Da inimioară, va veni imediat, nu te neliniști. Pune la punct cu Harry câteva amănunte de ultimă oră.

– Ah! Nu știam.

– Și totuși, de obicei, viitorul mire n-are dreptul să-și vadă logodnica în ajunul căsătoriei.

– Nu m-am gândit la asta.

– Daniel s-a gândit, deoarece se pare că te cunoaște bine, adăugă ea cu o voce tăioasă.

– Ce vrei să spui?

– Mi-a cerut să stau cu ochii pe tine până când va veni să ni se alăture. Mi-a explicat chiar că dacă vine aici în această seară, sfidând tradiția, este de teamă să nu-l consideri bădăran. Și văd că avea dreptate, remarcă ea încruntându-se. Nu înțeleg de ce te aștepți la ce este mai rău, îndată ce este vorba despre el.

– Crede-mă, Gaye, am motive serioase. Încercam să-mi ascund neliniștea, dar nu sunt o actriță foarte bună.

– Nu te îngrijora, Maureen, sunt sigură că totul va merge foarte bine. Și mai ales, amintește-ți că vei avea întotdeauna doi prieteni care te iubesc sincer, Harry și cu mine vom fi mereu aici dacă ai nevoie de noi.

Afecțiunea lui Gaye fu ca un balsam pentru această inimă rănită. Ea nu pusese nici o întrebare în fața acelei căsătorii grăbite. Era dovada unei adevărate prietenii: să ai încredere

oarbă, orice s-ar întâmpla, în persoana pe care o iubești. Dar Maureen n-avea încredere în Daniel și se temea de viitorul ce va urma zilelor de petrecere.

După ce mâncară, mesele fură eliberate și în fața Maureenei se așeză un munte de cadouri. Ea deschise fiecare pachet, citind cu voce tare cuvintele care-l însoțeau, profund mișcată de toate aceste dovezi de afecțiune. Ultimul pe care-l deschise fu cadoul de la Gaye și scoase din cutie un încântător neglijeu din voal de muselină, atât de fin, încât părea transparent. Roși până în vârful urechilor și-l puse din nou în cutie cu rapiditate, în hohotele de râs ale asistenței.

– Gaye! Cum îndrăznești? șuieră Maureen aruncându-i o privire ucigătoare prietenei sale.

– Nu-mi reproșa mie, scumpo, a fost o idee a lui Harry! Era înnebunit la ideea de-a nu fi aici pentru a vedea fața pe care o vei face!

– Mulțumesc lui Dumnezeu că Daniel nu este aici! Ar fi râs de mine, oftă ea întorcându-se spre prietena ei.

Văzu dintr-o dată ochii lui Gaye mărindu-se de stupoare, apoi ațintindu-se strălucind poznaș, asupra ceștii de cafea. Toți pufniră în râs văzând-o. Apoi auzi în spatele ei un ușor zgomot de hârtie și se întoarse încet. Era Daniel, ținea în mână cămașa de noapte și o duse ușor la buze. Roșie de rușine, îi smulse veșmântul spre marea bucurie a prietenilor.

– Dar este foarte frumoasă, dragostea mea, îi murmură Daniel la ureche, însoțindu-și cuvintele cu un sărut tandru pe obraz.

Era mai mult decât putea suporta. Sărutul acela ușor o arsese ca un fier roșu. Gaye îi înțelesese tulburarea și vru să facă o diversiune, pentru a-i da timp să respire puțin.

– Harry Davis, cred că ești mulțumit de mica ta glumă, spuse ea cu severitate. Voi bărbații, aveți uneori un foarte curios simț al umorului!

Harry ridică râzând din umeri și-l luă pe Daniel cu el, să comande o masă ușoară, oferindu-i astfel Maureenei răgazul de care avea nevoie cu disperare.

Râse și flecări veselă cu prietenii săi, căpătând o nouă energie. Avea impresia că sosirea lui Daniel o eliberase dintr-un somn vrăjit. Râsetele izbucniră din toate părțile, femeile deveniseră languroase și-i aruncau noului venit priviri lungi, ochii fiindu-le ațintiți asupra siluetei înalte cu aspect de atlet. Bărbații îl ascultară cu atenție și formară un front unit în jurul lui. Aceasta este rețeta succesului său, își spuse privindu-l. Cu siguranță, Daniel era un bărbat care plăcea femeilor, dar degaja din el atâta vigoare, încât bărbații îl respectau și vedeau stofa de conducător din el.

Daniel asculta distrat o discuție animată între Gaye și Harry, când privirea sa o întâlni pe a Maureenei. Ea roși și lăsă rușinată privirea în jos.

El privea cu atenție silueta delicată. Le eclipsa pe toate celelalte femei prin frumusețea de madonă italiană. O rochie minunată din mătase roz ce-i cădea în falduri pe corp în gen safari, îi dezvelea curba perfectă a umerilor. Îi simți pulsul accelerându-se și inima palpitând cu putere în piept. Își imagină o clipă părul bogat înfășurat în jurul corpului gol.

Tulburat de această imagine erotică, se ridică brusc, aducând cu sine toată suita pe ringul de dans.

Orchestra atacă mai întâi câteva ritmuti îndrăcite, apoi, mai târziu în noapte, bătrânul blues, tandru și nostalgic. Se formară perechile. Daniel o cuprinse pe Maureen de talie și o conduse pe ringul de dans.

Cuibărită în brațele sale, voia să-și exprime recunoștința față de Daniel, căruia îi datora această seară de neuitat. Se distrau bine, dansase cu Grady, Jack și alți tineri, dar era mai ales fericită de bucuria care se citea pe fețele tuturor prietenilor săi.

– Mulțumesc pentru această seară, Daniel, îi murmură ea la ureche.

– Nu-mi mulțumi, Maureen. Rolul meu s-a mărginit la a-i însoți pe cei care nu aveau mașină și... la închiderea cabaretului pentru acest week-end!

– Dar Daniel, vrei să spui că tu n-ai...

– Nu scumpo. Cred că tu nu-ți dai seama ce reprezinți pentru toți acești oameni. I-am ascultat vorbind despre meseria lor cu atâta entuziasm, încât mi-am reproșat că i-am condamnat fără să-i cunosc. Am înțeles în cele din urmă că voi formați toți o adevărată familie. Și ei sunt cei care ți-au oferit această seară, Maureen, pentru că te iubesc.

– Daniel, îmi este atât de rușine! N-am... n-am realizat niciodată...

–Scumpo, știu că ei așteaptă mult de la noi să le facem pe plac.

Se aplecă, și puse stăpânire pe gura ei într-un sărut lung și pătimaș. Cu trupurile strâns înlănțuite, continuau să danseze,

legănați de vocea lui Frank Sinatra. Lumea din jurul lor încetase să existe. Maureen se abandonă în brațele sale, și-i căuta la rândul său buzele, condusă de puternica pasiune. Daniel se desprinse cu greu de ea, cu un geamăt și apăsă fruntea fierbinte de a sa.

În jurul lor izbucniră aplauze. Toate privirile erau îndreptate spre perechea înduioșătoare și fermecătoare.

– Cine nu-i iubește pe îndrăgostiți? murmură Daniel. Maureen își ascunse cu sfială fața la umărul lui.

– Este mai plăcut, reluă el cu voce tare, să petreci o seară în compania unor asemenea oameni atât de credincioși ca voi, prieteni! Dar sunt momente în care v-aș trimite pe toți la naiba!

– Nu-ți face griji pentru noi, răspunse Harry strângând-o pe Gaye lângă el, sărutând-o încă o dată.

– Așteptați ca mâine să fie soția mea, altfel îi va fi teamă de mine și n-o să mă mai vrea de soț!

„Teamă de mine, teamă de mine“, aceste cuvinte îi răsunau fără încetare în minte. Cum reușise să se țină bine până la sfârșitul serii, nici ea nu știa. Dar nimeni nu observase temerile sale, ascunse perfect în ea.

Ghemuită în pat, se sucea și se răsucea. Îi era refuzată chiar și amara bucurie a lacrimilor. Se liniști în cele din urmă, cu ochii uscați, într-un somn greu și profund.

***

A doua zi dimineață fu trezită de lovituri puternice în ușă.

– Plecați de acolo, bombăni ea, cu fața în pernă și ochii grei de somn. Îmbrăcă un capot din lână și se duse împleticindu-se spre ușă, poticnindu-se de lăzi.

– Maureen! Dacă te vede Daniel în starea asta, își ia picioarele la spinare! exclamă Gaye intrând în încăpere.

– Măcar de-ar fi adevărat! oftă Maureen.

– Maurie, ai pur și simplu emoția mireselor. Du-te repede și fă un duș în timp ce eu pregătesc o cafea și niște pâine prăjită. O împinse pe tânăra fată cu o mână fermă spre baie.

– Mulțumesc, Gaye. Îmi pare rău că te fac să-ți dai atâta osteneală.

– Dar este normal, scumpo. La urma urmei, și eu voi fi în aceeași oală în câteva săptămâni.

– Așa este, răspunse Maureen, încercând cu disperare să facă impresie bună. Mă duc să mă pregătesc.

O oră mai târziu, urcau amândouă într-un Cadillac magnific, gri metalizat, de care Daniel se folosea când ieșea cu clienți importanți. Drumul îi păru prea scurt Maureenei. Curând, bisrica se înălța în fața sa, impunătoare și rece la umbra a doi stejari centenari.

– Oh, Gaye! Mă simt rău!

– Calmează-te, Maureen! N-ai nici un motiv să te neliniștești.

Tânăra fată o privi cu ochii măriți de teamă și chipul livid. Gaye ciocăni de câteva ori în geamul care le despărțea de șofer și acesta se întoarse.

– Oh, Blake! exclamă atunci viitoarea mireasă.

– Domnișoară Maureen, sunteți încântătoare!

– Blake, nu voi ajunge niciodată acolo, sunt la capătul puterilor.

– Trebuie, domnișoară Maureen, pentru Kathy și de asemenea pentru domnul Daniel. Privirile li se întâlniră, se înțeleseră perfect.

– Sunteți chiar domnul Blake, nu-i așa? întrebă Gaye scoțând din poșetă o cutie minusculă din argint cu pilule.

– Spuneți-mi Blake, doamnă.

– Te rog să mă ierți. Nu știu unde îmi este capul. Gaye, ți-l prezint pe Blake, secretarul-șofer al lui Daniel, dar mai ales prietenul și confidentul său.

Blake, iat-o pe cea mai bună prietenă a mea, Gaye.

– Blake, sunt încântată să te cunosc, exclamă Gaye în mod călduros. Îmi poți aduce un pahar cu apă rece? murmură ea aplecându-se spre el.

– Bineînțeles! Întotdeauna am un termos în mașină, vi-l aduc imediat.

– Ține Maurie, ia asta. Gaye strecură mica pilula albă în mâna tremurândă a Maureenei.

– Ce este asta?

– Un calmant pentru a te face să vezi viața în roz! L-am adus cu mine, pentru cazul în care ai avea nevoie.

– Știi că nu-mi place să iau așa ceva.

– Un leac excepțional, pentru situații excepționale! Ia-l pentru a-mi face plăcere. O imploră cu privirea.

Fără să discute, Maureen îi urmă sfatul. Luă pastila, o puse sub limbă și o înghiți cu apa pe care i-o adusese Blake.

– Rămânem aici până la începutul ceremoniei, propuse Gaye. Relaxează-te Maureen, simte-te bine. Totul va merge bine, vei vedea.

În continuare, ziua se desfășură ca în vis. Calmantul se dovedise atât de eficace încât avu impresia că plutea, ușor inconștientă.

Înaintase spre sanctuar, la brațul lui Grady, grav și gata să plângă. Murmure de admirație urmăriră silueta fină, drapată într-un magnific voal de dantelă de culoarea fildeșului, pe care mama sa, și înaintea ei toate femeile din familie, îl purtaseră în ziua nunții lor.

Daniel o aștepta, ciudat de emoționat și ea își simți inima strângându-se în fața acestui necunoscut în costum de culoare închisă, care întindea mâna. Soarele se filtra prin vitraliile frumoase și moderne care se aflau deasupra altarului, dând ceremoniei un caracter sacru.

Singurul incident care impresionase mintea încă lipsită de claritate a Maureenei se desfășurase când părăsiră sala de primire unde fusese aranjat un bufet în onoarea lor.

Mâncase foarte puțin, prea emoționată pentru a putea aprecia delicioasa gustare ce le fusese servită. Apoi venise ora despărțirii. Maureen îi sărută pe Gaye și Harry, cu lacrimi în ochi, înainte de a-l urma pe Daniel, însoțită de urările de fericire și aplauzele invitaților.

Dar, în timp ce alergau spre Cadillac, fură opriți de o cohortă de ziariști, îndreptând spre ei aparatele și camerele. Daniel o prinse atunci de braț pe Maureen și o împinse în mașină. Apoi o înconjură în grabă sări pe scaunul de lângă ea. Porni în cele din urmă motorul Cadillacului, demarând sub ultimele flashuri.

– Blestemați să fie acești ziariști. Îmi pare rău că nu i-am putut evita, scumpo, dar nu se va mai repeta.

– Nu puteai face nimic, Daniel! Unde mă duci? îl întrebă cu înfrigurare, făcând să alunece în jurul degetului minunata verighetă din diamante, simbolul unirii ei cu acest străin așezat alături.

– Unul dintre prietenii mei are o căsuță la Pescadero, la marginea plajei. Locul este fermecător, sper că îți va plăcea.

– Pescadero... este foarte aproape de Monterey, nu-i așa? Avea o disperată nevoie să vorbească, să vorbească și iar să vorbească. Se temea mai presus de orice de tăcerea care ar fi aruncat-o iar în acea spaimă obsedantă.

Daniel nu înceră să oprească acel torent de cuvinte. O asculta calm și-i răspundea cu amabilitate la toate întrebările. Treptat, Maureen se relaxă sub farmecul vocii calde, cu intonații atât de grave.

Cadillacul urmă un drum de-a lungul plajei, mărginită de dune și stânci. Depășiră Pebble Beach, golfulețul acoperit cu semnele indicatoare ale năvoadelor, lustruite de apa mării; apoi Daniel se înscrise pe un drum rezervat care ducea până

la ocean. În fața lor se ivi curând o cabană de plajă, ascunsă la umbra a doi pini imenși și ridicată pe o faleză ce domina apele albastre ca cerul ale Pacificului.

– Îți place?

– La nebunie! Este magnific! răspunse Maureen cu vocea vibrând de entuziasm.

Se năpusti afară din mașină și coborî în fugă drumul abrupt care ducea spre plajă. Soarele apunea la orizont într-o fină perdea de nori. Nici o adiere de vânt. Maureen respiră adânc, aproape sufocată de mirosul puternic de iarbă de mare și urcă spre casă cu regret.

– Am dus bagajele în cameră, scumpo. Daniel o aștepta în salon. În șemineu, flăcările dansau vesele și un miros puternic de pin impregna încăperea. Pe aici, adăugă el, arătând cu degetul o ușă frumoasă din lemn.

– Mulțumesc, îmi voi desface valizele și voi face cunoștință cu locurile. Nu va dura mult.

Cu inima palpitând, deschide toate ușile pentru a descoperi o bucătărie minusculă, o baie adorabilă, toată în lemn, în stil nordic și o cameră cu un imens pat dublu. Se opri în prag, cuprinsă de panică: nu exista decât o cameră. Nu putea petrece această noapte culcată lângă Daniel. Nici o noapte!

Făcu rapid înconjurul cabanei și-l găsi pe Daniel așezat pe pat, scoțându-și neglijent haina costumului. Chipul i se înăspri când observă chipul răvășit al Maureenei.

– Încerci să fugi de mine, mică Maureen? Tonul său era aspru, plin de ironie și tânăra femeie, rănită în amorul propriu înălță capul și-l înfruntă.

– Nu Daniel, nu încerc să fug de tine. O înțelegere este o înțelegere! Ți-am promis că voi fi cea mai desăvârșită gazdă și îmi voi ține cuvântul... dar nu spera nimic mai mult. Ai luat prin forță tot ceea ce aveam pe lume, libertatea mea și chiar dragostea Nonnei și Kathyei! Nu mi-au mai rămas decât lacrimile pentru a plânge și mândria pentru a mă lupta. Dar nu voi fi niciodată femeia ta, nu uita. Nu încerca să mă atingi sau nu mă vei mai vedea niciodată!

Se rezemă de fereastră, epuizată, tremurând de emoție.

Daniel o privea în tăcere, fără să înțeleagă nimic din această neașteptată explozie de mânie. De ce oare îi era atât de teamă să facă dragoste? De ce această privire de animal hăituit, îndată ce se apropia de ea? Avea cu siguranță motive să nu se încreadă în el, dar violența reacției sale îl stupefia. Oare căror experiențe traumatizante le fusese victimă?

Nu, trebuia să aștepte ca și ea să împărtășească aceeași dorință care îl înnebunea. Voia ca ea să îndrăgească prima lor noapte de dragoste, și nu s-o blesteme.

„Ce stranie lună de miere“, oftă cu tristețe și se ridică obosit.

– Maurie, o înțelegere este o înțelegere, sunt de acord. Și o voi respecta și eu, adăugă cu o voce blândă.

O speranță nebunească se născu în inima Maureenei.

– Mai ales dacă vei pregăti o cină bună, mica mea soție, mor de foame!

– Da, Daniel, îngăimă ea. Îndată ce-mi voi schimba rochia.

– Foarte bine. Voi dormi în salon, Maurie. Nu te teme de un bărbat în patul tău în seara asta. Relaxează-te. Ești de acord?

– Mulțumesc Daniel, eu... El se întoarse brusc și-i aruncă o privire lungă cu ochii lui cenușii deschis.

– Atenție, Maurie. Sunt gata să-ți acord tot timpul rezonabil pentru a deveni femeie, femeia mea. Vreau să țin în brațe o iubită, o femeie îndrăgostită și nu o copilă capricioasă ca în acea noapte. Dar dacă trupul tău nu se supune în mod firesc unei dorințe comune, va veni o zi în care-l voi lua cu forța, făcându-te probabil să suferi!

Apoi închise încet ușa în urma lui. Maureen se prăbuși pe pat, tulburată și cu un nod în gât de emoție. Cum va putea oare trăi sub greutatea acestei amenințări?

Capitolul 8

Cu un aer plictisit, Maureen așeză pe masă romanul pe care încerca în zadar să-l citească. Se ridică și merse încet spre fereastră. Era una din acele nopți fără lună. Întunecată și misterioasă, nici un far de mașină nu străpungea tenebrele.

Scoase un lung oftat și veni din nou să se așeze în fața șemineului din marmură. Flăcările trosneau în vatră și tânăra femeie se ghemui lângă căldura lor plăcută. Se simțea izolată în această proprietate imensă pierdută în mijlocul pădurii. Dacă măcar Gaye ar fi fost acolo să-i țină companie!

Se întrebă cum își organizaseră viața ea și Harry în Nevada. În ultima scrisoare, Gaye îi descrisese cu entuziasm instalarea restaurantului cabaret. Localul avea, pe lângă sala de restaurant, o mică sală de spectacole amenajată într-o pivniță boltită și, la primul etaj, câteva încăperi rezervate jucătorilor.

Dar jucătorilor aleși pe sprânceană, precizase ea cu mândrie. Înainte de orice, onestitatea, atrăgând la el o clientelă ultraelegantă. Succesul afacerii lor depindea de asta.

Maureen se ridică pentru a pune un buștean în șemineu și să atâte focul care se stingea. De la căsătoria lor, timpul se scursese fără să-l poată opri. Se simțea ca o pasăre pierdută pe o ramură. Prietenii o părăsiseră și nimic n-o mai lega de viața ei de odinioară.

Grady și soția sa plecaseră primii în Arizona; apoi venise rândul lui Gaye și a lui Harry. Ei își uniseră destinele în cadrul unei ceremonii foarte simple într-o biserică mică din San Francisco, cu Maureen și Daniel ca singuri martori. O lună mai târziu, decolaseră spre Nevada, fericiți și încrezători în viitorul lor.

Da, Daniel fusese cel care-i făcuse până la urmă să se hotărască să plece, își spuse ea, încolăcindu-se ca o pisică în fotoliul. Harry, care trebuia să se asocieze cu un prieten pentru administrarea unui cazinou, abandonase în cele din urmă proiectul, considerându-l prea riscant. Daniel făcuse atunci o călătorie fulger în Nevada și vizitase acest restaurant pe care unul dintre clienții săi îl pusese în vânzare.

Se oferise chiar să le împrumute bani proaspeților căsătoriți pentru a putea deveni proprietarii acestuia. Ca urmare a unor lungi discuții, în cele din urmă Harry acceptase și Gaye, nebună de bucurie, o sunase pe Maureen pentru a o face să participe la fericirea sa. Îl copleșise cu laude pe Daniel, salvatorul, binefăcătorul lor...

Generozitatea sa nu cunoștea limite, se gândi ea cu o figură ironică. În câteva luni o instalase în această somptuoasă locuință înconjurată de un parc imens... un adevărat paradis! Existau aici terenuri de tenis, o piscină de iarnă, o adevărată seră în care se aflau plante exotice și o piscină descoperită, pe marginea căreia îi plăcea atât de mult să mănânce cu Kathy și Nonna.

Nonna! Kathy! Un zâmbet afectuos îi flutură pe buze. Nonna era în al nouălea cer de când se instalase în căsuța adorabilă cu obloane roșii, la câțiva zeci de metri de clădirea principală. Își împărțea tot timpul între florile sale și Kathy, trăind în tihnă o bătrânețe fericită.

Kathy îl adora pe Daniel „al său“ care petrecea cu ea toate rarele clipe de libertate. Maureen oftă cu tristețe. De câtva timp, se simțea exclusă din jocurile lor. Tandra complicitate care-i unise în perioada precedentă căsătoriei, dispăruse. Daniel se arăta rece și distant. Își juca bine rolul de soț fericit față de Kathy, dar când se ațintea asupra ei, ochii cenușii ca de gheață îi trădau sentimentele.

Aveau tot camere separate... Daniel își respectase înțelegerea. Dar ea era moartă de rușine la gândul că cineva le-ar putea descoperi tristul secret. Refuzase chiar să angajeze o bucătăreasă pe care i-o trimisese Daniel. În felul acesta, nimeni nu va fi martor la acest lamentabil eșec.

Singurătatea o apăsa mai mult decât s-ar fi gândit. Era stăpâna unui domeniu imens, își putea satisface cele mai extravagante dorințe și totuși... era departe de a fi fericită!

Treptat, Daniel rupsese toate firele care o legau de trecutul ei. O despărțise de Gaye și în ciuda voinței ei, simțea o anumită tristețe. Nu că ar fi fost geloasă pe fericirea lor, îi iubea prea mult pe Gaye și pe Harry ca să nu se bucure de norocul nesperat pe care-l putuseră avea mulțumită lui Daniel. Dar de când trăia la Tri-Valley, avea impresia că era închisă într-o închisoare aurită, de unde nimeni nu venea s-o elibereze.

Cât regreta timpul în care lucrase la cabaret! Unde putea vorbi, râde, cânta! Aici, nimeni nu venea s-o viziteze, și Daniel... Daniel în cea mai mare parte a timpului, prefera să-și petreacă nopțile în apartamentul din San Francisco. Când catadicsea să-și facă o apariție rapidă, și-o consacra în întregime Kathyei. Părea că de-abia îi observa prezența.

Ciudată fascinația pe care acest bărbat sever o exercita asupra fetiței! Kathy îl adora. Imediat ce sosea, i se arunca în brațe, copleșindu-l cu sărutări și mângâieri; și el o lăsa s-o facă, râzând cu ea, făcând-o să-i sară pe genunchi, sărutând-o până-și pierdea respirația.

Maureen ridică din umeri.. La urma urmei, nu meritase oare această viață singuratică? Se întinse și se ridică pentru a deschide televizorul, ascuns în spatele unui panou din lemn. Imaginile îi defilau prin față, fără să le dea atenție. Ciuli brusc urechile. Era chemată, Kathy avea un coșmar și-i striga numele prin somn. Se năpusti spre scară și aproape alergând de-a lungul culoarului, se grăbi în camera copilei!

– Nu dormi, păpușica mea dragă? murmură ea tandru. Kathy avea ochii mari și negri uzi de lacrimi și o mână

încleștată pe vechiul urs preferat. Lumina slabă a lămpii mici proiecta pe perete umbra amenințătoare a unui leu de pluș. Maureen îl puse în duplap și reveni lângă micuță.

– El era cel ce te-a speriat, nu-i așa? S-a dus să se culce și nu-l vei mai vedea, dormi îngeraș.

Se așeză pe pat și o legănă ușor pe Kathy la piept, sărutând-o ușor pe capul buclat.

– Cântă-mi un cântec, șopti aproape adormită copila. Maureen închise ochii și fredonă încet un cântec de leagăn spaniol pe care-l învățase de la Nonna.

Liniștită, fetița adormi curând. Tânăra femeie îi privi cu duioșie chipul de păpușă cu buze roz și pline și tenul de piersică. Își stăpâni un oftat și lacrimile ce-i apărură în ochi.

– Te rog, iubita mea, să nu crești prea repede. Este atât de rău să crești, murmură ea înainte de-a săruta ultima dată pielea catifelată a obrazului ei. Apoi se ridică și părăsi cu regret încăperea.

Intră în baie. Acesta era domeniul ei, un omagiu adus frumuseții și feminității. Oglinda imensă îi arătă imaginea reflectată a unui chip umflat de lacrimi. Își trecu încet o mănușă cu apă rece peste pleoapele umflate, rușinată că cedase acestui neașteptat acces de tristețe. Oare nu avea totul pentru a fi fericită?

Îi plăcea enorm această baie din marmură roz; flacoanele din cristal, pline cu săruri de baie scânteiau ușor în lumină, invitând-o să se relaxeze într-o apă parfumată.

Când în cele din urmă părăsi această lume de căldură și liniște, viitorul i se părea dintr-o dată mai puțin întunecat. Se frecă îndelung cu mănușa cu apă de colonie.

Câteva clipe mai târziu, ușor amețită, se întinse pe sofaua din piele în fața șemineului și închise ochii, legănată de „Nocturnele“ lui Chopin. Adormi curând și în acest abandon total o surprinse Daniel când intră în încăpere.

Ghemuită, cu părul lung formând un nor în jurul capului, părea o copilă. Totuși nu era o copilă. Nu-și putea desprinde privirea de la formele pline pe care le descoperea transparența cămășii de noapte.

Oftă și-și turnă un pahar de whisky pe care-l bău dintr-o înghițitură; apoi își desfăcu cravata cu un gest furios și-și descheie unul câte unul nasturii cămășii fără să-și ia ochii de la trupul soției sale adormite.

Soția mea! O strâmbătură cinică apăru pe chipul său obosit. În realitate era atât de puțin soția sa. O evita pe Maureen de la căsătoria lor, preferând să-și petreacă noaptea în apartamentul lui, unde se prăbușea în pat, amețit de muncă și oboseală. Și cu toate acestea, n-o putea uita pe mica sa vrăjitoare cu părul negru.

De câte ori și-o imagina așa, în visurile sale cele mai chinuitoare, ghemuită ca o pisică, așteptându-i întoarcerea. Cute fine îi apărură acum pe frunte și ochii cenușii aveau o strălucire dură, rece ca gheața, aproape metalică. Slăbise și un fel de rictus îi deforma umerii grei. Blake și Nonna aveau

amândoi presimțirea că „îndrăgostiții“ nu trăiau o fericire fără nori; dar aveau înțelepciunea de-a lăsa timpul să lucreze.

Maureen se mișcă în somn, ca și când ar fi simțit o prezență lângă ea. Deschise ochii și își duse o mână la piept într-un gest timid de copil.

– Daniel! M-ai speriat, murmură ea, tulbburată. Nu știa că trebuie să se întoarcă în această seară.

– Și pe cine credeai că găsești în fața ta? Poate pe Jack? Nu este decât soțul tău, draga mea!

– Ce vrei să spui?

– Eu? Dar nu vreau să spun nimic!

– Nu te juca Daniel. Își trecu o mână tremurătoare prin păr.

– Ce făceai ieri, în timpul mesei cu Jack?

– Am vorbit mult, despre el, despre mine, despre cabaret.

– Presupun că-l vezi deseori?

– Ce importanță are? Tu nu ești niciodată aici! Probabil prea ocupat cu secretara ta!

Făcuse cumpărături la San Francisco în ajun și-l întâlnise pe Jack absolut întâmplător. O invitase să ia masa cu el într-un restaurant chinezesc și, în timp ce mânuiau bețișoarele, el îi vorbise îndelung despre femeia pe care o iubea. Îl ascultase cu atenție. Părea că-și găsise bucuria de a trăi, după acele momente de descurajare care urmaseră anunțului căsătoriei sale cu Daniel.

Apoi se îndreptaseră încet spre Maiden Lane. Jack voia să-i ofere un inel prietenei sale și Maureen se bucurase să-l poată

ajuta să aleagă bijuteria visată. Îl sfătuise să ia un smarald, nu prea mare, dar minunat montat. Jack se încrezuse în gustul său de femeie rafinată și ieșiseră din magazin, amândoi încântați.

Atunci îi propusese să viziteze orașul San Francisco, ceea ce ea acceptase cu entuziasm. Îl urmase cu obrajii îmbujorați de încântare. Era mult timp de când nu fusese atât de fericită!

Flecăriseră fără oprire, fericiți că s-au întâlnit. Se simțea liberă și trăia din plin. Voia să vadă totul, să cunoască totul. Merseră, merseră și iar merseră, pentru a se prăbuși într-un fotoliu la St. Francisc, unul dintre cele mai vechi hoteluri din oraș. Fusese odinioară singurul hotel care punea cearșafuri curate pe paturi, îi explicase el râzând, de unde și reputația sa de mare lux.

Soarele apunea când ajunseră la Union Square, oază de calm în mijlocul zgomotului orașului. Așezați pe o bancă, priviseră cum se jucau copii, vorbind despre planurile lor. Se apropia Crăciunul și Maureen și Daniel voiau să ofere Kathyei o bicicletă. „Roșie", precizase ea. Jack îi mărturisise roșind tinerei femei dorința de-a oferi Christyei smaraldul, ca inel de logodnă, în seara de Crăciun. Ea amintise discret despre profunda sa izolare la Tri-Valley și Jack promisese s-o viziteze pentru a i-o prezenta pe cea pe care o considera deja ca pe soția sa.

Da, ce zi minunată, prietenoasă și frățească. Daniel n-avea dreptul să-i întineze amintirea. Oare cum aflase că în acea zi luase masa cu Jack? De la cine? Sursa de informații era cu

siguranță secretara deosebit de rafinată, care lucra pentru Daniel de mulți ani. Maureen o detesta pe această femeie, ipocrită și vanitoasă. În spatele cuvintelor mieroase, se ascundea o voință de fier. Privirile languroase ațintite asupra lui Daniel, disprețul deschis pe care-l afișa față de tânăra femeie, arăta cât de mult îl considera încă pe acest bărbat ca pe proprietatea sa.

Daniel văzu chipul Maureenei descompunându-se treptat. Cu un strigăt de furie, el se ridică brusc și se așeză lângă ea. Terorizată de licărirea sălbatică ce-i lucea în ochi, ea își ieși din fire, la celălalt capăt al canapelei, ca un copil care a greșit.

– Daniel, îngăimă ea cu trupul tremurând de emoție, lasă-mă să-ți explic. N-a existat vreo întâlnire între Jack și mine. Ne-am întâlnit întâmplător. Aveam nevoie să vorbesc cu un prieten. Mă simt singură aici.

– Mica mea soție regretă până la urmă înțelegerea pe care i-a impus-o soțului său? șopti el cu o voce ironică. Doar tu ești vinovată de această singurătate, Maurie. Este limpede că-ți dorești o companie masculină. De ce nu pe cea a soțului tău?

În timp ce vorbea, buzele îi mușcau ușor lobul urechii, răsuflarea fierbinte îi mângâia ușor ceafa. Tremura, tulburată de apăsarea acelui corp bărbătesc pe umerii ei.

– Daniel, șopti ea. Ochii i se înecară în privirea în același timp arzătoare și pierdută care-i urmărea chipul.

– Maurie, te implor, lasă-mă să te iubesc. Dus de calvarul dorinței sale, se coborâse până la a o ruga fără jenă.

Un lung sărut arzător și pătimaș îi uni până la urmă și, când se desprinse de buzele sale, din pieptul lui izbucni un geamăt lung.

O ridică în brațe și o așeză cu blândețe pe covor în fața șemineului. Era atât de înduioșătoare, încă o copilă, o copilă frumoasă cu privire provocatoare. Cu infinită precauție, o dezbrăcă devălul de bumbac care o acoperea. Apoise dezbrăcă el însuși cu grabă. Flăcările le luminau corpurile goale, lipite unul de celălalt. Ea se oferi fără rezerve privirii înfierbântate, pentru prima dată mândră de acea frumusețe pe care i-o putea oferi bărbatului pe care-l iubea.

De data aceasta, ea fu aceea care, într-un avânt irezistibil, se agăță de ceafa lui puternică.

– Daniel, vreau să fiu a ta.

– O vrei într-adevăr? spune-mi că mă dorești și că mă iubești. Spune-o Maureen, spune-mi-o!

– Da, Daniel, te doresc și te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc, sunt nebună după tine.

Nimic nu mai avea acum importanță. Era răscolită de o furtună pe care numai Daniel va ști s-o stăpânească. Închise ochii. Pluteau pe fluviul iubirii lor ale căror ape tumultuoase îi ducea spre un nou țărm, țărmul îndrăgostiților unde cântau păsări sălbatice și unde adia o briză parfumată de flori interzise.

Capitolul 9

Maureen își lăsă automat degetele să-i alunece pe coardele chitarei, cu ochii ațintiți asupra Kathyei, care se juca în grădină. Fetița avea un nou prieten, un pui de labrador, pe care i-l oferise Daniel la aniversarea de trei ani. Îl botezase Sunffles, un nume foarte curios pentru un labrador cu pedigriu, dar Sunffles nu părea să se formalizeze.

Kathy își adora câinele și Sunffles o urma peste tot.

– Uite că iar începe să adulmece pământul cu botul, observă ea amuzată. La urma urmei Sunffles, „cel ce trage pe nas“ își merita numele. Kathy avea întotdeauna o judecată ce nu se înșela!

– Nonna, vino repede, strigă ea dintr-o dată, pufnind în râs.

Bătrâna doamnă, lăsându-și argintăria, se grăbi la fereastră. Mica scenă care se desfășura pe peluză le aduse în ochi lacrimi de veselie și duioșie.

– Este prea dulce, Kathy a noastră, ce îngeraș!

Pieptul voluminos al Nonnei se scutura de râs. Nu-și putea desprinde privirea de la amuzantul tablou pe care-l formau Kathy și câinele său. Fetița se târa în genunchi prin iarbă, urmată de Sunffles, cu capul în jos și nasul în pământ.

Pe neașteptate, micul labrador ridică laba, ascultând chemarea naturii. Maureen deschise ușa cu geamuri și se avântă în grădină.

– Kathy, îți interzic!

Era prea târziu. Văzu cu disperare o mare pată umedă ce îi apăru pe pantaloni.

– Dar Maurie, Sunffles a făcut și el! protestă Kathy, cu ochii plini de lacrimi. Și înainte ca Maureen să aibă timp să-i explice diferența dintre câini și oameni, fetița întinse un deget furios către tovarășul de joacă.

– Sunffy, nu ești decât un câine rău! Mi-ai arătat ceea ce nu trebuie să fac, tu n-ai pantaloni! Ai să vezi când va observa Nonna cât ești de murdar!

Și plecă spre casă cu un aer demn, urmată de un Sunffles demn de plâns, cu coada între picioare.

Maureen lăsă să izbucnească râsul pe care și-l stăpânise până atunci într-un efort supraomenesc. lăsând-o pe Kathy în mâinile pricepute ale Nonnei, se hotărî să facă o mică plimbare în parc. Regretă doar că Daniel nu asistase la drama care tocmai se desfășurase sub ochii ei. Era atât de bine să împarți bucuria cu bărbatul pe care-l iubești, se gândi ea cu emoție.

Daniel îi lipsea mai mult decât și-ar fi închipuit. Reușea s-o sune cu regularitate, dar la telefon vocea era lipsită de naturalețe și căldură. Nu se consolase de plecarea sa neașteptată în Europa. Nu-l mai văzuse de atunci... Avionul plecase devreme a doua zi dimineață. Dar când primise acel magnific buchet de trandafiri, supărarea i se risipise treptat. Nu-l însoțea nici o scrisoare, dar parfumul suav și amețitor pe care-l degajau florile roșii îi adresa un mesaj pe care numai ea îl putea înțelege. Maureen mergea cu pași lenți de-a lungul cărărilor mărginite de tufișuri. Se înfioră sub rafalele de vânt; copacii cenușii își întindeau spre cer ramurile moarte. Își lovi una de alta mâinile amorțite și se înfofoli în eșarfa din cașmir ecosez. Această zi rece de decembrie se asemăna cu sufletul ei, trist și chinuit.

Făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre casă, grăbind pasul, cu obrajii învinețiți de frig. Urcă până în camera Kathyei. Fetița, așezată în mijlocul patului cu un aer bosumflat, se înconjurase de toate jucăriile.

– Maurie, doresc nu să fac siesta, o anunță imediat.

– Nu doresc să fac siesta, o corectă Maureen. O ridică pe Kathy în brațe și o culcă.

– Nici tu nu vrei să-ți faci siesta? întrebă Kathy cu ochii măriți de mirare.

– Ba da, oftă Maureen, voiam doar să spun... N-are importanță.

– Nu mai vreau ca Sunflles să doarmă în camera mea. Îi arătă tinerei femei cățelușul încolăcit într-un coș lângă pat.

– Dar, draga mea, tu ți-ai dorit să-l ai pe Sunffles cu tine! Credeam că sunteți cei mai buni prieteni din lume!

– Am fost certată din cauza lui Sunffles. Nu-l mai iubesc.

– Dar, Kathy, Sunffles se poartă ca un cățeluș drăguț. N-a făcut nimic rău. De ce nu l-ai mângâia în chip de împăcare?

– Nu.

– Și totuși inimioară, chiar dacă ai fost rea, noi te iubim ca înainte. Nu crezi oare că ești foarte nedreaptă cu sărmanul Sunffles?

Kathy ezită o clipă, apoi se grăbi spre coș și înconjură cu brațele ei durdulii gâtul puiului de câine. Sunffles mișcă din coadă încântat, lingând de fericire mâna prietenei sale mai mari.

Maurren o întinse din nou pe fetiță în pat, se aplecă și o sărută pe nas.

– Somn ușor, copilul meu drag, șopti părăsind încăperea în vârful picioarelor.

– Spune-i „somn ușor“ și lui Sunffles, ceru Kathy căscând.

– Somn ușor Sunffly, repetă Maureen înainte de-a închide ușa fără zgomot.

Avea o ciudată dorință de-a râde și de-a cânta. Gândurile posomorâte care o asaltaseră în parc i se părură fără rost. Mulțumită lui Kathy, nevinovăției acestei lumi a copilăriei, își regăsise liniștea și veselia.

Se înfioră sub bluza ușoară din bumbac. De ce nu s-ar cufunda imediat într-o baie caldă și parfumată?

Deschise la maximum robinetele superbe din aramă și privi cum se agita apa în cada din marmură. Se dezbrăcă în camera sa și se întoarse complet goală să înfrunte imaginea reflectată fără indulgență de meticuloasa oglindă care acoperea o bucată din zid și tavanul băii. Maureen era o fire pudică. Câte ezitări, câte temeri înainte de-a se hotărî să se plimbe goală și fără jenă, se gândi roșind.

Se așeză în fața măsuței de toaletă și își ridică părul lung pe ceafă. Apoi se întoarse spre cadă încet și, cu delicatețe se cufundă în apa fierbinte și parfumată. Cu un oftat de mulțumire, își puse capul pe porțelanul alb și-și întinse cu voluptate picioarele.

Îi plăcuseră întotdeauna teribil aceste momente de singurătate în apă. Când era mică, petrecea ore întregi în baie, visând la Făt-Frumos, imaginându-și povești minunate de dragoste, a căror eroină era. Gândul îi rătăcea spre ținuturile plăcute când o voce bărbătească o smulse din visare.

– Ce tablou încântător! Cine este această nimfă întinsă în apă?

– Daniel!

Maureen își încrucișă brațele pe piept. Un fulger de bucurie îi lumină ochii negri; își simți capul învârtindu-se și respirația accelerându-se. Privea cu intensitate silueta înaltă care apăruse în cadrul ușii. Soțul său intră încet în încăpere, închizând ușa cu cheia în urma lui.

– Voiam să fac un duș, dar mi-ai sugerat o idee minunată, murmură cu o voce tărăgănată în timp ce-și descheia nasturii

de la cămașă. Maureen vru să răspundă, dar nici un sunet nu-i ieși din gură. El străbătu încăperea și, fără s-o scape din ochi, se propti în fața ei.

– Pentru Dumnezeu, nu rămâne acolo tremurând pentru virtutea ta! După această călătorie lungă, sunt mult prea obosit pentru a dori să te violez.

Apoi dispăru în cabina de duș.

Zgomotul apei o smulse pe Maureen din starea de stupoare în care o aruncase această scenă penibilă. Cu ce privire încărcată să ură se uitase la ea! Crezuse că-l recunoaște pe Daniel de odinioară, plin de aroganță și ironie. Ca și când momentele de fericire pe care le împărtășiseră nu însemnau nimic pentru el. Nu, se înșelase, cu siguranță se înșelase. Poate era pur și simplu obosit de călătorie, decepționat că nimeni nu venise să-l întâmpine? Înnebunită de durere, se agăță cu disperare de această explicație jalnică.

Nu rămăsese cu ea în acea noapte. Deja de un anumit timp acest gând adusese o frământare în mintea sa, într-un mod perfid, câștigând treptat teren în meandrele sufletului său. Pe moment, nu dăduse deloc atenție acestui lucru, gândindu-se că acționase astfel din stimă față de ea și extrema sa oboseală. O dusese în brațe până în cameră cu atâta dragoste și drăgălășenie încât ea protestase când o părăsise. Cu toate acestea, avusese un aer preocupat și aproape trist când îi atinsese ușor fruntea cu un ultim sărut.

Maureen ieși din baie și se pregăti în mod automat să îmbrace niște blugi și un pulover. Cu un aer visător le lăsă să

alunece pe pardoseala băii și se întoarse în camera sa. Deschise cu nerăbdare ultimul sertar al comodei și mângâie cu vârful degetelor, neglijeul din satin negru pe care-l ascunsese sub un vraf de batiste. Și un val de amintiri îi reveniră în memorie.

Daniel fusese cel care descoperise acest încântător neglijeu într-un magazin luxos din San Francisco. Roșise în fața aerului înțelegător al vânzătoarei și a privirii ironice a lui Daniel. Și ieșise din magazin, foarte hotărâtă să nu-l îmbrace niciodată.

Maureen se blestema acum pentru această atitudine de copil îmbufnat și dușmănos pe care o adoptase încă de la începutul căsătoriei lor. De ce oare își închisese inima în loc s-o lase deschisă bogatelor bucurii ale iubirii? Un val de tristețe o copleși. Trecuseră patru ani de când fugise de Daniel în acea noapte furtunoasă de vară. Patru ani lungi, în timpul cărora lăsase ura să încolțească în ea ca o buruiană. Și în această seară era gata să facă aceeași greșeală. Dar nu era prea târziu.

Maureen despături încet veșmântul din satin și-l făcu să-i alunece pe trup, ca o mângâiere. Niște bretele fine îmbrățișau rotunjimile umerilor, un decolteu mare, foarte adânc se prelungea până la talie, descoperind fără jenă sânii plini.

Tânăra femeie aruncă o privire îngrijorată în oglinda mesei de toaletă. Își scoase una câte una agrafele care îi susțineau părul și-l lăsă să cadă în cascadă de bucle negre până la mijloc. Se voia ființa cea mai rafinată, cea mai tulburătoare pe care el o întâlnise vreodată. Luă cu o mână tremurătoare flaconul din

cristal pe care i-l adusese Daniel dintr-o călătorie de afaceri la Paris și puse câteva picături din parfumul său preferat în spatele urechilor și la încheietura mâinii.

Un zâmbet ușor îi flutura pe buze. Se simțea liberă: liberă de Maureen de odinioară, cea rănită din dragoste, liberă să-și îndrepte corpul spre plăcerea absolută a unei dorințe împărtășite. Dacă Daniel n-o iubea, era limpede că o dorea și ea trebuia să îndrăgească această dorință, nu s-o respingă. Nu se căsătorise cu ea, dintre toate cele pe care le cunoscuse de-a lungul vieții sale de seducător? Se va lupta ca o femeie, va folosi armele cele mai de temut pentru o luptă în care poate va ieși biruitoare. N-avea nimic de pierdut în această luptă fără milă. Nu-și va sacrifica viața pentru a-și măguli orgoliul și a-și exercita amorul propriu.

Își spuse cuvintele sacre ale ceremoniei nunții al căror sens abia acum îl înțelegea. „Să iubești, să respecți, să te supui". Între cei doi soți trebuie să existe încredere și respect reciproc. Urmase ea oare măcar una dintre aceste porunci? Desigur, îl iubea pe Daniel, dar se retrăsese în spatele platoșei amorului său propriu, prea temătoare, prea egoistă pentru a merge spre cel ce-i devenise soț.

Ușa camerei se deschise brusc. Maureen își îndreptă cu mândrie capul, oferind curba delicată a gâtului, bărbatului care o privea atent, cu un chip de nepătruns.

Se hotărî să nu ia în seamă zâmbetul arogant ce i se conturase pe buze. Tânăra femeie înaintă spre el cu pași lenți, fără să scape din ochi trupul musculos și energic, a cărui

nuditate era ascunsă numai de un prosop înnodat în jurul șoldurilor. Îl văzu roșind și se amuză. De data aceasta, situația îi scăpă. Nu mai era bărbatul cuceritor; ea era cea care începea dansul.

Își trecu o mână tremurândă peste părul negru de pe pieptul său și o lăsă să alunece până în jos de abdomen. El rămase nemișcat, încremenit ca o statuie din marmură.

– Mi-ai lipsit, Daniel, murmură ea cu drăgălășenie.

– Adevărat, scumpo? Vocea îi era tăioasă, ca de gheață. Lăsă capul în jos și își ațintì privirea după pe mâna care-l mângâia.

– Ce-i cu tine, Daniel? El închise ochii cu un aer chinuit. Ea îi simți inima bătându-i de emoție în palma mâinii.

– Daniel, răspunde-mi, te implor.

Era gata să se arunce în genunchi în fața lui, pentru a-l implora s-o ierte.

– Dar totul este în ordine, Maurie. Nu am oare tot ceea ce poate face un bărbat fericit? Avere, o casă frumoasă și în cele din urmă o soție frumoasă care mă iubește, cinstită și virtuoasă. Ce-aș putea dori altceva? adăugă el cu voce joasă.

Întinse aproape fără să vrea mâna spre ea și atinse ușor cu degetele pielea mătăsoasă a gâtului și a umerilor, făcând să izbucnească în ea o furtună de senzații dintre cele mai delicioase. Se înfioră, gata să se abandoneze valului de dorință. El se aplecă și gura îi urmă același traseu ca mâna.

Dar aceste gesturi de dragoste nu erau decât o parodie de iubire. Erau înfăptuite fără bucurie, cu un fel de voință disperată.

Brusc, ea avu cumplita certitudine că Daniel n-o crezuse când îi spusese că-l iubea. Din prima seară la cabaret, în care Daniel îi forțase ușa, nu făcuse oare tot posibilul pentru a-l convinge de disprețul, ura și chiar de dezgustul său? Ce crezuse oare atunci când i se dăruise fără rezerve, pentru prima dată după căsătorie?

Că nu era decât o mincinoasă, decât o femeie lacomă, calculată? Atunci când trupul, mâinile și gura sa își strigau dragostea pentru el! Cuprinsă de pasiune, se hotărâse să uite trecutul, tot răul pe care el i-l făcuse. Dar cum ar fi putut înțelege ce se petrece în ea?

Moartă de rușine, se văzu în acea seară agățată de el. Se auzi rugându-l, cerșindu-i mângâierile. După toate acele principii de virtute pe care i le aruncase în față, după groaza pe care o arătase până atunci pentru orice relație fizică, cum i-ar fi putut crede pasiunea pe care o demonstrase dintr-o dată? Și acum, această nouă scenă de seducție...

Un bărbat ca Daniel nu va accepta niciodată nici lăcomia, nici minciuna la cea pe care și-o alesese de soție. Și deja regreta că făcuse dragoste în acea seară.

Acest gând o străbătu ca o lovitură de pumnal. Un val de mânie și tristețe o copleși din nou.

– Nu mă atinge! strigă ea în timp ce Daniel se abătu mai adânc în moliciunea moale și plăcută a satinului.

– Ce naiba vrei să spui? Nu aștepți decât asta. Poate chiar mai mult decât mine, adăugă el cu o voce ascuțită.

– Nu-i adevărat. Era scuturată de suspine sfâșietoare. Daniel privi nemișcat lacrimile ce-i curgeau pe obraji. Prinzându-i capul în mâini, o făcu să-i susțină privirea.

– Știi bine că am dreptate, Maurie. Mărturisește că-ți place și că nu ceri decât să începi iarăși. Înainte de a-i putea răspunde, o gură lacomă puse stăpânire pe a sa. Un geamăt lung îi scăpă de pe buze și mâinile cuprinseră ceafa puternică. Un licăr de triumf străbătu ochii cenușii de oțel.

– Corpul tău nu minte. Lasă-mă să te iubesc.

– Nu, Daniel, nu, nu în felul acesta. Aș vrea să-ți explic, tu nu poți înțelege.

– Dimpotrivă, înțeleg foarte bine ce aștepți de la mine, Maurie. Mă crezi oare orb? Mica ta scenă de seducție mi-a deschis ochii. Vrei să-ți descriu dezmierdările care-ți plac, cele mai intime, cele mai îndrăznețe...

– Nu! strigă Maureen, îngrozită.

– Atunci taci și ascultă-mă bine! M-am hotărât să mă abandonez fără limite capriciilor dorinței mele. Plăcerea va fi singurul meu stăpân și tu sclava sa, adăugă cu o voce crudă.

Orice speranță de a fi iubită într-o zi de acest bărbat dispăruse. Rămânea doar durerea sa, imensă, indestructibilă. Trăia un coșmar care nu va înceta niciodată, deoarece știa că îl va iubi mereu.

Deja i se supunea ca unui stăpân. Se întinse pe pat, se lăsă sărutată, mângâiată. Găsea chiar o plăcere perversă în această maximă umilință. Fură transportați amândoi pe un tărâm pe care-l cunoșteau deja, pentru că-l mai vizitaseră. Dar păsările dispăruseră și apa fluviului îi ardea carnea și inima.

El se îndreptă și o privi fără o vorbă. Oare ce gândește în acest moment? Că se înșelase în privința ei? Că o acuzase pe nedrept că nu era decât o femeie lacomă și mincinoasă? O expresie de suferință îi crispă fața. Apoi se riddică și părăsi încăperea făcând ușa să se trântească în urma lui.

Maureen rămase mult timp întinsă fără putere, cu capul înfundat în pernă. O greață puternică o obligă să se târască spre baie. Își spălă fața înainte de a se machia ușor. Trebuia să arate bine și să-și adune ceea ce-i mai rămăsese din mândrie.

Tânăra femeie îmbrăcă o fustă bleumarin și o bluză albă pe care Daniel le detesta. Ideea de a-i place îi făcea silă. Astfel îmbrăcată, înarmată cu curaj, coborî scara, gata să înfrunte orice situație.

Se simțea rău, se sufoca. Avu brusc nevoie să respire puțin aer rece.

După ce deschise ușa cu geamuri a bucătăriei, ieși cu mâhnire în vântul și ploaia ce cădea în rafale. Urcă pe cărarea ce ducea spre ternurile de tenis, dar trebui să se întoarcă din drum. Pe jumătate orbită de violența aversei, se îndreptă alergând spre casă, când un ghem de blană albă înaintă spre ea lătrând cu furie.

Fu cuprinsă de panică. Inima începu să-i bată dureros în piept. Kathy! I se întâmplase ceva Kathyei! Condusă de un tainic presentiment, alergă ca o nebună spre piscină.

– Kathy! urlă ea. Kathy, unde ești? Răspunde-mi, copilul meu, te rog!

Dar nu se auzea decât ecoul strigătelor disperate ale Maureenei. Ajunse cu răsuflarea tăiată în fața piscinei. Kathy nu era acolo. Sunffles o urmă, cu coada în jos. Cum oare scăpase din cameră? Poate Daniel deschisese ușa să vadă dacă dormea? Dumnezeule, să fie încă în pat! Adora să alerge prin ploaie, se gândi dintr-o dată Maureen. Poate era pur și simplu ascunsă prin parc și nu îndrăznea să răspundă chemărilor sale, de teamă să nu fie certată? Tânăra femeie se agăță de această idee ca de un colac de salvare.

Îl auzi dintr-o dată pe labrador urlând a moarte. O găsise oare pe Kathy, dar în ce stare? Traversă prin mica pădure, alerga, alerga fără să dea atenție rădăcinilor care-i zgâriau pielea.

În câteva clipe, îngenunche în fața corpului leșinat al Kathyiei, întins pe jos. În alergarea sa, fetița se împiedicase de ramura unui tufiș care bara cărarea. Oare de cât timp zăcea acolo, cât sânge pierduse? Kathy avea o rană la genunchi, care sângera continuu. Ca un automat, Maureen își smulse bluza, o rupse și făcu un garou pentru a opri hemoragia. Apoi ridică în brațe copila și alergă să caute ajutor.

„Dumnezeule, este atât de mică, doar un copil. Te rog, fă să trăiască!“, se ruga ea fără încetare. Ajunse până la urmă în fața casei și deschise ușa clătinându-se pe picioare. Daniel îi veni în întâmpinare și, la capătul puterilor, îi întinse fără un cuvânt, scumpa povară.

– Maurie, trebuie s-o ducem de urgență la spital, murmură Daniel, sângerează încă.

O înfășură pe fetiță într-o pătură și o transportă în mașină. Se făcuse brusc foarte frig, dar din fericire ploaia se oprise și Jaguarul se năpusti spre spitalul din Valley.

Dacă cel puțin ar putea să ia această zi de la început, se gândea Maureen, roasă de remușcări. Dacă n-ar fi lăsat-o singură atât de mult timp în camera ei... Dar era imposibil. Kathy era rănită, în pericol de moarte, poate. Nu se mișca și pulsul îi bătea slab.

Mai exista oare vreo șansă să trăiască? Vor ajunge oare la timp?

***

La intrarea în urgență, își lăsă copila infirmierei de serviciu. Copila dispăru în spatele ușii rezervate personalului spitalului. Daniel și Maureen rămaseră singuri cu durerea și neliniștea lor.

Încăperea se învârtea în jurul tinerei femei. Într-un fel de amețeală, o văzu pe Kathy care-i întorcea spatele. Apoi copila se întoarse, îi zâmbi și buclișoarele brunete îi dansau în soare. Când alergă pentru a merge în întâmpinarea ei, fetița dispăru brusc. Șovăi, reținută de o voce foarte blândă care-i murmură: „Maurie, te iubesc!“, apoi se avântă în gol, o prăpastie adâncă și goală care o separa pentru totdeauna de copilul ei scump.

Capitolul 10

Pete de lumină îi dansau în fața ochilor și în nări simți un neplăcut miros de acid. Cu capul greu și mintea confuză, deschise încet pleoapele. Privirea îi pluti o clipă prin mica încăpere cu pereți albi. O siluetă se desprinse din această ceață. O femeie cu forme pline punea un flacon pe o etajeră.

Se întoarse și Maureen îi recunoscu uniforma. Ce făcea oare, ea, Maureen, în acest spital? Brusc, voalul care-i întunecă memoria se rupse și amintirile îi reveniră, intense și dureroase. Ochii îi exprimau o asemenea disperare, încât infirmiera se apropie.

– Cum vă simțiți, mică doamnă? o întrebă cu amabilitate. Eu sunt Melle Carruthers. Prinse cu un zâmbet încheietura mâinii prea subțiri între degetele ei reci.

– Unde este Kathy? Unde este copilul meu? gemu Maureen cu voce tremurând de lacrimi.

– Nu vă neliniștiți, acum surioara dumneavoastră este în afară de pericol.

– Mințiți!

– Haideți, haideți, nu vă agitați. Adineauri m-ați speriat. Nu v-o reproșez, urmă ea cu un zâmbet. Pentru dumneavoastră eu nu sunt decât o străină. Este normal să nu vreți să mă credeți. Poate soțul dumneavoastră va ști să vă convingă? Așteaptă cu doctorul pe culoar.

Dispăru înainte ca Maureen să-i fi putut pune măcar o întrebare. Ușa se deschise din nou și cei doi bărbați intrară în încăpere.

– Sunt doctorul Bradley, doamnă Lord. V-am examinat surioara, are o rană urâtă la picior și din nefericire a pierdut mult sânge.

– Dar nu puteți face o transfuzie de sânge?

– Asta vom face, dar m-am lovit de o mare problemă. Kathy are o grupă de sânge extrem de rară. B, cu RH negativ. Și avem nevoie imediat de un donator cu această grupă atât de rară.

– Dar cu siguranță aș putea eu...

– Nu, doamnă Lord. V-am făcut o prelevare de sânge și am determinat grupa căreia îi aparțineți. Este incompatibilă cu cea a surorii dumneavoastră.

Aceste cuvinte o cufundară pe Maureen într-o emoție profundă. Kathy ar putea probabil muri fără această transfuzie și ea, Maureen n-o putea ajuta, să facă să-i curgă în vine acel sânge de care avea cu atâta disperare nevoie.

Singurul lucru care conta acum, era sănătatea lui Kathy și asta era o problemă de viață și de moarte. Trebuia să vorbească, indiferent de consecințele mărturisirii sale. Înălță capul și, evitând privirea lui Daniel, îl privi pe doctor drept în ochi.

– Doctore Bradley, cred că nu cunoașteți toate datele problemei. Ca și soțul meu. Împreună mâinile într-un fel de rugăminte.

– Trebuie să știți, doctore Bradley, Kathy nu este sora mea, este fiica mea!

– Doamnă Lord, reluă doctorul cu o voce nesigură, înțeleg dorința dumneavoastră de a-mi încredința acest secret apăsător, cu atât mai mult cu cât fetița dumneavoastră este grav bolnavă, dar nu înțeleg cu ce ne poate ajuta asta.

– Doctore, îl întrerupse ea pe un ton ferm, credeți că tatăl i-ar fi putut transmite fiicei sale această grupă de sânge deosebită?

– Da, este posibil. Ați putea intra în legătură cu el cât mai repede cu putință? Trebuie să încercăm această ultimă șansă. Știți unde se află acum și dacă ar accepta...

Maureen ridică ochii spre Daniel. O expresie de suferință intensă îi deforma chipul. Se clătină sub puterea privirii lui, încărcată de ură și dispreț. Dar zâmbetul Kathyei, gesturile de copil, dragostea ei de viață îi înlăturară reticențele și prinse curaj.

– Da, doctore Bradley, știu unde se află tatăl Kathyei și sunt sigură că este gata să-și dea sângele pentru copilul său.

Un zâmbet îngrozit se contură pe buzele lui Daniel. În ochii săi se putea citi toată ura pe care ea i-o inspira. Dar oare această ură nu era justificată? Nu-l mințise ea încă de la început? Nu era oare răspunzătoare într-un anumit fel de ceea ce se întâmpla acum? Trebuia să plătească imediat pentru toate greșelile, să se încline în fața fatalității.

– Vedeți doctore Bradley, el nu știe, n-a știut niciodată că este tatăl unei fetițe, reluă Maureen, gata să plângă.

Se ridică și merse încet spre fereastră. Acum ningea și fulgi ușori se învârteau în aer. Apoi se întoarse spre cei doi bărbați și le zâmbi cu timiditate.

– Doctore Bradley, aș putea rămâne singură câteva clipe cu soțul meu?

– Înțeleg foarte bine, doamnă Lord. Vă voi aștepta în biroul meu. Doctorul se ridică și, în timp ce ușa se închidea în urma sa, o tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere.

– Vei avea amabilitatea să-mi explici ce înseamnă această comedie? explodă Daniel în cele din urmă. O prinse de braț cu un pumn de oțel și o strânse gata să i-l zdrobească.

– Daniel! Mădoare!

– Te doare? Încă de la început mă minți. Descopăr că ești mama Kathyei; aflu că știi unde se află tatăl său natural, că în consecință ești în legătură cu el; realizez în cele din urmă că te-ai jucat cu mine pentru a-ți potoli nu știu ce nevoie de răzbunare și ai îndrăzneala să-mi spui că îți fac rău!

Beat de furie, Daniel o prinse de umeri și o scutură ca un nebun. Ea îl lăsă s-o facă, având fața răvășită, livid. Apoi îl respinse și-l îndepărtă de ea.

– Iartă-mă, Maureen, nu mai știu ce fac.

– Înțeleg, Daniel. Închise ochii într-o rugăciune mută. „Dumnezeule, dă-mi puterea să continuu".

– Trebuie să ajungem la acest tip cât mai repede, Maurie. Însă să fie bine lămurit între noi: Kathy este a mea și dacă acest individ se gândește să-și joace rolul de tată, să se ducă la naiba. Îndată ce se va simți mai bine, am intenția s-o adopt și nici tu, nici iubitul tău, nu mă veți face să-mi schimb părerea.

– Nu ăsta este necazul, reluă ea calmă. Te rog, nu face lucrurile și mai dificile decât sunt deja! Daniel, lasă-mă să-ți spun ceea ce... Apoi îți voi explica. Își mușcă buzele până la sânge.

– Daniel, tu ești tatăl Kathyei! Îmi dau seama că am greșit că nu ți-am spus imediat, dar eu...

– Nu sunt nebun, Maureen. Cum poți pretinde că am conceput un copil și că sunt incapabil să-mi aduc aminte de asta?

– Caută bine, Daniel, cât mai adânc în memoria ta. N-ai păstrat nici o amintire?

Daniel își cufundă privirea în ochii limpezi ai Maureenei! Ochii aceștia nu puteau minți. Dar atunci?

– Noaptea aceea, de acum patru ani? M-am trezit, tu dispăruseși...

Acum totul era clar. Găsise ultima piesă de puzzle care-i lipsea. Băuse prea mult, dar nu destul, pentru că găsise puterea de a... Apoi se izbise cu capul de barele metalice ale patului, își pierduse cunoștința și nu se trezise decât în mijlocul nopții.

– Maureen, eu...

– Nu, nu spune nimic. Vom vorbi despre asta mai târziu. Te rog, Daniel, Kathy are nevoie de tine. I se agață de mânecă, fața fiindu-i scăldată în lacrimi. Du-te repede, nu lăsa copilul nostru să moară, te implor.

– Ești sigură că te pot lăsa singură?

– Da, foarte sigură. Du-te, doctorul te așteaptă.

El se întoarse încă o dată.

– Totul va fi bine, nu te îngrijora, acum avem tot timpul.

– Știu. Îi zâmbi printre lacrimi. Am încredere în tine.

Ușa se închise încet. Ea își puse fruntea înfierbântată pe geamul înghețat. Ningea încă și câmpia se acoperise cu mantoul alb de iarnă. Pierdută în gânduri, de-abia auzi zgomotul de pași din spatele ei.

– Veniți, micuță doamnă, vă vom găsi un loc confortabil să vă așezați în așteptarea veștilor și să beți o ceașcă de cafea.

Prea obosită pentru a protesta, Maureen urmă silueta voinică a Mellei Carruthers și străbătu culoarul. Se simțea liniștită de prezența acestei femei amabile, destul de în vârstă pentru a-i fi mamă. Infirmiera deborda de vitalitate și acum tânăra femeie avea strania impresie că era infinit mai bătrână decât ea.

O conduse într-un birou mic și o lăsă acolo cu o ceașcă de cafea fierbinte și niște cuvinte de încurajare. Maureen o privi plecând cu inima strânsă.

Se temea de această așteptare în singurătate.

Simți cum lichidul fierbinte îi încălzește treptat trupul înghețat, anesteziat de durere. De mii de ori își ațintì ochii asupra ceasului ce strălucea pe perete; de mii de ori se ridică pentru a face înconjurul încăperii. Auzea niște voci, refuza să le asculte, ciulea iar urechile.

Timpul se scurgea cu o încetineală exasperantă, fiecare minut îi părea o oră. Răsfoi distrată o revistă, incapabilă să-și concentreze atenția asupa vreunui articol. „De ce durează atât de mult? Dumnezeule, fă să vină cineva sau voi înnebuni!"

– Doamnă Lord?

Tresări și se întoarse. Doctorul Bradley era în fața ei. O luă cu amabilitate de umeri și o făcu să se așeze în fotoliu.

– Kathy! urlă Maureen în pragul isteriei.

– Se simte bine, doamnă Lord. Am făcut transfuzia. Este în afară de pericol.

– Și soțul meu? Cum se simte?

– Puțin slăbit. A trebuit să prelevăm mai mult sânge decât o facem în mod normal de la un donator.

– Nu este periculos pentru el? Nu vor exista oare efecte secundare?

– Nici unul. Preferăm să-l ținem în spital în noaptea aceasta. Începând de mâine, își va relua viața normală. Vă las să-i spuneți la revedere soțului și fiicei dumneavoastră, înainte de a fi obligați să vă găzduim și pe dumneavoastră, încheie el zâmbind.

Maureen îngăimă câteva mulțumiri. Inima îi deborda de recunoștință. Cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume erau acum în afară de pericol și asta era singura ei adevărată fericire.

Alergă să-i anunțe vestea bună Nonnei. Biata Nonna plângea de bucurie la telefon. Maureen își reproșase că n-o luase cu ei la spital. Era atât de trist, atât de neliniștitor să rămână singură într-o casă imensă în care răsunau încă strigătele și râsetele Kathyei. Dar bătrâna doamnă fusese tare. Îi spusese că în aceste momente grele avea nevoie numai de soțul său alături și de nimeni altcineva. Draga și delicata Nonna! Avea inteligența sufletului.

O urmă din nou pe Mella Carruthers de-a lungul coridorului. Se opriră în cele din urmă la o ușă asemănătoare celorlalte. Dar nu era așa pentru Maureen, deoarece în spatele acestei uși se afla bărbatul pe care nu va putea niciodată să înceteze să-l iubească.

– Vă voi lăsa, mică doamnă. Nu mai aveți nevoie de mine, îi spuse ea zâmbind. Dar nu rămâneți prea mult timp, acest domn are nevoie de odihnă!

– Nu, vă promit, doar câteva minute.

– Oh, sunt sigură că-l iubiți prea mult pentru a dori să-l obosiți. Când o femeie iubește un bărbat, aceasta se vede de la distanță. Toate infirmierele sunt geloase pe dumnevoastră!

Maureen se simți roșind până în vârful unrechilor. Așadar, sentimentele ei pentru Daniel erau atât de vizibile? Infirmiera, cu ochii strălucind poznaș, deschise ușa și o împinse ușor înăuntru.

Tânăra femeie înaintă în cameră, cu fața ușor îmbujorată și cu un zâmbet ușor ce-i flutura pe buzele tremurânde. Bărbatul care era întins pe patul îngust de spital o sorbea din ochi. Părea atât de fragilă, atât de vulnerabilă. Zâmbetul șovăitor dispăru când ea îi întâlni privirea stranie și de nepătruns.

Ezită o clipă și se opri. Să-și asculte oare inima și să se arunce în brațele sale? I-ar fi acoperit cu sărutări fruntea plină de cute, i-ar fi mângâiat acea șuviță de păr care-i acoperea fruntea udă! Dar iată, nu îndrăznea...

– Cum te simți, Daniel? Ce frază banală, ce întrebare stupidă, atunci când murea de dorința de a-i spune: „Daniel, privește-mă, te iubesc!“

– Și Kathy?

– Doctorul Bradley mi-a spus că este salvată, Daniel. Cum aș putea oare să-ți mulțumesc?

– Să-mi mulțumești? Și de ce ar trebui să-mi mulțumești că i-am salvat viața propriei mele fiice? Respinse cu fermitate mâna care se întindea spre el. Nu pot să cred încă faptul că fetița este copilul meu, fructul unirii noastre. Și cu toate acestea, încă de la început, nu reușeam să-mi explic această ciudată atracție pe care o încercam față de acest copil de trei ani. Dar nu știam... Credeam că era din cauză că... brusc frunta i se încruntă, parcă lovit de un gând sumbru.

– Cum poți ști dacă într-adevăr Kathy este în afară de orice pericol? De la doctorul Bradley sau ai văzut-o cu ochii tăi?

– Daniel, eu... îngăimă ea stupefiată de violența reacției lui. Dar el o întrerupse fără milă.

– Oare ce vrei să-mi explici? De ce ai ținut să rămâi în toți acești ani sora Kathyei sau pur și simplu de ce ai omis să-mi spui că era fiica mea?

Fiica mea! Aceste cuvinte loviră în mod dureros sufletul chinuit al tinerei femei. Așadar, lucrul de care se temuse atât de mult se va întâmpla. Dar acum nu mai avea importanță.

Daniel era un bărbat posesiv. O știuse imediat după prima lor întâlnire și-l iubise în pofida acestui fapt sau poate din această cauză. Fiica sa! Bănuia că-i purta Kathyei o dragoste puternică, exclusivă, pe care nu avea dreptul s-o înlăture. Nu acesta era motivul pentru care preferase să tacă? Nu, nu era adevăratul motiv. Acum își dădea seama că o folosise pe Kathy ca mijloc de presiune. Imediat ce realizase că Daniel nu primise mesajul său, de ce oare nu-i mărturisise adevărul? Pentru că se gândea că n-o va crede? Sau pentru că se temuse că i-o va lua pe Kathy și o va lăsa singură? Era oare teama de a fi din nou respinsă, de a suferi o nouă umilință?

Amor propriu, orgoliu, ranchiună? Poate, dar nu era totuși adevăratul motiv al tăcerii sale. În realitate, voise să-l facă pe Daniel să sufere tot atât cât suferise ea din cauza lui.

Dar ce mamă fără scrupule era încât s-o priveze pe fetița nevinovată de tatăl ei? Kathy știa că Maureen era mama ei; dar auzind-o pe Nonna și pe toți prietenii săi spunându-i Maureen se obișnuise să-i spună la fel, pe nume. Să știe că dragul ei Daniel nu era altul decât tatăl său, ar fi dus-o în culmea fericirii și Maureen îi refuzase această bucurie.

Oare nu devenise treptat geloasă pe propria fiică? Da, fără îndoială, dar căsătoria ei cu Daniel dăduse totul peste cap. Continuând să tacă, încercă mai degrabă să câștige timp, să se facă indispensabilă în viața sa, în inima sa, pentru ca el să nu încerce niciodată dorința de a o părăsi.

Daniel luă mâna Maureenei: ardea. Simțind că tânăra femeie se încordează la atingerea sa, o lăsă să cadă pe cearșaful alb. Puse capul pe pernă și închise ochii cu un aer

obosit. Copleșit de remușcări, nu știa că și ea își reproșa comportarea prea egoistă și o lipsă de încredere în iubire. O prăpastie de netrecut îi despărțea.

– Du-te și te odihnește, vom vorbi mai târziu, sunt obosit, murmură el pe nerăsuflate.

Maureen îl părăsi fără un cuvânt și se îndreptă spre ușă, cu ochii strălucind de lacrimi. Se întoarse pentru ultima dată. El deschise ochii și schimbară o privire lungă, încărcată de deznădejde.

– La revedere. Rosti un ultim cuvânt pe care Daniel nu-l putu înțelege și închise încet ușa în urma ei. O găsi pe Melle Carruthers în sala infirmierelor.

– Mă puteți conduce la camera fiicei mele? o întrebă ea tăios. Îi veni greu să pară atât de rece față de această femeie care o tratase ca pe o prietenă, dar nu-și putea permite să dea curs emoțiilor sau s-ar fi prăbușit în lacrimi. Luase o hotărâre și era irevocabilă. Nu mai avea putere nici măcar să joace teatru.

Melle Carruthers văzuse destule necazuri de-a lungul carierei pentru a-i recunoaște pe cei ce sufereau. Și această încântătoare femeie tânără avea o privire care nu înșela, o privire de disperare și resemnare, o privire a condamnaților. Totuși, fusese fericită de Dumnezeu cu un soț simpatic și seducător și o fetiță care era acum în afară de pericol. Ce să-i spună, cum s-o ajute?

– Mică doamnă, n-aș vrea să par indiscretă... Își puse cu blândețe mâna pe brațul Maureenei... dar dacă aveți nevoie să vă deschideți inima, să vorbiți unei prietene, dacă vă pot ajuta în vreun fel...

– Mulțumesc, îmi voi aminti întotdeauna de amabilitatea și înțelegerea dumneavoastră. Își îndreptă capul cu o simplitate și o demnitate care stârniră admirația infirmierei. La revedere, Melle Carruthers.

Ajunseseră în fața camerei Kathyei. Maureen deschise ușa și se strecură înăuntru. Înaintă spre patul cu gratii și se apropie cu un zâmbet muiat în lacrimi de silueta mică ce dormea profund. Chipul copilăros își regăsise tenta de piersică și copila respira regulat. Tânăra femeie prinse în mâini mânuța dolofană și o duse la buze. Simți dulceața pielii de copil! O puse la loc tadru peste cearșaful curat și rămase un timp nemișcată, privindu-și mica prințesă adormită.

– Să fii cuminte, dragostea mea, murmură ea atingând ușor cu un ultim sărut chipul adorat.

Apoi, cu un geamăt, ieși clătinându-se din încăpere. După aceea, n-ar mai fi avut curaj.

***

Maureen își împăturea hainele, își aduna lucrurile și le punea într-o valiză și lua alta. Oare cum ajunsese în camera sa? Nu-și mai amintea. Oh, de-ar putea șterge din memorie întoarcerea de la spitalul posomorât și tăcut pe drumul acoperit cu polei! De-ar putea să se refugieze în uitare și somn! Dar îi era interzis, trebuia să plece cât mai repede posibil. Daniel n-o iubea, n-o va iubi niciodată. Așa că trebuia să fugă. Spera că, în timp, Daniel o va ierta și se va gândi la ea cu duioșie.

Își coborî valizele și le lăsă în antreu. Voia să vadă pentru ultima oară biroul lui Daniel. Încăperea era cufundată în penumbră. Aprinse lampa în formă de vapor pe care i-o oferise soțului ei de ziua lui și se așeză în spatele biroului impozant din lemn ornat cu diferite ale esențe. Se simțea ca o intrusă în acest sanctuar unde lui îi plăcea să se închidă pentru a lucra, sau a fuma una dintre țigările sale favorite.

Maureen respiră cu încântare mirosul de piele pe care-l emana încăperea. O încăpere după imaginea lui Daniel, tipic masculină, aproape severă, dar în același timp rafinată și plăcută. Cărți, o mulțime de cărți acopereau pereții acestui birou, mai multe tablouri de vânătoare, un superb șemineu și câteva covoare din Orient, pe care Daniel le adusese din călătoriile sale. Se simți dintr-o dată foarte aproape de bărbatul pe care-l iubea. Zăpada acoperise peluza și aleile parcului. Era timpul să plece. Tânăra femeie se întoarse și scoase un strigăt de stupoare. Acolo, în fața ei, sprijinit cu coatele de șemineu, se afla Daniel.

– Mereu gata să fugi de mine, Maurie?

– Daniel! Cum ai ajuns aici? De ce?

– Din cauza modului în care mi-ai spus la revedere la spital, ca un fel de adio. Apoi a venit Melle Carruthers...

– N-avea dreptul!

– Lasă-mă să vorbesc, Maureen. Îți interzic să pleci. Kathy are nevoie de o mamă alături de ea.

– Nu, Daniel. Vom termina prin a ne urî și a ne face rău. Încearcă să mă înțelegi. Este cea mai bună soluție.

– Înțeleg că nu mai poți să trăiești cu mine, Maureen, deoarece și mie mi-e silă de mine. Nu sunt decât o brută, un monstru de egoism!

Maureen închise ochii. Mâna sa îi impuse tăcere, o mână tandră, mângâietoare. Atunci, el o prinse strâns de șolduri, ca un nebun și o lipi de el, acoperindu-i fața cu sărutări pătimașe. „Este al meu", se gândi ea uimită. O legăna în brațe ca pe o copilă, murmurându-i cuvintele pe care le așteptase de atât de mult timp.

– Maurie, nu vreau să te despart de Kathy. Vă vreau pe amândouă, gemu el. Fără voi, pierd orice motiv de a trăi. Oh, iubita mea, uită ce ți-am spus ieri. Eram mistuit de gelozie. Ce crudă ironie! Un bărbat gelos pe el însuși!

– Nu înțeleg.

– Această ultimă călătorie... o călătorie imaginară! Dacă ai ști cât am luptat pentru a uita acea noapte în care mi-ai oferit corpul, frumusețea și dragostea ta! Oh, Doamne, ce agonie să știu că un alt bărbat le cunoscuse înaintea mea. L-aș fi putut omorî cu propriile mele mâini. Și pe tine la fel pentru că mă mințiseși, pentru că mă lăsaseși să cred că erai încă virgină.

– N-ai fost decât tu în viața mea, Daniel. De aceea am susținut că micuța Kathy era sora mea. Îmi era atât de teamă ca bărbații să nu mă considere o fată ușoară! Și voiam să-mi închid pentru totdeauna inima iubirii.

– Cât trebuie să fi suferit, draga mea! Mă vei putea ierta vreodată?

Daniel făcuse primii pași. Acum era rândul ei să meargă spre el. Să uite trecutul.

Îl atinse cu vârful degetelor, sărutând obrazul tras, maxilarul aspru.

– Te iubesc, Daniel, nu te-am iubit decât pe tine, întotdeauna.

– În ciuda răului pe care ți l-am făcut?

– Dragostea mea, fără tine, lumea ar fi un pustiu înspăimântător. Ești cel mai tandru, cel mai delicat dintre iubiți. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, frumoasa mea madonă cu păr negru. Te iubesc de atât de mult timp. Dar n-o știam. Ce nebun, ce orb am fost!

Ea îi zâmbi și se cuibări la pieptul său lat. Lumea era a lor. Învinseseră trecutul datorită puterii acelei iubiri care triumfase pentru totdeauna.

Sfârșit